

Hem okudum hemi de yazdım

Ahmet Tezcan 2009.10.11

Suyun bu tarafına geçip yıllar sonra yeniden yazmak müthiş bir duygu. Merak edeceklere baştan söyleyeyim; suyun o tarafı da bu tarafından farksız.

Yıllarca medya-siyaset ilişkilerine kafa yorarken, bu taraftan bakıp da o tarafla ilgili vardığım kanaati, o tarafa geçip doğrulama imkanım oldu sadece.

Netice olarak; medya da siyaset de birbirini yansıtan aynalardan ibaret, ne bir eksik ne bir fazla.

Kimse gocunmasın, hakikat bu!

Hayli okumak imkanım oldu orada. Bu iyi geldi. Yazmak duygumu kimi zaman danışman sıfatıyla kaleme aldığım tekziplerle yahut bilgi notlarıyla yetinmeye alıştırdım. Bu da kötü geldi.

Fakat son ucu mutluyum, zira hem okudum hemi de yazdım.

Türkçenin bayıldığım çift anlamlı iki masdarıdır; okumak ve yazmak.

Yazmak; sermek, açmak demektir aynı zamanda. Okumak ise; davet etmek anlamındadır. Anadolu'da yatağı "yazarlar" hâlâ. En kısası üç gün süren köy düğünlerinde eşe dosta bugün de "okuntu" gönderilir. Bu anlamlarıyla düşünüldüğünde her yazı fikir şölenine davetiyedir.

Bir de 'yazı' kelimesi hoşuma gider. Yazmak fiilinden isimleştiği için onun da ikinci anlamı "açık alan"dır. Anadolu insanının ârifâneliği şurda ki, bu ismi fiile dönüştürür yeniden ve "yazıya çıktım" der. Bu ise; helâyâ gittim demektir.

İşte bu noktada, Türkçenin hem okuyup hemi de yazan biri olarak beni uyaran ihtişamı karşısında titreyip Allah'a sığınırım!

Ecdâd; irfan nazarıyla bugünün medyasını görmüş, köşe köşe yazarların, yazı yazmayı yazıya çıkmakla karıştıran hallerini arifâne bilmiş de böyle demiş sanki.

O ecdâda binlerce selâm, okura yeniden merhaba!

Eğriçimen'in yalakası

Garip şehir Ankara. İlk bakışta itici, soğuk, donuk. Ama dikkat, her köşede sürpriz bulunabilir size. İstanbul'da uzun yaşayıp da bir Marti'ya dönüşmüşse ruhunuz, Ankara sizi Gölbaşı'nda sakinleştirecektir. İncek'te bir kahvaltı ilaç gibi gelecektir. Hele ki 17 dönüm arazi üzerinde bütün meyve ve sebzelerini doğal ortamda yetiştirip sunan Eğri Çimen gibi yemyeşil bir mekanı keşfetmek, yürümeyi yeni öğrenmiş bir bebek gibi peşinizde dolaşan kaz ile oynamak İstanbul yaranıza merhem olacaktır. Üstelik Ankara'ya da cuk oturan bir adı var o kazın: "Yalaka".

Uğrayın düşerse yolunuz.

Çukurambar'ı da atlamayın. Ankara milletvekili Faruk Koca'nın kardeşi Selahattin'in yeri S'LO hem karnınızı, hem de duvardan duvara ayna üzerine yazılmış Hazret-i Mevlânâ'nın hayat hikâyesiyle ruhunuzu doyuracaktır. S'LO; Mevlânâ'yı Nicholson, Chittick, Shimmell gibi Batılı yazarlardan duyup öğrenmiş Türkler için kolaylık olsun diye İngilizce olarak yazmış bu hayat hikâyesini. İngilizce bilemeseniz bile, iş görüşmeniz sırasında okuyormuş gibi yapıp projelerinizin TRT'den falan daha rahat geçmesini sağlayabilirsiniz.

Benden söylemesi.

"Açılım" demeden önce

CHP: İsmet İnönü hükümetinin 1934 yılında çıkardığı Tehcir Kanunu (Kürtlere Zorunlu Göç) için, Doğu'da doğup Batı'da ölmek zorunda kalan Kürtlerin ruhundan özür dilemeli.

MHP: Devlet Bahçeli'nin Abdullah Öcalan'ı ipten kurtaran imzası için Başbuğ Alparslan Türkeş'in ruhundan özür dilemeli.

DTP: "Çözüm için Abdullah Öcalan muhatap alınsın." dedikleri ve onu doğal lider kabul ettikleri için, önce bütün Kürt halkından sonra da Apo'nun emriyle öldürülen bebeklerin ruhundan özür dilemeli.

AK PARTİ: Bu kadar önemli bir meseleyi gündeme bu kadar geç alabildiği için AK Parti'nin temel dinamiğini oluşturan "acil eylemci ruh"tan özür dilemeli.

Kim ne yaparken

Bir temsilci yazar; çiftliğindeki tavukların yumurtalarını haber toplantısında muhabirlere satmaya çalışırken;

Bir milletvekili; kadrosu Ankara'da, evi Anadolu'nun bilmem neresinde olan bir yakınının derecesinin yükseltilmesini isterken;

Bir kameraman; Başbakan'ın fermuarını çekmeyi unutarak tuvaletten çıkmasını beklerken,

Bir çocuk, Başbakan'ın otobüsten attığı oyuncakçı havada yakalayıp kaçan vicdansız bir adamın arkasından ağlarken, görüldü.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Davutoğlu'nun imzası Peruz Anama rahmet oldu

Ahmet Tezcan 2009.10.18

Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu Ermenistan'la protokol imzalarken yıllar öncesine gitti ruhum.

Muhabirlikte toy günlerimdi. Bir intihar haberinin arka planını araştırmak için gittiğim Pangaltı'da, rasgele bir evin kapısı çaldım. "Gir gir, kapı açık!" diye seslendi bir kadın. Kapıyı itip girdim. 85-90 yaşlarında görünen bir kadın, çömelmış leğende çamaşır yıkıyordu. Esmer teni kavruk tipik bir Anadolu kadınıydı. Görüldüğü gibi değildi, 103 yaşındaydı, 3 padişah görmüştü, adı Peruz Karslıyan'dı. Buyur etti ve o andan itibaren Peruz Anam oldu.

Hemen her hafta ziyareti âdet edinmiştim. Pencere kenarındaki sedire oturtur, çay demler, kuru pasta getirir, maniler söyler, anlatır anlatırdı. Kimi zaman, zamaneden yakınırdı anam gibi.

"Biz eskiden saçımızı örer yazmanın altından salardık ama kestiğimiz zaman namahrem eli değmesin diye gömerdik. Şimdiki kızlar daracık kısacık giyiniş oğlanlarla geziyo oğlum, sen gastecisin yaz da hükümet bi şey desin şunlara."

Sürekli dua eder "Allah devlete zeval vermesin" derdi. 1915 olaylarını sormuştum bir ara. O günleri birebir yaşamış, yaralanmış, Fırat'a atılmış, kurtarılmış, Halep'te saklanmış nice bir çileden sonra geri dönmüştü çünkü. Soruya donuktu bakışları.

"O geçti o günler yavrum, şimdi anlatsam sana ne faydası var bana ne faydası var. Ağzımızın tadını bozdular, bizi bize düşürüp kırdırdılar işte."

Bu kadar. Ötesine girmez; "Biz akrabayız yavrum" derdi. "Biz Meryem Ana'nın çocuklarıyız, siz Fadime Ana'nın çocuklarısınız, teyze çocuklarıyız biz."

Bir ara takılmıştım; "Senin bi tek kelime-yi şehadet'in kalmış Peruz Ana" diye. Gülerek omzuma vurmuş "O da var ulan, o da var!" demişti.

Ermenistan'la imza törenine yetişebilse bana sarılıp ağlar, sonra da bir köşeye yerleştirdiği Hz. İsa tasvirinin önüne bir mum daha yakardı şükür olsun diye eminim. O gitti, ben ağladım Peruz Anam'ın yerine. Baykal'a, Bahçeli'ye inat!

O gece, Schindler'in Listesi filmini seyrettim TV'den. Ekranım Ağlama Duvarı'na döndü. Sonra şöyle düşündüm:

"Şu anda İsrail'de, misket bombalarıyla öldürülen Filistinli çocuklar için gözyaşı döküp bir şeyler yapabilmek için çabalayan birileri vardır mutlaka. Şayet öyle olmasaydı hayatın hiçbir anlamı olmazdı. Tanrı'nın da..."

Başbakan'ın yurt dışı gezisinde uçakta uyumaya çalışan alışveriş yorgunu bir yazar.

Böyle bir kanun görülmemiştir

Çocukluğumu yaşadığım Kırşehir ve Kırıkkale sokaklarında, omuzlarında ip ve balta ile esmer "yarıcılar" dolaşırdı. Kışlık odun yahut kömür kırıp taşırlardı. Mahalle pazarlarında da sırtlarında küfe ile hamallık yaparlardı. Bunlar Kürtlerdi ve ben çocuk zihnimde yarıcılık ve hamallığın Kürtlerin doğal mesleği olduğunu zannederdim.

Halbuki onlar 1934 yılında yürürlüğe giren Mecburi İskan Kanunu'nun sürgünleri imiş. İsmet İnönü hükümetinin uyguladığı bu kanunun hükümlerinden bazıları şunlar:

11-A. maddesi: Anadili Türkçe olmayanlardan toplu olmak üzere yeniden köy ve mahalle, işçi ve sanatçı kümesi kurulması veya bu gibi kimselerin bir köyü, bir mahalleyi bir işi veya bir sanatı kendi soydaşlarına inhisar ettirmeleri (verilmesi) yasaktır.

13. maddenin 3. fıkrası: Türk ırkından olmayanların, serpiştirme suretiyle köylere ve ayrı mahalle veya küme teşkil edemeyecek şekilde kasaba veya şehirlere iskanı mecburidir.

İşte bu kanunla köylerinden kopartılarak sürgün edilip hamallık ve yarıcılık dışındaki bütün ekmek kapıları yüzlerine kapatılan insanların bir kısmı bugün müteahhit oldular ve sürgün edildikleri bölgelerde tatil köyleri inşa edip işletiyorlar.

Şikayeti olan varsa İsmet İnönü'nün mezarına yahut CHP Genel Merkezi'ne gitsin.

Don't cry for me Argentina

Çünkü Ankaralı gazeteciler artık Arjantin Caddesi'nden ziyade Çukurambar kafelerini tercih ediyor. Doğan Grubu gazete ve TV'lerinin Cinnah'ı bırakıp Eskişehir Yolu'na taşınması, Çalık Grubu'nun Balgat'taki DYP Genel Merkezi'nin eski binasına yerleşmesi, Star Gazetesi ve Kanal 24'ün Yüzyıl Mahallesi'nde mesken tutması, Arjantin, Filistin, Tunalı'yı merkez olmaktan çıkarıverdi. AK Parti, CHP ve MHP Genel Merkez binalarının da Çukurambar'a yakın oluşu, tiki-yazar tabiriyle Arjantin Out - Çukurambar In.

Ancak Ankara'nın havası kadar, takılma konumları arasında da gece gündüz farkı hayli fazla.

Gündüz işyeri yakınlığından dolayı Çukurambar'da Liva, S'LO, Big Chief'te kahvaltı ve öğle yemeğinde buluşanlar, geceleri klasik Arjantin-Tunalı cenahındaki Papermoon, Mısır Kafe gibi mekanlara yöneliyor. Uğur Mumcu Caddesi'ndeki Vog, yine siyasetçi ve gazetecilerin gece buluştukları mekanlardan. Ancak çok hızlı gelişen Çayyolu semtindeki Park Caddesi, Ankara gecelerine el koyacak gibi görünüyor.

Bu mekanlara özellikle gece takılmaya niyetliyseniz, özellikle siyasetçiyseniz uyaralım: Çevrenizi iyi yoklayın, Twitterkolik bir gazeteci internet ortamına sizinle ilgili kuşku uyandırıcı fitne mesajları gönderiyor olabilir.

Benden söylemesi.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Başbakan Erdoğan ve Davutoğlu'na açık teklif

Ahmet Tezcan 2009.10.25

Geçen hafta yazımı şu paragrafla bitirmiştım:"Şu anda İsrail'de, misket bombalarıyla öldürülen Filistinli çocuklar için gözyaşı döküp bir şeyler yapabilmek için çabalayan birileri vardır mutlaka. Şayet öyle olmasaydı hayatın hiçbir anlamı olmazdı. Tanrı'nın da..."

Var evet. O insanlardan biri, İsraili dindarlar arasında tabir yerindeyse "kutup" mertebesinde saygı gören Rabbi Menachem Froman. Kendisine bağlı müritleriyle yıllardır barış için didinen, her dinden insanla elele veren bu Musevi din adamı, Türkiye'de ilk kez bir süre önce çalıştığım televizyonda yayınlanan Aşure programında ekrana çıkmıştı. O programda şöyle diyordu Rabbi Froman:

"Ezan okunurken cemaatimden gelip soruyorlar, 'Allahu ekber ne demek?' diye. Onlara Allah barış demektir, Ekber de zafer demektir. Müslümanlar Allahu ekber derken 'Zafer barışın olacak' demek istiyorlar. Evet, zafer mutlaka barışın olacak!"

Sonra "Haydi Allah'ta buluşalım" diyerek herkesi ayağa kaldırıyor ve yüksek sesle dakikalarca Allahu Ekber diyerek cezbe dolu bir zikre davet ediyordu.

Televizyonun genç yöneticisinin bir bölüm bile izleme zahmetine katlanmadan "Aşure midir sütlaç mıdır nedir, bitirin!" diyerek yayından kaldırdığı o program için yapılan çekimlerde başka şeyler de söylüyordu Rabbi Froman.

İsrail-Filistin sorununun çözülmesi için mânâ âleminde Türkiye'nin görevlendirildiğini, bu çözümün güç kullanılarak değil siyaset yoluyla olacağını, kendisinin bu manevî işaret üzerine Türkiye'ye geldiğini ve Türkiye'yi bu çözümü sağlayabilecek güçte hazır gördüğünü anlatıyordu. Sonra bütün bunları Obama ekibiyle konuşmak üzere Beyaz Saray'a gideceğini belirtiyordu.

Rabbi Froman; kendisine "İslam'la barış mümkün mü?" diye soranlara şu soruyla cevap veriyor, sohbet ve makalelerinde: "İslam'sız barış mümkün mü?" Ve kendisiyle birlikte Kudüs'te barışın sağlanması için çalışan ve İmam Buhari'nin torunu olan Nakşibendi şeyhi Abdülaziz Buhari'nin, yine ilk kez Aşure programında söylediği şu sözleri tekrarlıyor:

"Dünya barışı Kudüs barışıyla mümkündür. Kudüs'te barış olmadan dünyada barış olmaz. Çünkü Kudüs, dünyanın kalbidir!"

Kudüs dünyanın kalbi evet, milyarlarca insanın kalbi, Kudüs'te yaşasın yaşamasın, İbranicede "çifte barış" anlamına gelen Kudüs'ün sembolize ettiği mânâ için çarpıyor. O kalplere nüfuz edebilenler ise politikacılar değil, Rabbi Froman, Şeyh Buhari gibi gönül insanları. Şayet politikacılar "çıkar" hesaplarını bir kenara bırakıp, gevezelik etmekten vazgeçerek, bu insanların seslerinin duyulmasına izin verebilseler, Kudüs'te çifte barış imkânsız olmaktan çıkardı.

O seslere en duyarlı kulak ve kalbe sahip olduklarına inandığım Başbakan Erdoğan ve Dışişleri Bakanı Davutoğlu; Rabbi Froman ve Şeyh Buhari gibi binlerce insanın kalbini avuçlarında tutan zevatı bir araya getirip, Harran'da mesela, cem ü devran ettirseler keşke! Dünyanın bu sesi duyulmasını sağlasalar!

Zaman zaman yağmur için duaya açılan eller, bir kerrecik olsun Kudüs sembolünde dünya barışı için açılmaz mı? a.tezcan@zaman.com.tr

Kim ne yaparken

Özel Kalem'de bir muhabir, "Akşam 5'e kadar patronum için Başbakan'dan randevu alamazsam, temsilcim beni kovacak" diye ağlarken; internette bir TV programcısı; "E. T. gay barda mı yakalanmış! Artık kaçamak için gay barlar bile güvenilir değilse, batsın bu dünya!" diye mesaj atarken; Papermoon'da bir milletvekili "Acaba malum şahıs var mı, beni tweetliyor olabilir mi?" diyerek içerideki herkese dikkatle tedirgin bakarken; Washington'da bir basın müşaviri, hiçbiri bir arada olmak istemeyen gazete yazar ve temsilcileri, TV yorumcu ve temsilcileri, gazete muhabirleri, TV muhabirleri ve Washington muhabirleri için bir gecede beş ayrı basın toplantısı düzenleyerek Başbakan'a zulmederken; Ankara'da bir Başbakan, sabaha karşı 03.30'da bir taksi durağında şoförlerle çay içip peynir ekmekle erken kahvaltı yaparken; görüldü.

Merakımı mazur görün

Başbakan Erdoğan'a "Kamera koyalım âlem seyretsin" diyen CHP lideri Baykal, genel başkanlık makamına webcam koydurarak bütün mesaisini internetten canlı yayınlamayı düşünür mü acaba?

CHP Genel Sekreteri Önder Sav, Baykal'a "Başbakan her halükârda gelsin, hangi tuşa basacağımı gösterirseniz ben sizi cep telefonumun kamerasıyla gizlice çekerim" demiş ve tuhaf bakışlar altında başını öne eğmiş midir?

Twitter âleminin merakı, elçiye zeval olmaz: "MHP'liler; Devlet Bahçeli'nin miting konuşmaları için bir boğaz pastili firmasından sponsorluk teklifi almayı akıl etmişler midir?"

Sınır kapısında Abdullah Öcalan'ın basın sözcüsü gibi konuşan DTP'li Ahmet Türk, dağdan inenlerin senelik izne çıktıklarını zannediyor olabilir mi?

Bu köşenin yayınlanması için hiçbir fedakarlıktan kaçınmayan sevgili editörüm, benim için de bir e-mail hesabı açtırabilir mi?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Barişin kilidi Kudüs'te, anahtarı Türkiye'de

Ahmet Tezcan 2009.11.01

İsraili Rabbi Menachem Froman ve Şeyh Abdulaziz Buhari üzerine geçen hafta yazdıklarıma hoş tepkiler aldım. Bir teklifte bulunmuş, bariş için çabalayan bu gönül insanlarının İbrahimi dinlerin doğuş yeri olan Harran'da "cem ü devran" ettirilmelerinin lüzumuna işaret etmiştim.

Geçen pazar sabahı yazımı okuyan bazı sivil toplum kuruluşlarının yöneticilerinden gelen telefonlarla güne 'merhaba' dedim. Heyecanlanmışlardı, "Biz böyle bir buluşmayı gerçekleştirmek için varız" diyorlardı. Umarım bu heyecan sönmez, birkaç STK el ele vererek böyle bir organizasyonu hayata geçirir, Cumhurbaşkanı Gül, Başbakan Erdoğan, Dışişleri Bakanı Davutoğlu ve Kültür Bakanı Günay da desteklerini esirgemez.

Rabbi Froman'ın, dünya barişinin kilidi olan Kudüs'te barişı sağlamak üzere mânâ âleminde Türkiye'nin görevlendirildiği düşüncesi başkalarına absürd gelse de, ben inanıyorum. Çünkü o maya, o hamur, o kumaş sadece bu ülkede, Türkiye'de mevcut. Bakmayın siz, dışarıdan ve içeriden zorlamalarla oluşturulmuş, yapay, sanal, sahte düşmanlık görüntülerine. O perdenin arkasında bambaşka bir dünya var görene.

Kör Bayro denilen, gerçekten de gözleri görmeyen Vanlı bir Kadiri dervişi tanımıştım. "Dağlar yerinde sabittir amma her yana bereket saçır" derdi. Kendisi de o dağlardan biriydi ve her yana bereket saçıyordu.

Üsküdar'da minnacık bir dükkânda "her yana bereket saçan" bir terzi, Uşşaki Melamisi Osman Baba, daha geçen hafta Hakk'a yürürken, Alevisi Sünnisi ile her mezhepten, Nakşisi Bektaşisi ile her meşrepten insanın muhabbet gözyaşlarıyla yıkanmıştı. Osman Baba, Kuzguncuk'ta bir ağacın altına defnedilirken; dört yıl önce komşu tepede sonsuzluğa uğurlanan Beylerbeyi Camii'nin bahçesindeki güllerin sırdaşı Balıkçı Salih Abi, "Merhaba hoş geldin ey ruh-i revanım merhaba" demiştir eminim.

Başka ülkelerde parmakla gösterilen gönül insanları bu ülkede o kadar çoktur ki, size bir çırpıda onlarcasını sayabilirim. Fakat gidiyorlar birer birer. İşte sivil toplum kuruluşlarına düşen; henüz ten kafesinden uçmamış o gönül kuşlarını birer birer bulup bir araya getirerek, o ağız dualıların niyazlarını birleştirmek olmalı.

O insanlardan biri saziyla, sözüyle, asra dayanmış ömrünü "72 millete hak nazarla bakmak" uğruna harcamış olan Alevi dedelerinden Kemter Dede'dir. "Asırlar boyunca tek bir milletiz" diyen, Dört Kitab'ın mânâsını özünde cem etmiş Kemter Dede'nin sazının telinde binlerce Rabbi Froman gizlidir.

Ve işte o sebeple, Rabbi Froman'ın mânâ âleminde aldığı işaret hakikat olmalıdır. Dünya barişinin kilidi Kudüs'te, o kilidi açacak anahtar ise Türkiye'dedir. Buna gönülden inanıyorum. Bu inançla diri olabilmek, bu güvenle iri olabilmek istiyorum!

Gönlümün mahyası

Her gün görmesem olmaz bir tabela seyrediyorum:

"Güçlü ordu, güçlü Türkiye"

Bir zamanlar; garnizonlardan sokağa taşan tabelalar vardı:

"Orduya sadakat şerefimizdir"

Kısa bir süre önce camilere mahyalar asılmıştı teşehhüt miktarı:

"Ordumuza şükran borçluyuz"

Şimdi ıslak imza meselesi var gündemde. Bir mahya da ben asmak istiyorum.

Camilere değil, gönlüme:

"Orduya güven hasretimizdir"

Acemisine Ankara

Hemen her kafede nargile içilir, yüzde 100 dumanlı hava sahasına sahiptir.

Her köşebaşında "meccanen" birilerinin ayağı kaydırılır.

Dayısı olmayan burada barınamaz. Odacı da olsa hor bakma, Köşk'ten bile dayısı çıkabilir. Yani Ankara'da balığın kavağa çıkma olasılığı her zaman vardır.

Önemli bir mevkideyseniz yandınız, 90 yaşındaki anneniz bile evlilik teklifi alabilir.

Başka şehirlerde davul "dengi dengine", sadece Ankara'da "müktesebine göre" çalar.

Dikkat! Bindiğiniz taksinin şoförü, iki gün önce KPSS ile yerleştirildiğiniz dairede müdürünüz çıkabilir.

Trafik akışı hiyerarşiktir. Arabanın markasına güvenme, yol isteyen herhangi bir kelepirden müsteşar bey inebilir.

Kim ne yaparken

Hürriyet'te bir yazar; "Türkiye nasıl güzelleşir biliyor musunuz? Kimseden korkmadan, çekinmeden, ürkmeden, tırsmadan... Soruların sorulduğu, yazıların yazıldığı, eleştirinin yapıldığı, seslerin çıkarıldığı, haberlerin patlatıldığı bir ülke olduğu zaman..." satırlarını yazdıktan sonra, Sabah'ta bir hanım yazarın kendisine yönelttiği soruları okuyunca, aynaya bakmadan sessizce arka kapıdan sıvışırken;

Akşam'da bir yazar; Kürt kökenli şarkıcı Rojin'e bir insanın hayatında uğrayabileceği en büyük hakareti satırlarına döktükten sonra, kalıbından ve karısından utanmadan "mizah" şemsiyesinin altına saklanmaya çalışırken;

Twitter'da yazar olabileceğini kanıtlamaya çalışan bir TV programcısı; Rojin'e hakaretten sonra özür metni yayınlayan Genel Yayın Yönetmeni'ne "pişman olacağın yazıyı gazetene basma, basıyorsan da arkasında dur hemen tırısma!" diye yoldaş akli verirken;

Görüldü.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

"Ecevit'e laf etmeyin, Ecevit benim!"

Ahmet Tezcan 2009.11.08

Bir boşluktan bir boşluğa / Bir cam bardağa dolmuşum / Cam bardakta su olmuş / Sudan içmiş can olmuşum. / Görünmezden cana / Bir kumaş örülmüş / Kumaşa bürünmüş / Beden olmuşum. / Bir varmış bir yokmuş / İki boşluk arası / Bir rüyalık âlemde / Sen ben olmuşum...(Bülent Ecevit)

Program yorumcusu olarak çalıştığım televizyonun kafeteryasını işleten adam "Tezcan, seni arıyorlar." diye bağırıp uzattı telefonu.

Fincan elimde, sigara ağızımda, söz dilimde iken gelen aramalardan hiç hazzetmem. Oflu puflu kalkıp aldım ahizeyi.

Nerden bileyim hattın öbür ucunda olanın "Merhaba Ahmet Bey, ben Bülent Ecevit!" diye söze başlayacağını!

"Bu hafta sonu Rahşan Hanım'la İstanbul'da olacağız. Suadiye'de validemizden kalma bir evimiz var. Pazar akşamı sohbet için teşrif ederseniz pek sevineceğiz!"

İki dostumu, yazar Ömer Lütfi Mete ve yönetmen İsmail Güneş'i de alıp mahcubiyetimi onların gölgelerine saklayarak gittim. Mahcubiyet ve hatta -hiç abartmıyorum- mahviyyet ne imiş, bize kapıyı açan Ecevitler'in ilk tebessümünden anladım.

O buluşmadan bir yıl önce, yani 1992'de, Ömer Lütfi Mete ile birlikte çıkardığımız Çağrışım Dergisi'nde tarikat yasağını konu edinen "Adları bayrak, yolları yasak" başlıklı bir kapak dosyası hazırlamış, bütün siyasî liderlere üç sorudan ibaret bir metin göndermiştik.

Cevap veren tek lider Ecevit'ti. Soruları mükemmel yanıtlamış, bununla yetinmemiş, 1976 yılında Cumhuriyet Gazetesi'nde yayımlanmış "Siyaset, Şiir ve Tasavvuf" başlıklı bir makalesiyle birlikte, Vahdet-i Vücut ışığında kaleme aldığı iki şiirini "Hiçbir yerde yayımlanmadı, uygun bulursanız derginizde yayımlanmasından mutluluk duyarım." notuyla göndermişti.

Birini bu yazının spotuna aldığım o iki şiirle başlamıştı Bülent Ecevit ile dostluğumuz.

Suadiye'de, efsanevî bir liderin, bir başbakanın yaşadığı hiç belli olmayan o mütevazı evde gece geç saatlere dek sohbet edildi. Rahşan Hanım "hoş geldiniz"den sonra uğurlanıncaya dek sadece iki kez bulunduğumuz odaya geldi. İlkinde bir tepsi çayla kapıda görüldü, "Bülent Bey!" diye seslendi, Bülent Bey kalkıp tepsiyi alarak çaylarımızı ikram etti. İkinci "Bülent Bey!" seslenişi ise, Rahşan Hanım'ın pişirdiği kekler içindi. Bu kadar. Bizimle birlikte oturmuyordu Rahşan Hanım, fakat etek hışırtısından anlıyorduk ki, yan tarafta bir yerde konuşmalarımızı dinliyordu.

Bir zamanlar ateşli ülkücü kalemiyle Bülent Ecevit'i yerden yere vuran Balonya Tüneli'nin yazarı Ömer Lütfi o gece çok etkilenmişti. "Haksızlık etmişiz adama!" dedi gece dönerken. "O kadar utandım ki Balonya Tüneli için, özür dilemeye mecal bulamadım! Öbür tarafta helal eder inşallah."

Hinliğim tuttu, "Ya Rahşan Hanım, o nasıldı?" diye sordum.

"Bu kadına âşık olunur be!" dedi Ömer Lütfi. "Ona da haksızlık etmişiz çok!"

* * *

Geçen yıllar içinde, saatler süren sohbetlerimiz oldu Bülent Ecevit'le. Tek kelime siyaset konuşmadan, tasavvuf ve şiir eksenindeki bu sohbetlerde, hususi halleriyle tanıyıp sevdim kendisini.

Bir vakitler Yaşar Nuri Öztürk'ün "zamanın kutbu" diyerek önünde diz çöktüğü Ahmet Kayhan Dede'den söz açıldığında, "Kendisini tanır ve çok severdim." derken buğulanan gözleri...

"Bakın sizin için Upanişadlar'dan çevirdim bu şiirleri" diyerek bir öğrenci mahcubiyetinde uzattığı kâğıtlardaki heyecanlı titreyişi...

Kırıkkale'de aleyhinde konuşanları "Ecevit'e laf etmeyin, Ecevit benim!" diyerek susturan Derviş Salih Baba'yı anlattığımda, yanaklarından süzülen gözyaşları...

"Sizin için de peygamber torunu diyorlar öyle mi?" sorusuna "Hayır, öyle bir şey olsa büyüklerimizden iştirdik, gerçi ailemizde çok din büyükleri var, dedelerimden biri Şeyhü'l Haremeyn idi, peygamber torunu değilim ama aslında hepimiz manen öyle sayılmaz mıyız, önemli olan gönül bağı..." cevabı...

Ben Ecevit'i sevmesem olmazdı!

Çünkü Ecevit, benimdi!

* * *

Başbakanlık'taki görevim için İstanbul'dan Ankara'ya taşınıp da, o yoğun trafik içinde iki yıl geçmiş olmasına rağmen Bülent Ecevit'i ziyaret etmemiş olmak çok rahatsızlık vericiydi benim için.

Zalim ve kalles siyasetin canına kastedecek kadar azgınlaşması mecal bırakmamıştı, güçlükle ayakta durabiliyordu, yıkılırsa ve ben kendisini son bir kez olsun görmeye gitmemişsem, kendimle savaşım kahr meydanında sürecekti, hissediyordum.

Manevi oğlu hükmündeki koruması Recai Bey'i arayıp ziyaret etmek istediğimi söyledim. Bir cumartesiye randevu verildi. İki kez arayıp "Eşinizle mi geleceksiniz?" diye sordu Recai Bey. "Evet" dedim. Gittik. Zor yürüyebiliyordu ama kapıya kadar gelmişti karşılamak için.

"Sizi çok özlemiştim ama bir yanlış anlaşılmaya yol açmamak için rahatsız etmek istemedim." dedi. Güldüm.

"Sizinle muhabbetim arasına hiçbir şey giremez efendim." dedim. "Bunu da bilmesi gereken herkes bilir."

Recai Bey'in niye iki kez arayıp "Eşinizle mi geleceksiniz?" diye sormasının nedeni Rahşan Hanım imiş meğer. Çünkü bu kez "hoş geldiniz" deyip çekilmedi Rahşan Hanım, bizimle birlikte oturdu, tek kelime etmeden, orada değilmiş, yokmuş gibi, eşinin sözü üstüne söz düşürmeden sohbetimizi dinledi.

Ömer Lütfi Mete olsa gene aynı şeyi söylerdi eminim:

"Bu kadına âşık olunur be!"

Son görüşmemizdi Bülent Ecevit ile. Bunun bir veda ziyareti olduğunu ikimiz de biliyorduk. Son sözü de şu oldu:

"Ahmet Bey, eğer sizin için bir sakıncası olmayacaksa, Sayın Başbakan'a saygılarımı iletir misiniz?"

Birkaç ay sonra vefat etti.

* * *

Şu an, yani bu satırları yazıyorken ben, dışarıda sabah ezanı okunuyor. Bilgisayarımın takvimi günü dün edeli saatler olmuş. Ekrandaki tarih 5 Kasım 2009'u gösteriyor.

5 Kasım; Bülent Ecevit'in GATA Hastanesi'nde son nefesini verdiği gün.

Gazeteleri tarıyorum internetten her sabah yaptığım gibi erken okumak için.

Ecevit'i arıyorum. Yok. Üç yıl olmuş vefat edeli ama bir haber göremiyorum vefa makamında. Bulamıyorum. Çıldırılmış olmalıyız diye düşünüyorum. Ağaran gün öfkenin rengine bürünen hüznümün yakıcı ağırlığına çare olmuyor.

Gözlerimi kapatıp, gönlüme dönüyorum...

"İki boşluk arası.... Bir rüyalık âlemde..."

*Duadayım! **a.tezcan@zaman.com.tr***

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Filistin ve İsrail'in umudu bizde. Peki ya biz nerdeyiz?

Ahmet Tezcan 2009.11.15

Sürprizlerle dolu bir hafta geçti. Dünyanın kalbi Kudüs'te barış için çalışan İmam Buhari Hazretleri'nin torunu Şeyh Abdulaziz Buhari ile Rabbi Menachem Froman İstanbul'a geldiler.

Şeyh Buhari ile çok renkli bir dost meclisinde buluştuk. Siz bu satırları okurken Rabbi Froman ile de görüşmüş olacağım inşallah.

Dostlar, Hazreti İbrahim'in çocuklarının Harran'da dünya barışı için buluşmasını teklif ettiğim yazıları çevirip Şeyh Buhari ve Rabbi Froman'a okumuşlar. Şeyh Buhari çok heyecanlı idi buluşmamızda. O da yazımın başlığını tekrarlayıp, "Dünya barışının kilidi Kudüs'te, anahtarı ise Türkiye'de." diyerek şunları söyledi:

"Filistin, Türkiye dışındaki İslam ülkelerinden umutsuz, barışı sadece Türkiye'nin sağlayabileceğini düşünüyor. İsrail'deki Yahudi halk da ne Arap ülkelerinden, ne Amerika'dan ne de Avrupa ülkelerinden ümitli. Onlar da sadece Türkiye diyor. Türkiye ile İsrail arasındaki ilişkilerde gerginlik olması onları çok korkutuyor. 'Türkiye ile aramız bozulursa bizim için hayat zorlaşır' diyorlar ve onlar da barışın sadece Türkiye aracılığıyla sağlanabileceğini düşünüyorlar."

Kendisine İsrail'de Rabbi Froman ve diğer barış gönüllüleri ile ne gibi çalışmalar yaptıklarını sordum:

"Önce Müslüman Araplar ile Yahudileri bir araya getirmeye çalıştık." dedi. "Çünkü Müslümanlar Yahudilerle, Yahudiler Müslümanlarla bir araya gelmiyorlardı. Papazları, hahamları ve imamaları ziyaret ettik. Vaazlarında kendi dinlerinden olmayanlar hakkında kötü söz söylememelerini istedik. Başta 10-15 kişinin katıldığı toplantılara şimdi binlerce insan katılıyor. Artık Müslümanlar ve Yahudiler birbirleriyle görüşüyor, komşuluk yapıyor, sohbet edebiliyor. Özellikle gençler çok heyecanlı ve istekli."

Şeyh Buhari ve Rabbi Froman, Türkiye'nin barış için rolü konusuna o kadar çok değer veriyorlar ki, Türkiye'den kendilerine yönelik her daveti ciddiye alıyorlar. Kimseyi reddetmemişler şimdiye kadar. Fakat kendisini mehdi zannedenlerden tutun, galaksilerden vahiy aldığına inanan bazı şarlatanlar da çıkmış karşılarına. Gerçi ilk görüşmeden sonra yüzlerinin boyası, kalplerinin foyasının döküldüğünü görüp "fesüphanallah" demişler ama dertlerini hakiki anlamda dert edinecek insanlarla bir araya gelme umudunu da yitirmemişler.

Şeyh Buhari'yi ve onun ağzından Rabbi Froman'ın Türkiye hakkındaki görüşlerini dinlerken, zihnimin bir kenarında hep Meclis'teki milli birlik ve demokratik açılım tartışmaları vardı.

"Hey Allah'ım" dedim içimden. "Meclis'te muhalefet adı altında kan gölüne maya çalmak sevdasındaki sözümona liderler, şu iki Allah adamının binde biri kadar kendi ülkelerinin değerlerine ve potansiyeline inanabilseler, neler olmazdı?" Benim ne düzdekilerden, ne dağdakilerden, ne Filistin'den ne Hayfa'dan ne de dünyanın herhangi bir yerinden bir tek can'a kıyılmasına tahammülüm yok!

"Benim var" diyene de!

Yeter artık! a.tezcan@zaman.com.tr

Ecevit ve Atatürk

Bir döneme damgasını vurmuş olan eski Başbakan merhum Bülent Ecevit hakkında geçen pazar yazdıklarım için çok sayıda mektup aldım. Hayli fazla olan takdir ve teşekkürler için buradan topluca teşekkür etmek istiyorum. Birkaç mektupta "Vay efendim sen nasıl anarsın o adamı?" üslubu vardı ve hep Meclis'teki Merve Kavakçı olayını hatırlatıyorlardı. Merhum Ecevit'e zamanında sorduğum için tek ve kısa bir cevap vereceğim onlara:

"Ecevit'in tepkisi Merve Kavakçı'ya değil, 'Gerekirse bir milyon insanı asarız' diyen andıççı apoletlilerin ortalıkta fink attığı bir dönemde, Merve Hanım'ı zorla oraya göndererek çözümsüzlüğü garantileyen ve siyasî hayatı boyunca hep çözümsüzlükten nemalanan zâta idi."

Bilmem anlatabildim mi?

Bu arada "Ecevit'i yazdın ama bakalım Atatürk'ü yazabilecek misin?" diye soran iki okur mektubu da geldi. İşte cevap;

Bu ülkede bir gün Ecevit gibi Atatürk de unutulacak olursa şayet, onu da size biz hatırlatırız, hiç kuşkunuz olmasın!

Kim ne yaparken?

Ankara'da bir muhabir, Başbakan'ın Basın Danışmanı'na "Sayın Başbakan Suudi Arabistan gezisi sırasında umre ziyaretinde bulunacak mı? Bulunacaksa bu umre ziyareti ne amaçla olacak?" diye sorarken;

Yine başka bir muhabir, aynı şahsa "Abi ya şu Şeb-i Arus törenlerini niye gündüz yapmıyorsunuz da gece yapıyorsunuz, şunu gündüz yapsanız da rahat rahat gidip gelsek." diye yakınırken;

Semerkant'ta bir muhabir, İmam Buhari türbesini ziyaretten dönüşte "İmam Buhari kim?" sorusuna "Buhara kentini kuran adam galiba." diye cevap verirken;

Roma'da bir temsilci-yazar, iki ülke başbakanının ortak basın toplantısında soru sormasını isteyen Basın Danışmanı'na "Ne sorayım bilmem ki, sen yaz bi şeyler de ben sorayım." derken,

Görüldü...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

"Öldüm de uyandım gülüm, öldüm de uyandım"

Ahmet Tezcan 2009.11.22

Tanıdığım da çocuktum. Hep çocuk kaldım. O 'abimiz'di tanıdığım da. Hep 'abimiz' kaldı.

Merhum Ahmet Kabaklı Hoca'nın Türk Edebiyatı Vakfı'nın aylık dergisinde ilk acemi hikayelerim yayımlanmaya başladığında, Ömer Lütfi Mete "oturmuş şair" sıfatını çoktan kazanmıştı. Sene 1979. Kaos yılları ve bu toz duman ortamında Kabaklı Hoca'nın çevresinde temiz hava soluklanmaya çalışan bir avuç insandan biriydi.

Çocukluğunu yaşamamış pek. Çocukluğu tesbihin, takkenin ve kitabın 'suç unsuru' sayıldığı arabesk faşizm döneminde, gizli gizli Kur'an ve Arapça öğrenmeye çalışarak es geçilmiş. Çocukluğuna hasretti bu yüzden. 17 yaşına varmadan Rize İyidere havalisinde 'acar vaiz' diye nam salan delikanlı bir hoca olmuş. Çocuk olmadan, delikanlı oluvermiş birden.

Delikanlılığı hem Ömer'liğinden. Kılıç gibi keskin bir zeka, dil ve kalem sahibi delikanlı Ömer, Allah kavramıyla birlikte ve O'na kulluk nisbetiyle eş olarak gördüğü 'millet' sevdasına düşüp âteşin bir ülkü peşine düşmüş. Düşmekle kalmamış baş koymuş, can bağışlamış. Safların sık tutulup, duvarların kalın örüldüğü kaos yıllarında, tek silah bildiği kalemi ve hitabetiyle yanlış ve tehlikeli bulduğu ideolojilere karşı mücadeleye girişmiş.

Ben Lütfi'liğiyle tanıdım onu. Arada bir kaban, kasırga gibi esen ve fakat hemen geçen Ömer'liğinden bütünüyle kurtuluş mümkün olmasa da, ikinci adının letafeti bize sığınacak liman açıyordu. Tartışmalarda inandığı değerleri savunurken sertti, tavizsizdi, celalliydi. Fakat tartışma bitip de sohbete dönüldü mü, yumuşacık, alçak gönüllü ve cemal doluydu. Yıllar geçtikçe Lütfiliği, Ömerliğini gölgede bırakır olmuştu. Hele ki bir rehber önünde ayak mühürleyip, boyun bükerek "baştan makaslandıktan" sonra Ömer, Lütfi'ye Ömerliğinin hesabını verir olmuştu.

Adından mıdır bilmem, ismiyle müsemmlilik midir anlamam, ancak Ömer Lütfi Mete, nefsine Celal ve Cemal esmasının dengesini buldurmuş ender insanlardan biriydi.

Gazeteciydi. Babıali'de Sabah gazetesinde başlayan muhabir-muharrirliği ölünceye dek sürdü.

Su üstünde temelsiz yapı gibidir ülkemizde medya. Harcı cıvık, zemini kaypaktır. Ol sebepten olsa gerek, uzaktan büyük görünenler yakınlaştıkça küçülür, gölgesi boyundan uzun kavak seyrine sokuverir insanı. Büyük yazar bilinenlerin haylisi, Ömer Lütfi'nin tabiriyle "tabelacı"dır aslında, onun için büyük yazarlar. "Kalemi kıvrak olsa da, ruhları yavşak"tır bir başka tabirle. Daha da kıvrak olanı, babasını bile tanımaz olur bir süre sonra...

İşte böyle bir ortam ve hava içinde, Ömer Lütfi Mete "elif" gibi dosdoğru olabilmeyi başarmış, ruhunu bir çırpımlık alkışa, bir saçımlik paraya satmadan, doğru bildiğini her hâl üzre söyleyip yazabilmiş, doğru bildiklerinin yanlış çıkmasından da gocunmayıp hakikate boyun bükebilmiş bir insandı. Topu topu üç köy dolaşp da "Dokuz köyden kovuldum, aha bu da onuncu köy" diyen şişik efelerden değildi, gerçekten dokuz köyden kovulmuş Doğrucu Davut'un ta kendisiydi.

'Gölce' remziyle hitap ettiği 'dilber'e erken ulaşma arzusunun öngörüsünden midir, yoksa o 'dilber'in yaman çekişinden midir bilmem, hep "uçurumun kenarında" imişçe bir telaş içinde yaşadı. Yarıdan bir fazlasını birlikte tükettiğimiz ömrünü, ikiye üçe katlayan bir yoğunluk içinde geçirdi. Bir yere davet edilmiş de geç kalmış gibi, ayakları içeri girerken kafası dışarı çıkar vaziyette, kazara bir dolaba çarpacak olsa "pardon" deyip geçen bir rüzgârın peşinden "acele" koştu hep. "İki günü birbirine müsavi" olmadı hiç. Aynı zaman diliminde birkaç senaryo, roman, şiir, makale yazıp radyo, televizyon çağrılarına icabet ile, şehir şehir konferanslar verebilen deli bir yürekti o.

Ömer Lütfi Mete; kökleri Anadolu irfanına dayanan imanı ile, -hiç abartısız ve emin bir ifadeyle söylüyorum- bu çığrından çıkmış zamanda, 'delikanlı bir sahabe gibi' yaşadı. Hataları vardı elbette, beşer yanının tezahürü olan hatalardan ibaretti hepsi, fakat 'ölçü'lü yaşayanlardan idi, hatasını 'ölçü'ye vurup bedelini ödemekten kaçınmayan bir sağlam karaktere sahipti. Onu tanıyıp da "sevmedim" diyeni görmedim hiç.

Her inançtan, her düşünceden, her kesimden, delisinden velisine, külahlısından silahlısına kadar öylesine geniş bir dost çevresi vardı ki, muhabbeti kalıpları, zincirleri kırıyor, "dizlerinden paletler geçerken" dahi gülümseyebiliyordu.

"Allah'ın Adamı" derler ya hani! Allah'ın Adamı'ydı işte.

Çarşamba vefat etti, perşembe uğurladık. Altunizade'deki cenaze namazı gerçekten görölmeye değerdı. Mahşeri kalabalık, Çengelköy'de, muhteşem bir al bayrağın gölgesinde denize nazır kabrine bedenini emanet ederken de yanındaydı. Dualar ve aminler bittikten nice bir zaman sonra zor ayrıldı kabrinden insanlar.

Televizyon dizisi için yazdığı şiirlerden birinde "Öldüm de uyandım gülüm, öldüm de uyandım" diyordu. Hayat sandığımızın aslında bir ölüm, ölüm bildiğimizin ise "hakikate uyanış" olduğunu anlatıyordu elbette. Fakat arif gönlü Hakk'a nasıl yürüyüş macerasını da özetlemişti bu mısra ile.

Bir yıl önce yarım saat duran kalbi, yine dualar ve aminlerle uyanmış, Ömer Lütfi Mete "çocukluğuna" uyanmıştı. Allah, yaşayamadığı çocukluğunu son bir yılda hediye olarak iade etmişti ona. Ve sonra hakikate uyanış! Gel muştusu'na kanat vuruş!

Bir güzel adamdı Ömer Lütfi...

Dostumdu, abimdi, ustamdı...

Olmak istediğim adamdı!

Nur içinde yatsın cancağımız!

a.tezcan@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Çok acele bir damla gözyaşına ihtiyacım var!

Ahmet Tezcan 2009.11.29

Erkekler ağlamaz ama gözyaşı kadının silahıdır derler. Doğrudur da.Kimi zaman kaburga kemiklerimi sızlatan kadınısı yanımdan bilirim.

Hevesle yenilen erkeksi yanımı kuşanmış kadınların, gözyaşlarımla zafer sarhoşluğunu tattıklarına şahit olmuşluğum vardır da ondan bilirim.

Haftanın altı günü, bir timsahın dişlerinden daha keskin kelimelerle, gündeme burgulu salto yaptıran dört köşe yazarın, Zagrep'teki otel odasının balkonunda, patronu için arabasının bagajında bulundurduğu şaraptan mutlaka bir doz daha düşük kalitede olması gereken şarabı yudumlarken, Irak'ta idam edilen Kürt gencine döktüğü gözyaşlarına aldanmaya hazır çocuksu yanımdan bilirim.

Altındağ'da fukaraya erzak dağıtan Oda Başkanı'nın, kameraların tepe lambalarıyla yakamozlanan gözyaşlarına kanmak üzere iken, kurgudan kaçıp ekrana yakalanan "Bu işi de hallettik." mırıltısıyla rant sırtmasına öfkelenen damarımdan bilirim.

Kadınlar ve timsahlar ağlar, ama ne değeri vardır ki bu ağlayışın, akla mekr, câna zehr olmaktan başka?

Şunu da bilirim ki, erkek adam ağlar. Gözyaşı erkek adamın ziynetidir. Sükûtu kadar, hatta sükûtuyla dahi kıyas kabul etmez bahâda mücevherdir erkek adamın gözyaşı.

Ağlamayı severim. Kendimsiz kalabildiğim anlarda ağlamak da isterim. Fakat ağlamak nedir bilen erkek adamlar arasında ağlamaktan, onlarla göz göze gelmekten korkarım. Bilirim ki kendimi kandırmaya bile değecek kıymeti yoktur gözyaşımın.

Emirle denize attığı oltasına takılan her balık için döktüğü gözyaşları yüzünde yol açmış Balıkçı Salih Abi kadar erkekçe yaş dökmedikten sonra, neye yarar ki uğunmak?

Yolunuz düşerse Beylerbeyi Camii'nin bahçesindeki güllere bir bakın, yapraklarında hâlâ tazeliğini koruyan şebnemler görürseniz, bilin ki onlar, o güllerin abisi olan Balıkçı Salih'in, "Gece gündüz döne döne istediğim Hak'tır benim" diye başlayan ilahiyi, aşkdaşı Sebilci Dede'yi anış makamında söylerken düşürdüğü gözyaşlarıdır.

Eğilin ve o yaşlara gönül büyüteciyle yakından bakın. Tarihiyle, kültürüyle, ruhuyla bütün bir İstanbul'u göreceksiniz!

Küçük sandalında emir demiri keserken İstanbul İstanbul ağlayan o ihtiyar balıkçının gözlerine sahip olmadıktan sonra, ne değeri vardır dökülen yaşların? Öylesi ağlayabilmek için, geride kalan felçli Havva'sını, ölümünden bir ay sonra, kendisi için açılıp yarım bırakılmış mezara koydurup yeniden koynuna alarak sonsuza dek Beylerbeyi sırtlarından İstanbul'u seyredecek kadar erkek adam olmak gerekmez mi?

Ben de İstanbul'u seyrediyorum ama gözlerim kapalı!

Gözyaşlarıyla meşhur, medyanın da peşinden koştuğu bir zât vardı. Sürekli ağlamaktan gözleri yumruk yumruk şişmişti. Bir meslektaş grubuyla akşam yemeği ayarlanmıştı o zât ile. Herkes bir yönünü merak ediyordu. Kimi nasıl oluyor da bu kadar insan, konuşurken sürekli ağlayan bu sulu gözlü, ıslak mendilli adamın peşinden gidiyor diye merak ediyordu. Kimi, hiç evlenmemiş bu adam âşık olmuş mudur acaba diye düşünüyordu. Kimi de peşinden giden insanlara açtırdığı okullarla kendisi nelerin peşindedir kim bilir diye sorguluyordu.

Bunlar benim umurumda bile değildi. Ben o gözyaşlarında aksini yakaladığım bir ismin merakındaydım.

"Ben gelmeyeyim" dedim yemeği ayarlayan meslektaş. "Gelirsem dayanamam, bir soru sorarım, ağılatırım o zâtı!"

"Hadi canım, olur mu, hem bu kadar gazetecinin önüne ağlamaz herhalde." dedi. Gittim. Herkes bir şey sordu, merakınca, meşrebince, mesleğince, edebince. Sıra bana gelmişti.

"Özür dileyerek özel bir soru sorabilir miyim?" dedim.

"Estağfurullah, lütfen, buyrun." diye cevap verdi.

"Hazret-i Hamza ile aranızda ne var?"

Bir anda sarsılıp titrediğini gördüm. Yüzünün rengi bile değişti bir anda.

"Ben Hamza'yı çok severim!" dedi ve ağlamaya başladı, hem de ilk hecede. Herkes şaşırdı. Hamza'yı Çağrı filminden ya da işittiklerinden bilen ve o gece de bildiklerinden fazla bir şey işitmeyen meslektaşlarım, ismini duyar duymaz o zâtın niçin sarsıldığını değil, o soruyla ağlayacağını nereden bildiğimin peşine düştüler.

Nereden'in cevabı vardı bende, ama niçin'in cevabı yoktu.

Bilseydim eğer, o yumruk yumruk gözlere sahip olurdum. Aldırmazdım hiçbir şeye, bulunduğum ortama, karşımdakilerin niyetlerine, meraklarına, yorumlarına, yazılarına, müstehzi internet sayfalarına. Umurum olmadan ağlardım son nefesime dek!

O cevap yok bende. Sadece hissedip imrenebiliyorum.

Bir de...

Dünyanın hemen her ülkesinde karşıma çıkan okullarda, benim dilimde türkü söyleyen, benim milli marşımı okuyan, benim halayımı çeken, benim kolbastımla zıplayan renk renk çocukların bulunduğu sınıflarda, hep o zâtın gözyaşlarıyla karşılaşırım. Tarihteki en erkek adam olan "Hamza" anıldığı an gözlerinden süzülen her damlanın, bu okullarda birer tuğlaya dönüştüğünü görüyorum. O okulların duvarlarındaki tuğlaların, hakikatte birer gözyaşı damlası olduğunu görüyorum.

Hissim odur ki, benim gördüğümü Hamza da görüyor olmalıdır.

Hissim odur ki, o zât Hamza demeden daha, Hamza o zâtı anıyor olmalıdır.

Hissim odur ki, senin benim İstanbul'u seyrederken bile kör gözlerimizle bakıp, bir anlam veremeyince küçümsediğimiz o gözyaşları, Uhud Şehitliği'nde yatan Hamza'nın gözlerinden de süzülüyor olmalıdır.

Bilmiyorum...

Bilebilsem, sonsuza dek ağlamak isterdim!

"Erkekler ağlamaz!"

Fakat erkek adamlar böyle ağlar!

Böyle ağlayabilene bayram olsun!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Açık konuş beyefendi, en son kaç biter bu iş?

Ahmet Tezcan 2009.12.13

Oğlu şehit düşmüş, al bayrağa sarılmış tabutu hemen önünde duruyor. Az sonra toprağa verilecek can pasesi. Bağırıyor. Haykırıyor.

Ağlamıyor. Dudaklarında titriyor yüreği belli. Tam bu sırada mikrofon uzatan televizyon muhabirinin sorusu da...

"Bir şehit babası olarak ne düşünüyorsunuz?"

Ben ağlamaya başladım verdiği cevabı duyduğumda.

Ekranın karşısında oturduğum yerde eridim.

"Bitsin artık bu mânâsız savaş!" diyordu şehit askerin babası.

"Vurulan da bu memleketin evladı" diyordu.

"Vuran da bu memleketin evladı" diyordu.

Şehit oğlunu, onu toprağa düşüren katil elden ayırmıyordu.

Ve "Bitsin artık!" diyordu.

Yeryüzünde sadece bu ülkenin insanlarında görülür böyle peygamberane feraset!

Sadece bu ülkenin insanlarında bulunur, oğlunu vuran katilin de bir oğul olduğunu düşünüp "Bitsin artık!" diyerek yavrusunun katilini ana-babasına bağışlayacak yücelikte kainata eş yürek.

Sadece bu ülkenin topraklarında açar, görünür görünmez, bilinir bilinmez bütün âlemlerin renklerini ve ıtrını sinesinde toplayan çiçek.

Televizyonda topu topu 20-30 saniyelik bir görüntü bu, size o an içinde ezel ve ebed ruhunu ve sarhoşluğunu yaşatan. İçinizdeki büyük patlama paramparça ediyor sizi ve git-gellerinizle dağlar yutan dalgalar doğuran bir okyanus fırtınası kopuveriyor.

O an içinde siz, işte bu şehit babasının yaşadığı ülkeyi yönetenler arasında, "Nil kenarında bir kurt bir kuzuyu parçalasa korkarım ki Allah bunun hesabını benden sorar." diyen Halife Ömer'i görmek istiyorsunuz.

Kendi bölgesinde yaşayan bir Yahudi kadıncağzın Muaviye terörünün kurbanları arasında olduğunu görünce, rahmani sorumluluk hissiyle minbere çıkıp "Bir insan bunun utancıyla ölürse ancak, belki o zaman kınanmayabilir" diyen İmam Ali'yi işitmek istiyorsunuz.

Fakat karşınıza çıka çıka, partisinin liderliğini, seçimde aldığı oyların cami avlularına konulan şehit tabutlarının sayısı ile doğru orantılı olmasına borçlu bulunan zatın merhamete set kuran çehresi ve haykırışı çıkıyor:

"Bu şartlar altında demokratik açılımdan söz etmek ihanettir!"

İşte o zaman kainatın tepesinden arzın en alt çukuruna muazzam bir hızla düştüğünüzü hissediyorsunuz.

Ve bağırmak istiyorsunuz:

İstedığınız nedir? Açık söyleyin!

Düzde kaç asker ölürse siz tek başınıza iktidar olabilirsiniz?

Dağda kaç Kalaşnikoflu öldürülürse şu bölünmez vatanın gidemediğiniz bölgelerinden size oy gelir?

Güneydoğu meselesi kaç köy yakılırsa, kaç şehir boşaltılırsa, kaç aile sürgün edilirse çözüme ulaşır?

Bugüne dek 400 milyar dolar harcanmış, şehit babasının "mânâ" bulamadığı ve bulması da imkânsız görünen bu vur-kır, hır-gür için. Daha kaç milyar dolar harcanması gerekiyor söyleyin?

Cami avlusundaki her şehit ailesinin üstü başı biraz daha dökülürken, sofrasındaki ekmek, kâsesindeki yemek biraz daha azalırken birileri besleniyor bu paradan.

Birileri servetine servet katıyor.. Birileri çöpleniyor... Birileri ziftleniyor...

Birileri tabut önünde "Allahü Ekber" derken, o sabah masasına konulan son anket sonuçlarındaki oy artış oranını düşünüyor...

Bir yanda dilinde "Bitsin artık bu mânâsız savaş!" feryadı, elinde oğlunun şehadet beratı ile yüreği yangın yeri bir baba...

Öbür yanda, onun elindeki şehitlik belgesini oy pusulası olarak gören politikacı...

Cami avlularını miting alanı, al bayraklı şehit tabutlarını oy sandığına çeviren bir zihniyet!

Şehit cenazelerindeki artış ile hangi partilerin oy artışı paralellik arz ediyorsa orada yaşar bu zihniyet!

Ve yine sadece bu ülkenin siyaset meydanında görülebilir işte bu kahredici manzara!

Oy anam oy! **a.tezcan@zaman.com.tr**

Komşu ve Derviş

Bir Derviş tanımıştım yıllar önce. Hem kör hem cahil derdi ilk bakışta hemen her gören.

Komşusu kendisini kaybedip namusuna el uzatmış, komşu iken namus düşmanı olmuştu.

Fakat canım Derviş bir kez olsun "düşmanım" demedi namusuna el uzatan komşusuna.

Düşman-komşu hapse düşüp kötürüm annesi ortada kaldığında, Derviş gönlünün gücüyle sırtında hastanelere taşıdı kadını, sofrasını ekmeksiz, ekmeğini katıksız bırakmadı. Kendi anasına nasıl bakarsa öyle baktı, namusuna göz koyan komşu hapisten çıkana kadar.

Sonrasında da yıllarca göz göze gelmemeye çalıştı. Adını anmamaya. Bir tek çirkin lakırdı çıkmadı dudaklarının arasından.

Ta ki namus düşmanı komşu bir uçak kazasında parçalanıp ölene dek. Kazayı duydu, ölenler arasında düşmanının bulunduğunu öğrendi. Sessizce kalkıp abdest aldı, iki rekat namaz kıldı ve iki elini açıp "Sen affedicisin, affetmeyi seversin, affet Yarabbi!" dedi.

O kadar!

Yirmi yıllık malum şahıs

Yazı işiyle uğraşan bilir, hoş duygudur okurundan mektup almak, okuruyla yazışmak ve hatta oturup sohbet etmek.

Yirmi yıl önce köşe yazarı olduğumda bana, yazdığım absürd mizah yazılarına benzeyen mektuplar gönderen bir okurum vardı. Mektuplarını 'Malum Şahıs' diye imzaladı senelerce. Hangi gazeteye gitsem, hafta sekmez, yeni köşemde de bulurdu beni. Adı nedir, necidir, nerelidir belirtmezdi. Üslubundan tanırdım o olduğunu, bir de imzasından.

Sonra sonra biraz yer biraz yen belirtmeye başladı, imzasını 'Malum Şahıs' imzasının altına 'Adana Akıl Hastanesi Azıllılar Koğuşu' adresini koyarak.

Yirmi yıl geçti böyle. Yirmi yıl önceki mektuplarından saklarım hâlâ bazılarını. Zaman'da yazmaya başlayana dek açık adını, gerçek unvanını öğrenemedim. Yüzünü ise bir kez bile görmedim elbet. Zaman ile zamanı gelmiş olmalı ki, önce "Dünya değişti artık mektup değil e-mail var" diyerek e-posta gönderdi. Cep telefonunun numarasını vererek. Hemen aradım.

Gerçekten Adana'da kendi tabiri ile Akıl Hastanesi'ndeymiş ama sadece bana malum değil, bütün Adana'da bilinen, tanınan ve sevilen başhekim olarak görevli bir psikiatr imiş.

Adı mı? Bırakın kalsın! Yazar kaprisi der misiniz bilmem! O hâlâ "malum şahıs" bana!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

"Dert bir değil elvan elvan" hakikat değilmiş meğer...

Ahmet Tezcan 2010.01.03

Herkeste bir telaş, bir heyecan, bir ağız kalabalığı sormayın. Herkes dediğime bakmayın.

Biz gazeteciler genellemelerde yaşarız. Oramızda buramızda saklı Boyacı Küplerimiz vardır. Okur-yazarımız, duyar-yazarımıza nisbetle daha az olduğu için, kulağımıza bir şey fısıldandı mı, küpümüze daldırıp çıkartırız. Kısmete hangi renk çıkarsa artık, o öyledir, o öyle kalır.

Herkes'ten kastım bizim camia yani. Güruh-u Ceride...

Ankara'da sivil yargı, Arınç Hadisesi'ni araştırmak üzere ilk defa bir askeri Kozmik Oda'ya girdi ya. Hemen küpümüze daldırıp çıkardık: BEYAZ!

"Bu bir Beyaz Devrim'dir! Bu bir Sivil Darbe'dir! 28 Şubat'ın intikamı alınıyor! Karanlık güçler yok ediliyor! Tasfiye! Fıskiye!"

Daha neler neler!

Bu tarafın küpünden Beyaz çıktıysa, karşı tarafa bu SİYAH olarak yansır mutlaka. Buradaki hayat, orada ölümdür. Bu cenahtaki aydınlık, diğer cenahta karanlıktır. Neredeyse 'Mutlak bir Ying-Yang Dengesi var' diyesim geliyor.

Genelkurmay Başkanlığı, internet üzerinde <http://www.tsk.mil.tr> adresli sayfasına 134 No'lu Bilgi Notu'nun son maddesinde şöyle diyor Kozmik Oda meselesi için:

"Tamamen yasal çerçeve kapsamında yürütölmekte olan bu incelemenin bir müddet daha devam edebileceği anlaşılmaktadır."

Yani?

Ne Siyah, ne Beyaz! "Tamamen Yasal"ın anlamı bu değil mi? Her şey normal!

Hayır, biri "tamamen" Beyaz çekti ya öbürü için mutlaka "tamamen" Siyah olmalıdır. Haki asker ile Lacivert siyaset ne bilsin Siyah-Beyaz dengesini!

O tarafta da bir telaş, bir heyecan, bir ağız kalabalığı gırla:

"Ordu yıpratılıyor! Devlet Sırları ortaya dökülecek! Cemaatçi polis, Devrimci askerle, hükümet ordu ile çatışıyor! Vatan bölünüyor! Yandık, bittik, kül olduk!"

Daha neler neler!

İlle bir çatışma olacak kavgasever yapımıza uygun. Genelkurmay Başkanı, bir savaş gemisinde açıklama yapıp "Bu açıklamayı niçin burada yaptığırma dikkat etsinler!" dediyse şayet, dikkat etmesi gereken "hükümet"tir mutlaka. Başka türlü olamaz! Çünkü biz Siyah çektik arkadaş!

Peki Genelkurmay Başkanı, ordu içinde "söyleminde Kemalist eyleminde Enverci" olan İttihat-Terakki kalıntısı "çeteci siyasi asker" için "dikkat" çekmiş olamaz mı?

O güruhun mevcut kurmay kadroya, internet üzerinden, cep telefonlarından, kalemi meçhul mektuplardan yaptığı saldırıları püskürtmek için o savaş gemisine çıkmış "boşuna heveslenmeyin" demek istemiş olamaz mı?

Olamaz hayır! Niye? Sen benim küpümden daha mı iyi bileceksin be yav, yürü git!

Selim akıl ve sakin ağız için olan biten "tamamen yasal" çerçevede, gayet normaldir oysa. Türkiye bir dönüşüm yaşamaktadır olması gereken. Olan biten de budur. Ne bu taraf sivil darbe yapmış, beyaz devrim gerçekleştirmiştir ne de vatan bölünmektedir. Kurumlar arası çatışma bir hikâyedir, gelişmemiş ruhlara bir masaldır. Başbakan'ın söylediğini Genelkurmay Başkanı teyit etmekte, askerın açıkladığını hükümet onaylamaktadır.

Hepsi bu!

Başbakan Yardımcısı Cemil Çiçek, NTV'de Murat Akgün'ün soruşturma içeriğiyle ilgili sorusuna "Vallahi ben bilmiyorum" diyordu. "Soruşturma sürecinde bize bilgi verilmesi de yasaktır çünkü. Herkes her şeyi biliyor maşallah, ama ben inanın bilmiyorum!"

Acıdım haline, zira çırpınıp duruyor ama boyacı küplerine derdini anlatamıyordu.

Oysa her şey o kadar basit ki! Türkiye, Dünya ile aynı yörüngede bir Dönüşüm yaşıyor. O kadar..

Ama hayır! İlle de "Siyah! Beyaz! En Büyük! Beşiktaş!"

Yeni yılınız kutlu olsun efendim...

"Hayır diyebilmek fazilettir"

Bu ülkenin gerçek dehalarından merhum Cemil Meriç üstadın sözüdür başlıktaki.

Şamil Tayyar'ın yazdığı kitap sebebiyle mahkumiyetine karar verilip, 5 yıl süreyle kaleminin ucunun kırılması, Başbakan Erdoğan'a şimdi "hayır diyebilmek fazileti"ne kapı açmıştır.

Basın özgürlüğü noktasında benim de mahzurlu bulduğum cezalar içeren yasaya Başbakan "hayır" demelidir. Şamil Tayyar, bu sözü aldığını yazdı köşesinde. Söz verdi ise, mutlaka gereğini yapacaktır eminim.

Demokratikleşme ve toplumsal barış adına gerçekten "devrim" niteliğinde işlerin yapıldığı bir dönemde, bir şeyleri "bina" ederken, bir şeyleri de yıkmamak gerektiğini düşünüyorum.

Bu vesile ile Şamil Tayyar son olsun diyorum. Yakışanı budur çünkü.

Sükuttur en çok yakışan bir şaire

Gençliğimin "marşlara ayarlı" sesinin büyük şairi İsmet Özel'i iki hafta üst üste Habertürk'te Cübbeli Ahmet - Yaşar Nuri Hoca - Adnan Oktar serisinden bir rating malzemesi olarak görmek 2009'un son darbesi oldu benim için.

"Taşları Yemek Yasak" olduğunun niyesini anladım "şair" konuşurken. Çünkü İsmet Özel "yenilir yutulur şeyler söylememek" adına o taşları önüne gelenin kafasına atmak için kullanıyordu. Attığı taşlar Aleviler kadar, Sünnilerin de başını yardı, kalbini kanattı. Korkarım ki her iki yanağın da sahibini incitti. Onu, İyi Şair olmakla yetinmeyip Büyük Deha olduğunu kanıtlamak için çırpınırken görmek kana boğdu beni.

"Köleler gördüm, karavaşlar

Hayaları burulmuş bir adamın ayaklarını yıkamaktalardı"

diyebilmiş şairin, susmak ya da susmamak meselesinde zaman ve zemin girdabı içinde savruluşundan yaralanan ben oldum.

Ekranımı kapattım, bir sayfa açtım dua niyetine Sezai gülşeninden.

"Ey sevgili, en sevgili, uzatma dünya sürgünümü benim" diye yalvardım.

Diriliş ne imiş bildim!

a.tezcan@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

"At izi it izine karıştı" diyenlere balistik okumalar

Ahmet Tezcan 2010.01.10

Geçtiğimiz salı akşamı Ankara'da bir televizyon programına davet edildim. Konuktum gerçi ama söz Başbakan Erdoğan'ın Davos'taki tarihi "One Minute" çıkışına gelince, eski programcılığım depreşti.

Ev sahibine baskın çıkan arsız misafir hükmünde ipleri elime alıverdim:

"Hadi ben bir soru sorayım" dedim. "Davos'taki One Minute hadisesini seyrettiğinizde 'Eyvah, bundan sonra Türkiye'nin içinde karışıklıklar çıkabilir' diye gönlünüze bir diken batmış mıydı?"

İsrail'in Gazze'de Hitler'e rahmet okutan katliamını "One Minute" diyerek bütün dünyaya ilan eden Erdoğan, bu tavrıyla sadece İsrail hükümetinin ve bizdeki bir kısım zübüklerin hışmını çekmişti. İsrail halkı dahil dünyanın dört bir yanından takdir çılgınları yükselmiş ve Türkiye'nin Başbakan'ı "en çok konuşulan lider" oluvermişti.

"One Minute" ile suçüstü yakalanan İsrail hükümeti, grogi vaziyetinden çıkıp sıkıştığı köşeden kurtulabilmek için, can simidi diye, bizim mizahçıların "Önüne gelene Sarkozy" diyerek dalga geçtiği Fransız lidere yapıştı, Filistin-İsrail meselesinde Erdoğan'ın değil Sarkozy'nin arabulucu olacağını açıkladı. Fakat "Önüne gelene Sarkozy" meselesini ciddiye alan olmadığı gibi, İsrail halkını da kızdırdı.

Daha önce yazmıştım bu köşede; İsrail-Filistin barışı için yıllardır çaba harcayan 1 numaralı Musevi ruhani lider Rabbi Menachem Froman, İsrail ve Filistin halklarının Türkiye dışında hiçbir ülkenin barışı sağlayamayacağına yürekten inandığını söylemişti. Bu inancını ABD başta olmak üzere ülke ülke dolaşıp liderlere ve politikacılara anlatmaya çalışan Rabbi Froman, bana gönderdiği son mektupta, İsrail halkının, Sarkozy sakarlığından vazgeçip Türkiye'nin arabuluculuğunu kabul etmesi için hükümete nasıl baskı yaptığını anlatıyor, Türkiye'nin sadece Kudüs Barışı'nda değil, İran ile Batı dünyası arasındaki yumuşamayı da sağlayabilecek tek ülke olduğunu ilave ediyor.

İsrail hükümeti kendi içinden de bu kadar köşeye sıkıştırılmışken, Türkiye ise kendi içinde hamle üstüne hamle yapıp 150 yıllık Kürt meselesi başta olmak üzere Milli Birlik ve Demokratikleşme Açılımı'nı tartışma ve uygulama alanına çıkartıyordu...

Derken.....

Apo'nun 17 santimlik keyfi bahanesiyle Tokat Reşadiye'de 8 erin şehit edilmesi hadisesi yaşanır... Arkasından bir dolu hadise geldi, Kozmik Oda soruşturmasındaki hakim ve savcıya gönderilen 8 mermili mektup olayına kadar...

Şimdi burada durun ve lütfen Yeni Şafak Gazetesi'nde İbrahim Karagül'ün 22 Aralık 2009 tarihinde yayınlanan "İsrail Tayyip Erdoğan'a Niye Bu Kadar Öfkeli" başlıklı yazısını okuyun. Yine aynı gazetede Cengiz Çandar ile yapılmış mülakatı da gözden geçirin. Son olarak Şamil Tayyar'ın Star Gazetesi'nde önceki gün -8 Ocak 2010- yayınlanan "Genelkurmay'da Neler Oldu?" yazısına bakın.

Orada yazılanları; aynı gün (Cuma) Hürriyet Gazetesi'ndeki Ertuğrul Özkök - Ahmet Hakan yazılarının içeriği ile İbrahim Karagül'ün yazısında örneklediği Haaretz Gazetesi'ndeki yorumun benzerliğine dikkat buyurun. Hatta buna Mehmet Ali Birand'ın "Şimdi AKP, TSK'ya İnce Ayar Yapıyor" yazısını da ilave edip, bir daha dikkat tazeleyin.

Eminim çok yararlanacak ve bir o kadar da şaşıracaksınız.

Daha sonra isterseniz; CHP'li Deniz Baykal ile MHP'li Devlet Bahçeli'nin "erken seçim" nidalarının kıymet-i harbiyesine karar verin.

Üşeniyorsanız, sizin yerinize o kararı 7 Ocak 2010 tarihli Radikal'de Tarhan Erdem vermiş zaten. Son cümlesini okuyun yeter! **a.tezcan@zaman.com.tr**

Madem okumaya başladık, devam

"Açılım" konusuyla ilgilenenlere tavsiye olunur.

Milli Mücadele'nin efsane kahramanlarından Kazım Karabekir Paşa'nın "Kürt Meselesi" adıyla yayınlanan kitabı da size "vay canına" dedirtecektir. Özellikle Şeyh Sait İsyanı'ndaki "derin devlet" parmağını anlatan "Mister Tamilen" hikayesi, size bugüne dair de çok şey söyleyecektir.

Eliniz değmişken Kazım Karabekir'in "Paşaların Hesaplaşması - İstiklal Harbine Neden Girdik, Nasıl Girdik, Nasıl İdare Ettik?" kitabını da aradan çıkartıverin. Emre Yayınları'ndan çıkan ve Karabekir Paşa'nın damadı Prof. Faruk Özerengin tarafından yayına hazırlanan bu kitaplar da meraklısı için dünden bugüne ayak izleri taşıyacaktır.

Ve insan, ah o insan, ebrârı gecenin

Çok bunaldınız "at izi-it izi" derken farkındayım.

O halde kaçalım hadi. Her iki diline de yandığım Düccane Cündioğlu'nun bizi okuntuladığı kapıdan süzülüp Hazret-i İnsan'ın izine düşelim.

Yeni Şafak'taki yazılarının müptelası olanlar bilir, Düccane Cündioğlu "hikmet" yitiğinin peşindeki rüzgâr kanatlı süvari yiğitlerden biridir. Bendenizin ise hayata tutunmasını sağlayan ümidi besleyen kaynak-kişilerdendir. Şayet bunalmışsanız, ankara'rmış iseniz benim gibi, Düccane Cündioğlu'nun Kapı Yayınları'ndan çıkan Hazret-i İnsan kitabının satır aralarında gölgelenin. Eminim yakında çıkacak olan "Ölümün Dört Rengi" kitabını da benim gibi dört gözle bekleyeceksiniz.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Densiz Danny, denaette dirense de Al-i İbrahim'in dileği "Şalom" olacak

Ahmet Tezcan 2010.01.17

Bir süredir bekliyordum. Hani bu köşede yazıp çiziyoruz İsrail halkının barış konusunda umudunu Türkiye'ye bağladığını da, bize anlatılanlar dışında bunun somut, gözle görülür bir aksini de müşahade etmeyi bekliyordum, "mutmain" olabilmek için.

Nihayet beklediğim oldu.

İsrail'in, adını bir Peygamber isminden almasına rağmen okunuşunun Arapça anlamına daha layık olduğu anlaşılan Dışişleri Bakan Yardımcısı Danny Ayalon; bir dizi filmi bahane ederek, Türkiye'nin Büyükelçisi'ne, Hitler'in bile kendisine yakıştıramadığı bir denî tavırla hakaret etmeye kalkıştı.

Cevabını da aldı.

Elbette bu skandalın İsrail hükümetinin Türkiye'den özür dilemesiyle sonuçlanmasında, Türk hükümetinin vakur duruşunun payı var.

Başbakan Erdoğan'ın Rusya dönüşünde söylediği gibi Türk medyasının -bir iki çatlak ses dışında- aynı paralelde tavır koymasının da payı var.

Yapılması gerekendi, yapıldı.

Ben başka bir noktaya, daha doğrusu başka bir katkıya dikkat çekmek istiyorum.

Adının orijinaline sadık kalamayan Ayalon'un densizliğine, İsrail halkının tepkisi bence üzerinde durulması, takdir edilmesi gereken alkışlanacak bir tavidir.

Kudüs'te Tel Aviv'de görev yapan meslektaşlarımız ve dostlarımızdan öğrendiğimiz kadarıyla, heyecanlı gençler dışında İsrail halkı, Ayalon'un büyükelçimize kurduğu alçak sandalye tuzağına ateş püskürmüşler.

Bu sert tepki İsrail basınındaki "Ayalon siyasi olarak bitti" yorumlarından da anlaşılıyor.

Benim asıl beklediğim buydu işte.

Barış için çabalayan Family Abraham (Al-i İbrahim) kuruluşunun öncüleri Rabbi Menachem Froman ile Nakşibendiliğin Kudüs'teki temsilcisi Şeyh Abdülaziz Buhari'nin daha önce bu köşede yazdığım sözlerinin, öyle pek de duygusal içi boş laflar olmadığı bu hadise ile anlaşıldı.

İsrail'de Yahudi ve Müslüman on binlerce insanın kalbini avuçlarında taşıyan bu iki manevi önder hep aynı sözü tekrarlıyorlardı:

"İsrail halkı, barışı Türkiye dışında hiçbir ülkenin sağlayamayacağına inanıyor. Bu yüzden İsrail ile Türk hükümetlerinin arasında gerginlik olduğunda İsrail halkı adeta bunalıma giriyor. Halk, İsrail'deki hükümetin aksine Türkiye'nin arabuluculuğunu istiyor!"

Rabbi Menachem Froman, İstanbul'a geldiğinde kendisiyle aynı evde konuklanmış ve konuşmuştuk. Froman boynuma sarılıp gözyaşları içinde "Biz seninle Hazret-i Âdem'in ruhunda beraberdik!" demişti. Ben de ruhların bir araya toplandığı Bezm-i Elest'ten bahsedip "Bu ikinci görüşmemiz, ilki oradaydı!" diyerek iltifatına karşılık vermiştim.

Sonra "Beni bir Türk profesörle tanıştırdılar." dedi kızgın bir ifadeyle. Adını da söyledi. "Ben çok şaşırdım ona. Çünkü bu Türk profesör sizin Başbakan'ın Davos'ta yaptığına kızmış. 'Erdoğan'ın orada yaptığı ayıptı, aklıyla değil, duygularıyla davrandı' dedi. Ben de kızdım ona!"

Gerçekten kızmış Rabbi Froman, bana anlatırkenki ses tonundan, yüz ifadesinden belliydi.

"Hayır!" demiş bizim Prof'a. "Senin Başbakan'ın Davos'ta doğru olanı yaptı. Bir lider, göğsünde milletin kalbini taşır, konuşurken de o kalple konuşur, kendi aklıyla değil. Çünkü akıl yanıltır ve yanıltır ama kalp yanılmaz!"

Bunu anlatırken deniz mavisi gözleri dolu doluydu Rabbi Froman'ın.

Bir gün ve gece aynı evde kaldık. O gün Yahudilerin bayram günü olan Şabat idi. Sürekli dua etti eşiyle birlikte. Duadan önce "Kâbe nerde?" diye sordu. Kible'yi gösteren ev sahibine "Biz ibadet ederken Kudüs'e döneriz. Dünyada sadece İstanbul'da Kâbe'ye döndüğünüzde Kudüs'e de dönmüş olursunuz! İstanbul, Kâbe'yi Kudüs'le birleştiren şehir. İşte bu barışın hangi ülkeden geleceğinin muhteşem bir işareti!" dedi heyecanla.

O gün ve gece coşkun dualarına, zikrine hem şahit hem ortak olduk Rabbi Froman'ın.

Sabah mırıltılarla uyandım ve 22 yıl önce vefat eden babam kalkıp başucuma geldi de namaz tesbihatı okuyor sandım.

Rabbi Froman'dı mırıldanan.

Ellerini aynı bizim gibi yukarı kaldırıp avuç açmış, Kible'ye yönelmiş, ayakta bir öne bir arkaya sallanarak dua ediyor ve ağlıyordu.

Bitene kadar seyrettim onu, babamı seyreder gibi.

Bittiğinde "Başbakan Erdoğan için dua ettim." dedi. "Çünkü Erdoğan çok inançlı bir adam. O bize barışı tekrar getirebilir."

"Menachem Baba" ile yaşadığımı iki sebepten anlatıyorum:

Birincisi; İsrail halkının bu kadar inanıp güvendiği Türkiye Başbakanı Tayyip Erdoğan'a 20 yıldır kuşkuyla ve kem gözle bakan, bin türlü kulp taktıktan sonra şimdi de "Erdoğan demokrasiden saptı, sivil dikta kuruyor" diyen bizdeki akılperestlerin kalbinde belki bir "açılım" olur ümidi...

İkincisi ise; halkının kalbini göğsünde taşımak yerine, cılız aklına güvenip tarih boyunca Yahudilere hep el uzatıp kucak açmış Türklerin büyükelçisine tuzak kurmaya yeltenen ve en sert tokadı kendi halkından yiyen İsrail Dışişleri Bakanı ile yardımcısı, gerçekten inanmış bir İsrail oğlu nasıl olurmuş anlar belki dileği...

Derdim budur.

Ben, tıpkı Rabbi Froman gibi göğsünde İsrail'in yani Hz. Yakup'un, Hazret-i İbrahim'in ve Hazret-i Musa'nın kalbini taşıdığına inandığım İsrail halkını kalbinden öpüyorum! **a.tezcan@zaman.com.tr**

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Balyoz Senaryosu'nu filme çekelim, Avatar'ı sollayıp Oscar alalım

Ahmet Tezcan 2010.01.24

Bu bir ciddi tekliftir. Gerçi mizah yazarım, mizah yazısında pek öyle rakip falan da tanımam.

Fakat okuduğunuz başlığa bakıp da mizah yazacağım yahut darbe gibi ciddi bir işi sulandıracağım zannedilmesin.

Benim adım Ertuğrul Özkök değil!

Devleti Sulandırma İşleri o beyefendiden sorulur, bendeniz sıradan bir ölümlüyüm sadece, öyle karışık işlere ermez aklım.

Taraf Gazetesi'ndeki Balyoz Harekât Planı'nı okuyunca, pek çok sinema ve TV filminin senaryosunu yazmış bir profesyonel olarak şapka çıkardım. Biraz da kıskanmadım dersem yalan olur. Çünkü bendeniz dahil bu ülkede hiçbir senarist bu kadar hareketli, action dolu, dehşet duygusu yoğun ve bir o kadar da masraflı bir senaryoya imza atamadı henüz.

Öyle bir senaryo ki Balyoz Harekâtı; titizlikle yazılmış, plan plan işlenmiş, ilmek ilmek örülmüş. Dikkatli okursanız kameraların nereye yerleştirileceği, figüranların nerelerde durup neler yapacağı bile belli.

Üstelik plan uygulamaya konulduğunda yapılacak eylemler kamera ile kayda alınacak yani filmi çekilecekmiş. Kameramanlar belirlenmiş KAYIT-1, KAYIT-2 adı altında gruplara ayrılmış.

Ayrıca oyuncu kadrosu da son derece zengin! En azından 137 ünlü gazetecinin bu filmde rol alacağı kesin!

Bence elimizde 5 bin sayfalık çok yetkin ve hazır muhteşem bir senaryo var. Yönetmeni kim olursa olsun bu kadar özenli hazırlanmış profesyonel bir senaryodan kötü film çıkartmak isteseniz de mümkün değil. İyi senaryo ile kötü film çekmek de özel marifet isteyen bir iştir.

Bu noktada teklifimi en ciddi tonda tekrarlıyorum.

Düşüncesinde demokrasiye dair zerre miktar kısıntı bulunan işadamlarımıza, zenginlerimize, yatırımcılarımıza sesleniyorum.

Lütfen bir araya geliniz, prodüksiyon masrafını üstleniniz ve bu senaryonun sinema filmi olarak çekilmesini sağlayınız. Paradan ve masraftan kaçınmayınız. Korkmayınız bu film kendi masrafını çıkardığı gibi, çorbada tuzu olanlara hem para hem de onur kazandırır.

Bu filmin iki pratik faydası da var;

Birincisi başlıkta:

Çekilecek filmi Oscar adayı olarak gönderin, Avatar'ı sollayıp En İyi Film, En İyi Senaryo başta olmak üzere en az 5-6 dalda ödül almazsa gelip yüzüme tükürün!

O kadar Amerikan filmi seyrettiniz, derin devletin neler yapabileceğine dair yazılan ve çekilen filmlerin hiçbirinde Fatih ve Beyazıt gibi iki büyük tarihi caminin cuma namazı çıkışında bombalanması, karışıklık çıkartmak için El Kaide'ye eylem ısmarlanması gibi sahneler gördünüz mü? Hollywood'un en çılgın senaristlerine bile parmak ısırtacak bu senaryo Oscar almaz mı sizce? Bal gibi de alır. Onlar İkiz Kuleler'e uçak saldırısını bile düşündüler ama iki büyük ibadethaneye saldırı düzenletecek çılgınlığa erişemediler.

İkincisi ise şu: Çekilecek Balyoz Harekâtı filmini, bu planın altında imzası bulunan subaylar ile darbe yandaşı ilan edilen 137 gazeteciye, eşlerinin, çocuklarının ve torunlarının da katılacağı bir özel gösterimde seyrettirin. Filmin sonunda senaryoyu yazarların eşleri, çocukları, torunları "Yapmak istediğiniz şey böyle bir şey miydi?" diyerek yüzlerine tükürmezse, gelip yine benim yüzüme tükürün!

Sırf bunu görmek için değmez mi harcanacak para!

a.tezcan@zaman.com.tr

Yeter artık kardeşim, kollama bırak!

Taraf Gazetesi'nin yazdığı Balyoz Harekât Planı inkar edilemedi. TSK'nın "koruma ve kollama görevleri kapsamında" bir savaş oyunu olarak kabullenildi.

Bugüne kadar yaşadığımız bütün darbeleri meşrulaştıran ortak gerekçeye sığınıldı yine.

"Türk Silahlı Kuvvetleri'nin vazifesi; Türk yurdunu ve Anayasa ile tayin edilmiş olan Türkiye Cumhuriyeti'ni kollamak ve korumaktır."

Radikal Gazetesi Ankara temsilcisi Murat Yetkin'in 21 Ocak Perşembe günü yazdığı "Askerin İşi Nedir?" başlıklı makalesine aynen katılıyorum. TSK'nın İç Hizmet Kanunu'nun 35. maddesindeki "kollamak" kelimesi kaldırılmalı, "İç tehdit-İç düşman" kavramları değiştirilmeli, EMASYA Protokolü lağvedilmeli ve bütün bunları yapmak için de teklif Genelkurmay Başkanı İlker Başbuğ'dan gelmelidir.

İşte o zaman, TSK böyle dehşet verici bir senaryo yerine bir tarih yazmak şerefine nail olarak halkın tam güvenini kazanabilir.

Hep muhalif olmak ne menem bir şey!

Balyoz Harekât Planı, "sivil diktatörlük" gafıyla malul olmuş "hep muhalif" arkadaşımızın o pek güvendiği beyninde sarsıntıya sebep olmuş mudur acaba?

Doğruları savunurken alkışlanmaya alışmış yüreği, yanlışı bu kadar öfkeyle savunmasına neden olan eleştirilere karşı bir nebzecik olsun yumuşamış mıdır?

Belki tamamen duygusal ve kişisel bir öfkenin veya tamamen masumane kaygılarla yakılmış bir kibrit alevinin, profesyonel fırsat avcılarının körüğüyle devasa bir orman yangınına dönüşebileceğini görüp hesaplayabilmiş midir?

En azından şöyle düşünmüş olabilir mi?

"Hep muhalif olmak marifet değilmiş, meğer asıl marifet hep hakkaniyetli olmak imiş!"

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Katil bunu bilmez: "Gönül parçalanıyor, ikiye bölünmüyor!"

Ahmet Tezcan 2010.01.31

Geçen hafta Hendek'te idim. Diyarbakır Dicle Üniversitesi öğretim üyesi Doç. Dr. Mazhar Bağlı'nın koordine ettiği Ali Gaffar Okkan Sempozyumu'nda kısa bir konuşma yaptım. Sempozyum'un üst başlığı "Bir Kardeşlik Hikayesi" idi.

Ali Gaffar Okkan, Diyarbakır emniyet müdürü iken 2002 yılında 4 polisle birlikte kısıp alarak öldürülmüş ve bu suikast bütün Diyarbakır halkını sokağa dökerek, ilk defa bir polis cenazesinde ağıtlar yakıp kan ağlamasına neden olmuştu.

"Gaffar Baba" dedikleri genç emniyet müdürüne daha sağlığındayken Kürtçe türküler yakan, fotoğraflarını evlerinin duvarlarına asan Diyarbakırlılar, o öldürüldüğünde "Keşke oğlum öleydi yerine" diyecek kadar seviyorlardı. Suikasttan sonra doğan yüzlerce Diyarbakırlı çocuğa Ali Gaffar Okkan isimleri verilmişti.

Sempozyumda onu tanıyanlar, özellikle Diyarbakırlılar hatıralarını anlattılar, tanıklık ettiler. Bütün anlatılanlar harman edildiğinde aradan bu kadar yıl geçmesine rağmen Diyarbakır'ın en çok sevdiği kişi olma özelliğini koruyan Gaffar Okkan'ın yapıp ettiklerini kısa bir cümlede özetlemek mümkündür:

"Gaffar Okkan, işinin ve adamlığının gereğini yapmıştı!"

O kadar.

Üniformayı giyince kendisini milletin efendisi zannedenlerden olmamış, milletin hizmetinde olduğunu unutmamıştı. Kapısını kapatıp, sokağını çevreleyip sokaktaki insanla arasına duvar örmemişti. Hangi etnik kökenden, hangi inançtan yahut siyasi düşünceden olursa olsun herkese eşit ve güler yüzlü davranmıştı.

"Fırıncı Fikri'nin oğluyum ben. Çıplak geldim, çıplak gideceğim. Arkamdan bir dua etsinler yeter." demişti. Polis üniforması içinde yürüyen bir gönüldü. Pusuya düşürüp parçaladılar. Ancak ikiye bölemediler. Sevgisini yok edemediler.

Kürt değildi, Kürtlerin en çok sevdiği adamdı. Çünkü adamdı!

"İşinin ve adamlığın gereğini yapmayanların çoğunluğu teşkil ettiği bir ülkede, işinizin ve adamlığınızın gereğini yapmaya kalkarsanız başınıza gelecek olan budur!" mesajı verilsin diye öldürüldü.

Hâlâ soruluyor Gaffar Okkan'ı kim öldürdü diye. Kimileri çökerttiği Hizbullah diyor, kimileri de Özel Harekât'tan bahsediyor. Oysa tetiği çekenin o yahut bu isme bağlı olarak cinayet işleminin ne önemi var? Son ucu aynı kapağı çıkıyor. Çünkü bugün savcıların soruşturduğu, mahkemelerin karara bağlamaya çalıştığı davalar ve belgeler, o yahut bu isim altındaki resmi yahut gayr-ı resmi kan örgütlerinin birbirleriyle koordinasyon halinde olduklarını ortaya koyuyor.

Katilin kimliği konusunda yine bir tek cümle söyledim:

"Gazeteci Hrant Dink'i kimler öldürdüyse, Emniyet Müdürü Gaffar Okkan'ı da onlar öldürmüştür!"

İster Özel Harekât deyin, ister Ergenekon yahut PKK veya Hizbullah, doğrusu arada hiçbir fark görmüyorum.

Adam öldüren katildir, hele ki öldürdüğü adam, gerçekten adamsa, rezil bir katildir. Üstünde üniforma da olsa, kafasında poşu da olsa fark etmez!

Biliyorum yine birileri kızacak, sövüp sayacak ve işlenen cinayetlere kulplar uydurmaya çalışacak!

Boşuna yorulmasınlar!

"Her katilin cinayetinde bütün insanlık suç ortağıdır." diyen bir adama laf anlatamazsınız!

Artık bu millete de o lafları zor yedirirsiniz!

Ya bu ülkeyi, bu milleti birini ötekinden ayırmadan tıpkı merhum Gaffar Okkan gibi samimiyetle seveceksiniz!

Yahut vazgeçemediğiniz "kana susamışlığınıza" başka yerlerde tatmin edeceksiniz!

Bu kapı artık kapanıyor!

Köprüden önceki son çıkış tabelasını kaçırmamaya bakın! a.tezcan@zaman.com.tr

Twitter başkenti İstanbul

Kültür Başkenti ya 2010'da. Düzenlenen onlarca etkinliğin arasında biri hayli dikkat çekici. Özellikle bencileyin hâlâ çocuk ruhu taşıyıp büyümemekte direnenler için.

Dünyadaki 250 kentte yaşayan Twitter kullanıcılarının şu ana dek gerçekleştirdiği büyük buluşmalardan üçüncüsü 25 Mart'ta Kültür Başkenti İstanbul'da yapılacak. Twitter kullanıcılarını temsilen İstanbul'da bir araya

gelecek olanların tek maksadı var: Yardım!

Bizde şu sıralar biraz laylaylom havasında olan Twitter ortamı aslında sosyal paylaşım ve yardımlaşma açısından son derece verimli bir araç. İşte bunu gösterip gerçekleştirmek amacı taşıyan bu buluşma ile ilgili bilgileri <http://twitter.com/IstanbulTWSTVL> adresinden öğrenebilirsiniz.

"Hey kadınla, girişin gari!"

Bayıldım duyunca. Denizli'de Avrupa Birliği'nin de desteğini alarak Dr. Bülent Uygun koordinatörlüğünde kadın işsizliği sorununa el atan Denizli Sanayi Odası, yine muhteşem bir proje gerçekleştirdi. Denizlili kadın girişimcilere öncülük etti. Her iki projede de meseleye en temel sorun olan "özüvensizlik" noktasından yaklaşan DSO, kişisel gelişim dersleriyle Denizli kadınlarına kendilerini yeniden inşa etmenin yollarını gösterdi.

Durum böyle olunca Batılı ölkelerin de dikkatini çekecek ölçüde fark yaratan Denizlili kadınlar artık işsizliği sorun olarak görmüyor, üstelik girişimcilik noktasında erkekleri de yaya bırakıyor. Bu kadınlardan birinin sloganlaştırdığı başlıktaki çağrıya bayıldım.

<http://www.dwenonline.org> ve <http://www.dtkav.org> adreslerine bakın, siz de girişin gari!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Allah Allah deyip geçtik mi sahiden?

Ahmet Tezcan 2010.02.07

Başbakan Erdoğan'ın eşinin GATA'ya alınmayışıyla ilgili hatırasında "Anlatacak çok şey olduğunu" söylemesi basında hayli merak uyandırdı.

Genelkurmay Başkanı Orgeneral İlker Başbuğ'un "Keşke olmasaydı" dediği bu hadise, hâlâ her gün yaşanıyor. Başörtülü kadınlar ne Orduevi'ndeki yakınlarının düşünlerine gidebiliyor ne de asker hastalarını ziyaret edebiliyor. Hadiseyi sadece "çok özel durum" olarak Başbakan'ın eşiyle sınırlandırarak "Keşke olmasaydı" demek pek fazla anlam ifade etmiyor.

"Anlatacak çok şey var aslında." dedi ya Başbakan. Ben aksini düşünüyorum. Anlatacak çok şey kalmadı aslında. Defalarca anlatıldı, yazıldı, çizildi. Sadece işitecek kulak, düşünecek akıl, uygulayacak cesaret lazımdı. Şimdi yeni yeni "Keşke olmasaydı" noktasına gelebildik hiç değilse...

Bu hadise ve öncesinde ortaya atılan Balyoz Harekât Planı hakkında konuşan Orgeneral Başbuğ'un masayı yumruklayarak "Allah Allah" nidalarına dair sözleri, 16 Ekim 1997'de Akşam Gazetesi'nde yazdığım bir yazıyı hatırlattı bana.

"Allah Allah yerine yeah ve hurra!" başlıklı yazıda, Orgeneral Başbuğ'a "Keşke olmasaydı!" dedirtecek hikâyeler de mevcut..

İşte o yazı.

"Şanlıurfalı Topçu Yüzbaşı Abdulmuttalip Yıldırım'ın YAŞ kararıyla ordudan atılmasından sonra bunalıma girip intihar etmesi beni de bunalıma soktu. İntiharın inkâra yakın bir suç olduğunu bilecek kadar inançlı bir insan

olmasına rağmen, onu bu eyleme sürükleyen çaresizliği ve zulmü düşündükçe isyan ediyorum.

Yüzbaşı Yıldırım'ın eski silah arkadaşlarından biri ile karşılaştım tesadüfen. İntiharını benden öğrendi ve perişan oldu. Yıldırım'ı çok yakından tanıyor ve seviyordu:

"Anadan doğma dört dörtlük bir askerdi" dedi. "Deli dolu bir insandı, her hareketinden hayat fışkırıyordu. Çok sağlam bir karakteri vardı."

Bu nitelikler onu kurtaramamıştı ne yazık ki. Eski silah arkadaşının söylediğine göre, namazla niyazla tanışması da çok eski değilmiş Yüzbaşı Yıldırım'ın.

Ben re'sen emekli edilenlerin ne kadar maaş alabildiklerini sordum:

"Çok az" dedi. "Bizde emekli olurken alınacak kıdem tazminatı önemlidir. Fakat re'sen emekli edilenlerin bu hakkı yanar. Emekli maaşları da düşüktür. O maaşla geçinmek, hele Abdulmuttalip Yüzbaşı gibi 3 çocuk babası bir subay için mümkün değildir."

Dindar oldukları için ordudan atılan subaylarla ilgili birkaç anekdot anlattı.

"Bir albay vardı. Adamcağızın dinle diyanetle hiç ilgisi yoktu. Her akşam çilingir sofrası kurar, içkiyi çok severdi. Albaylığına kadar hep böyleydi. Doğu'da görev yaparken, köyün birinde yaşlı bir adamla dost olmuş, onun sohbetlerinden etkilenmiş, içkiyi bırakmış, namaza başlamış. Çok geçmedi, namaz kıldığı tespit edildi ve albay ordudan atıldı."

Söz konusu albay, ordudan atıldıktan sonra bir perde fabrikasında iş bulup çalışmaya başlamış. Ancak fabrika yöneticileri bir kısım askerler tarafından, "Bu adam irticacıdır, ordudan atılmıştır, ona iş vermeniz yasaktır" diye ihtar edilmiş. Fabrika da bu baskılar karşısında albayın işine son vermek zorunda kalmış.

"Ne yapıyor şimdi o Albay?" diye sordum.

"Süpürge satıyor" dedi Yüzbaşı Yıldırım'ın eski silah arkadaşı.

Ve ordudan atıldıktan sonra sıkı takip altına alınan ve girdikleri özel şirketlerden bile çıkarttırılan eski subaylarla ilgili pek çok şey anlattı.

"Ne olacak, bu işin sonu nereye varacak bilmiyorum" dedi.

Merak ettiğim bir şey vardı. Bu baskılar, asker arasındaki maneviyatı nasıl etkiliyor? Dindarlığa eğilimi olanlar siniyor, azalıyor mu? Savaş anında tüfeğiyle birlikte dini inançlarına sarılarak "Allah Allah" nidasıyla düşman üstüne yürüyen askerler, şimdi inancını açıklamaktan ve yaşamaktan korkar bir halde mi?

Güldü:

"Eğitimde bir nevi savaş tatbikatı olan tüfekli hareketlerde eskiden düşmana son darbeyi indiren vuruşu yaparken Allah diye bağırlırdı. Şimdi Allah nidası değiştirildi, yerine Amerikalıların yeah nidası konuldu. Saldırı tatbikatında da Allah Allah yerine, hurra diye bağırlıyor. Fakat bu emir bir türlü tatbik edilemiyor, çünkü askerlerin çoğu içinden geldiği gibi Allah diye bağırmaya devam ediyor. Özellikle Güneydoğu'da görevlendirilen subaylar arasında ateist gidip dindar dönenleri çok gördüm. Aksine bir artıştan bile söz edilebilir."

Yıllar önce üniversitelerde başörtüsü zulmü başladığında dönemin Cumhurbaşkanı Kenan Evren'e yazdığım açık mektuptan bir cümleyi hatırladım:

"Dini inançlara baskı yapmak, yün çırpma benzer. Vurdukça kabarır."

Türlü baskılarla Sistem'i koruduklarını zannedenler, tıpkı Yüzbaşı Abdulmuttalip Yıldırım gibi, onu da kaçınılmaz bir intihara sürüklediklerinin farkındalar mı acaba?

Bu yazı 1997'de yazılmıştı. Ben askerlik görevimi 1986-87 arasında yaptım, bize de talimde "Yeah" ve "Hurra" diye bağırmanızı söylemişlerdi. Ancak "Allah" diye bağırınlar hayli fazlaydı ve bu tercihi subayların çoğu duymazdan geliyor, ses çıkarmıyorlardı.

Genelkurmay Başkanı Başbuğ, konuşmasında askerin "Allah Allah" diye bağırarak talim yaptığını söylediğinde "Demek ki durum düzelmiş" diye düşünmüştüm.

Merakımı yenemedim, birkaç hafta önce tezkere alan genç bir akrabama sordum; "Biz de yeah ve hurra diye bağırdık." dedi.

Kafam karıştı yeniden.

Başbuğ Paşa'nın sözünü ettiği mevcut talimatname ile uygulamalar arasında mı fark var acaba?

a.tezcan@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ali'siz Aleviler, Muhammed'siz Sünniler ve Alevi'siz çalıştay

Ahmet Tezcan 2010.02.14

Yıllar önce Cem Vakfı'nın kurucusu Prof. Dr. İzzettin Doğan ile bürosunda sohbette idik. İzzettin Hoca, Anadolu'da pir mertebesinde hürmet gören Alevi Dedesi olan babası merhum Doğan Dede'yi anlatıyordu.

Doğan Dede, Malatya-Elazığ civarındaki Sünni köylerini ziyarete gittiğinde, camide imam sarığını cübbesini çıkarır, 'Senin gibi bir Evlad-ı Resul varken bizim imamlık etmemiz doğru olmaz' diyerek kenara çekilir, namazı Doğan Dede kıldırır imiş.

İzzettin Doğan'dan bunları dinlerken gözlerimin yaşardığını hatırlıyorum.

"Tarih boyunca Alevi ve Sünni halk asla birbirini kırmamıştır." demişti İzzettin Hoca. "Yaşanan bütün çatışmaların, katliamların nedeni siyasi, sorumlusu da siyasetçilerdir!"

Eski başbakanlardan merhum Bülent Ecevit de aynı görüşte idi. Kısa bir süre önce kaybettiğimiz gazeteci-yazar Ömer Lütfi Mete'nin de bulunduğu bir sohbette Ecevit aynı sözleri söyleyerek "Alevi toplum ile Sünni toplum arasındaki fark soğan zarından daha incedir ve politiktir. Bu zarı çekip almak da biz politikacıların görevidir." demişti.

Maraş gibi hâlâ müsebbibi meçhul hadiselerden olan Sivas Olayı'nın üzerinden çok geçmemişti bu sözler söylendiğinde.

O günlerde Sivas'ta Madımak'ın yakılmasına varan olayların başlangıcı sayılan Aziz Nesin'li toplantıyı düzenleyen Pir Sultan Abdal Derneği ile Cem Vakfı arasında "Alevilik nedir?" sorusuyla başlıklandırılan bir

tartışma da vardı.

Pir Sultan Abdal Derneği'nin dergisinde Aleviliğin İslam dışında özgün bir Anadolu inancı olduğu savunuluyor, daha da ileri bir ifadeyle "Bizim özelde ve genelde Alevilik sorunumuz yoktur. Bizim sorunumuz işçi sınıfının egemenliğine dayanan proleter bir sistemdir." deniliyordu.

Cem Vakfı ise yayın organı Cem Dergisi'nde bu anlayışa karşı çıkarak "Aleviliğin, tarikat yapısı arz eden bir Anadolu İslam anlayışı" olduğunu savunuyordu. Derginin imtiyaz sahibi Abidin Özgünay, Aleviliği İslam dışı müstakil bir inanç olarak göstermeye çalışanlara karşı kalemiyle adeta bir savaş veriyordu.

Bu tartışma, daha doğrusu Alevi kesimdeki bu inanç ve ideoloji ayrışması bugün de sürüyor. Küçük bir farkla...

Pir Sultan Abdal Derneği ve Dergisi etrafında toplananlar, "işçi sınıfının egemenliğine dayanan proleter sistem" söyleminin kendilerini Alevilikten iskat edeceğini anlamış olmalı ki, bunu "uyumaya" bırakmışlar. Bu arada Ali'yi, Muhammed'i ve Cafer-i Sadık'ı koparmadan Aleviliği "İslam Dışı" saydıramayacaklarını fark etmişler, onların tarihi şahsiyetlerini inkar ederek, temelde bir Sünni tasavvuf yorumu olan Vahdet-i Vücut marifetiyle sembol şahsiyetlere dönüştürmüşler ve İran Şiiilerinin Aliallahı adını verdikleri sapkın gruba yaklaşılarak "Ali=Allah" söylemine sarılmışlar.

Pir Sultan Abdal Dergisi'nin 59. sayısında yayınlanan "Alevilik-İslamiyet İlişkisi" başlıklı makaleyi, bu gayretin somut bir örneği olarak okuyabilirsiniz.

Alevi Çalıştay'ını protesto ederek, hükümeti "Alevileri AKP'ileştirmek" ile, Cem Vakfı ve İzzettin Doğan başta olmak üzere "Alevilik İslam yorumudur." diyen bütün Alevileri "Sünnileşmek" ile suçlayan bu ideolojik gruptur.

Neticede, "özelde ve genelde Alevilik diye bir sorunları yoktur" hâlâ!

Bütün mesele ideolojiktir, bütün gayret ideolojiyi dini inanç derecesine yükseltmektir.

Çalıştay'ın dalgalandırdığı sulardan bakınca, 'Sünni bir imam yahut Şii bir Ayetullah gibi şeriatçı' diyerek Hz. Ali'nin tarihi şahsiyetini reddeden Ali'siz Aleviler, sünneti reddederek dini inançlarını ideoloji derekesine düşürmeye çalışan Muhammed'siz Sünnilere ne de çok benziyorlar!

Dede var Dede'den içeru

Alevi Çalıştay'ını önemişiyorum. Hem de çok. Bu Çalıştay Alevi-Sünni toplumun dernekler, vakıflar yahut temsil iddiasında olanlar bazında bir araya gelebilmesini ve neticede bir önrapor oluşturabilmesini sağladı. Bireysel olarak zaten uzun süredir var olan sohbet-muhabbet kültürünün yukarıya doğru yaygınlaşmasına da yol açacağı ümidindeyim. Arzum odur ki; bu ilk adım "El ele-El Hakka" yürüyüşünde menzil-i maksuda vasil ola!

Önraporda bir nokta içime sinmedi.

"Dedeler'e eğitim verilmesi" nedir?

Dede; şayet bir mirasyedi değil de, talip olarak babasından el alıp seyr ü sülûkunu tamamlamış bir hal eri ise, onu eğitmek kimin haddinedir?

Değilse; "Dede" de değildir, sadece bel eridir.

Bütün Aleviler bilir ki 'Dede vardır Dede'den içerü'!

"Dedelere eğitim" maddesini okuyunca, her sözünde bin hikmet barınan Alevi Kemter Dede ile hikmeti şifaya dönüştüren Bektaşî Hasan Dede geldi gözlerimin önüne, utandım. Bence bu madde Çalıştay'ın ruhuna hiç yakışmadı. Dede'lere eğitim vermeyi teklif edenler, gitsinler ateş üstündeki Aşure Kazanı'nı kepçe yerine elleriyle karıştıran Alevi Bacı'lardan ders alsınlar önce. Bakalım kaç yıl kaynamaları gerekecek o kazanda.

a.tezcan@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hayaları burulmuş bir adamın ayaklarını yıkamak

Ahmet Tezcan 2010.02.21

Simavi ailesinin henüz medyadan çekilmediği, Simavi ailesinin Turgut Özal'a kafa tuttuğu, Erol Simavi'nin Hürriyet'i satmayı aklının köşesinden bile geçirmediği, Türkiye'yi terk edip ölümüne söz orucuna başlamadığı, Çetin Emeç'in öldürülmediği, Abdi İpekçi'nin yasının tutulduğu yıllardı.

Kütahya Hava Er Eğitim Tugayı'ndan tezkeremi almış, Haldun Simavi'nin Günaydın Gazetesi'nde redaktör olarak gazeteciliğe dönmüştüm.

Bilgisayar yoktu. Olivetti daktiloların şarkısı bitmemişti. Yazışleri masasında kapış kapıştı. Gerçi herkesin zimmetinde bir Olivetti vardı ama uzunca bir yazı masasının etrafında müşterek çalışan, böylece henüz birbirlerinin yüzüne bakabilen sayfa sekreterleri ve redaktörler, ilk baskıya kadarki telaş içinde servislere gidip geldiklerinde daktilolarını yerlerinde bulamayabilirdi.

Yazışlerinin tek seyyah aletiydi Olivetti'ler. Küçüktüler, koltuk altlarına sığarlardı. Genellikle iki parmakla yazan gazetecilerin hoyrat parmakları altında inim inim inler, sık sık bozulurlardı. Sarı, yeşil, kırmızı renkleriyle narin, çilekeş kadınlar gibiydiler.

Herkes severdi onları.

Ben de severdim. Fakat tanıştığı insanlar kadar kullandığı eşyaları da peşin peşin sevip duygusal bağ oluşturan tiplerden olduğum için, kıskançlık damarım da vardı. İdare'nin önüme koyup zimmetime, daha doğrusu namusuma teslim ettiği Olivetti'nin benden başkasına şarkı söylemesine tahammül edemezdim.

Olivetti verdiler, almadım. Yazışleri dolaplarından birinin üzerinde terk edilmiş duran, tozlar içinde, mahkemelerdeki zabıt katiplerinin kullandığı cinsten, geniş şaryolu bir Facit daktiloya diktim gözümü. Kütük gibi ağırdı. Koltuk altına sığmazdı. O yıllarda hiç kimse gazeteciliği spor olsun diye yapmadığı için, günde on-onbeş defa ağır bir daktiloyu kaldırıp kucağında taşıyarak pazu geliştirmeyi düşünmezdi.

"Bana bunu verin" dedim.

Facit'i verdiler. Kucakladım.

Şaryosundaki kâğıt sıkıştırmaya yarayan demir kıskacın bir ucunu söktüm. Ajanslardan ve bürolardan gelen haberlerin yazıldığı teleks makinelerinde kullanılan çift katlı rulolardan birini daktilomun demir kıskacına geçirdim. Kıskacı yukarı kaldırıp, rolunun bir ucunu merdanenin ağzına verdim ve daktilomu kendi çapında mütevazı, minik bir rotatife çevirdim. Teleks rulosundaki kâğıtlar iki kattı ve karbonlu olduğu için her yazımda iki nüsha metin elde edilmiş oluyordu. Üstelik rulo bitinceye kadar sağda solda daktilo kâğıdı aramaya da gerek kalmıyordu.

Yazımı yazar, kâğıdı keser, herkesin "Tezcan'ın Rotatifi" dediği ve gizliden gizliye saygı duyup elleşmediği daktilomu kaldırıp arka kısmına yatırarak diker, yazdığım metni tashih için gözden geçirirdim. Daktiloyu kaldırıp dikince, geniş tabanı karşıma gelirdi. İşte tam oraya bir kartpostal yapıştırmıştım. Hani şu bayram tebriği olarak gönderilen kartpostallardan. Üstünde çok güzel bir resim vardı. Hangi ressamın olduğu yazmıyordu ama çok anlamlı bir resimdi.

Sarayda cübbesi, sarığı, kaftanı, belindeki ipek kuşağa sıkıştırdığı kabzası pırlantalı eğri kamasıyla üzerinden zenginlik ve kudret fışkıran çıplak ayaklı bir siyahi Harem Ağası, hücre-yi saadetinden çıkıyor, yine kendisi gibi zenci olan bir köle yere çökmüş, Ağa'nın yine kendisi gibi çıplak olan kara ayağına çarık giydiriyordu.

Bu resmin altına İsmet Özel'in şiirinden bir beyit yazıp yapıştırmıştım.

"Köleler gördüm, karavaşlar

Hayaları burulmuş bir adamın ayaklarını yıkamaktalardı"

Daktiloyu her kaldırışımda, o resim ve şiir karşıma gelir, "hayaları burulmuş adamlara" asla ve asla köle olmamam için beni uyarırdı.

İki yıl çalıştım o Facit ile. O, bana bir gün bile ihanet edip başkalarına şarkı söylemedi. Ben de ona bir gün bile ihanet edip hiç kimsenin ayağına çarık giydirmedim.

Yazışleri'nde bir arkadaşına açıkça haksızlık edilmesi yüzünden istifamı verip gittikten iki yıl sonra, artık Asil Nadir'e satılmış, efsanevi patronu İstanbul'u terk edip Göcek'e yerleşmiş, yeni patronunun İngiltere'de uğradığı mali çökertme operasyonu yüzünden kapanmak üzere olan Günaydın'ı ziyaret ettiğimde, gözlerim önce daktilomu aradı Yazışleri'nde.

Yazı masasının üstünde yoktu. Masada pek fazla Olivetti de yoktu. Patron hapiste olduğu için aylardır maaş almadan çalışırken Yazı masasında kalp krizi geçirip ölen redaktör arkadaşım Erdoğan'ın vefa adına konulmuş hüznü resmi vardı sadece.

Erdoğan, kendisine yapılan haksızlığa başkaldırıp istifa ettiğim arkadaşımdaydı.

Onun resmini öperken daktilomu gördüm. Karşıdaki dolabın üzerinde, toz içindeydi. Kimse el sürmemişti. Üstünde benim taktığım son teleks rulosu vardı hâlâ. Gidip şefkatle tozlarını sildim ellerimle. Önünden tutup arkasına doğru kaldırdım. Zenci harem ağasına çarık giydiren siyahi köle resmi ve o şiir oradaydı, duruyordu.

Son kez okudum dizeleri. "Hayaları burulmuş bir adamın ayaklarını yıkamakta" olan kölelerden olmamak için yemin ettim son kez.

Ne hikmetse, Ankara'da kopan son fırtına, hani şu Erzurum'daki soruşturmayı yürüten savcıların Yüksek Yargı tarafından görevlerinden alındığı gün, Günaydın Gazetesi'ndeki daktilomun altındaki resim ve şiir geldi aklıma. Televizyonlardaki haber kuşaklarında "Yargı Darbesi" başlıklarını okurken, "Köleler gördüm, karavaşlar/hayaları burulmuş bir adamın ayaklarını yıkamaktalardı" dizelerini mırıldandım kendi kendime. Ve "Hadi bakalım" dedim gülerek.

"Hadi bakalım, ne olacak görelim!"

a.tezcan@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Otuz yıl öncesinden Harp Okulları'ndaki acemi gazeteciden anılar

Ahmet Tezcan 2010.02.28

"Evladım sen sorularını bırak, biz onlara güzel güzel cevap verir göndeririz, ta buralara kadar gelip de yorulma!" dedi Tınaz Paşa.

Heybeliada'daydık. Deniz Harp Okulu henüz Tuzla'ya taşınmamıştı. İhtilal sonrasıydı. Gazeteciliğe başlayalı bir yıl bile olmamıştı. Gazeteciler Cemiyeti Başkanı Burhan Felek'in dudaklarının nemi, Konsey Başkanı Orgeneral Kenan Evren'in elinin üzerinde kurumamıştı. Hâlâ gazeteler kapatılıyor, "Bir Bilen"den haber uçuran köşe yazarları hapse atılıyor, Türkiye halkın "Beşi Bir Yerde" dediği paşalar tarafından yönetiliyordu.

Böyle bir ortamda gazete yönetimi Genelkurmay Başkanlığı'na başvurmuş, Harp Okulları'ndaki askeri eğitimle ilgili bir yazı dizisi için izin talep etmişti. İzin verilmişti. Gerçi gazetede Ergin Konuksever gibi cephe tecrübesi olan ustalar da vardı ama ne hikmetse bu röportajı askerliğini bile yapmamış benim gibi bir çaylağın yapması uygun görülmüştü.

Elimde Genelkurmay izniyle makam odasına girdiğimde Deniz Harp Okulu Komutanı İrfan Tınaz Paşa böyle demişti işte:

"Evladım sen sorularını bırak, biz onlara güzel güzel cevap verir göndeririz, ta buralara kadar gelip de yorulma!"

Ödüm patladı. İşi kaçırmamak için titreyen bacaklarımın üstünde diklendim.

"Ben buraya mülakat yapmaya gelmedim komutanım, röportaj yapmak istiyorum!"

"Ne farkı var?" diye sordu. Anlattım. Bir subayın nasıl yetiştiğini gözlerimle görmek, onların arasında yaşamak, mümkünse onlar gibi giyinip eğitime çıkarak gördüklerimi, yaşadıklarımı ve hissettiklerimi aktarmak istediğimi söyledim.

"O kadar uzun boylu değil." dedi. "Tamam anladım, gel, gör, misafirimiz ol ama üniformayı unut!"

Dinlenme tesislerindeki bir müstakil evi bana ayırdılar. "Emrime" bir çavuş verdiler, her sabah saat 05.00'te beni uyandırıp kahvaltı getirsin diye ve bir hafta misafir ettiler.

Üç Harp Okulu'nda da birer hafta kalıp röportaj yapan, 30 günlük yazı dizisi hazırlayan başkası var mıdır meslekte bilmiyorum ama böyle bir askeri piyango bana çıkmıştı işte. Yavuz zırlısının gölgesinde bembeyaz bir haftayı Deniz Harp Okulu'nda yaşadım. Gözlerini sabaha boru sesiyle değil de Diana Ross'un o günlerde pek meşhur olan Endless Love şarkısıyla açan Hava Harp Okulu'nda gökyüzü kadar mavi günler geçirdim. Ankara'da sadece bir sınıfı Deniz ve Hava Harp Okulları'ndaki bütün öğrenci mevcudu kadar olan Kara Harp Okulu'nda toprağın rengine büründüm. Unutulmaz anlar yaşadım ve 30 gün boyunca yazdım.

Deniz Harp Okulu'nda "komutanım" yoktu, "efendim" vardı. Genelde sahil yörelerinden öğrenci geliyordu. Sadece NATO derslerine giremeyen Libyalı Arap öğrenciler, ailelerinden gelen yaklaşık 500 doları hafta sonlarında son kuruşuna kadar bizim çocuklarla harcıyorlardı.

Hava Harp Okulu'nda teknolojinin ve çağdaşlığın her yeni versiyonu derhal öğrencilere aktarılıyordu. Okulun müzik odasından genel yayın yapılıyor, yerine göre Vivaldi'nin Dört Mevsimi, yerine göre Louis Armstrong'un

Squeeze Me şarkısı çalınıyor, kardeş okul Florence Nightingale Hemşirelik Yüksekokulu ile birlikte halkoyunları ve modern dans gösterileri sahneleniyordu. Kara Harp Okulu'nda ise yine teknoloji hakimdi, yine "değişen dünya" öğrencilere aktarılıyordu ama diğerleri kadar rahat ve konforları yoktu. Dedim ya her sınıfı diğer okulların mevcudu kadardı. Anadolu'nun her yöresinden gelmiş çocuklar vardı. Deniz ve Hava'daki çocuklara imrenmiş, Kara'dakileri ise hemen benimsemiştim. Diğerlerinde olmayan bir şey vardı onlarda.

Bir sabah okul komutanı çağırdı beni. Öğrencinin adeta taparca sevdiği ufak tefek bir adamdı.

"Bana bak gasteci!" dedi elini omzuma koyarak: "Bugün seni camiye götürsünler, camimizin resmini çek ve yayınla. Yayınla ki bizi dinsiz gibi anlatan şom ağızlıların ağzı kapansın."

Götürdüler. Çektim. Küçük ama muhteşem sevimli ve bakımlı bir camiydi. Okul komutanı ile o günlerde konsey üyesi olan Kara Kuvvetleri Komutanı Orgeneral Nurettin Ersin bayram namazlarını bu camide öğrenciyle birlikte kılıyordu.

Okulun kurmay başkanı cami üzerine yaptığımız sohbette "Manevi destek olmadan maddi imkan hiçtir." demişti. Bu sözü başlığa çekerek yazdım o bölümü. Gerçi "Aman ne yaptın, keşke yazmasaydın o sözümü" diye telaşlı bir telefon aldım kurmay başkanından ama, korktuğuna uğramadı, terfi alıp Paşa olduğunu öğrendim birkaç yıl sonra.

Sonra, neler oldu bilmiyorum... Nasıl oldu?.. Bir şeyler değişiverdi. O günlerde Deniz ve Hava Harp Okulu komutanı olanlar kuvvet komutanı da oldular. Deniz Harp Okulu Heybeli'den taşındı. Kara Harp Okulu'na uğramak nasip olmadı ya da çat kapı gidecek acemi cesaretim kalmadı.

Şimdi çeşitli darbe senaryoları yahut planları yüzünden subayların her gözaltına alınışında, gazete sayfalarında beni kahreden subay intiharı haberlerini her okuyuşumda, gazetecilik hayatımın en renkli, keyifli ve duygusal günlerini yaşadığım Harp Okullarımız yazı dizisi geliyor aklıma. O röportajı hazırladığım günlerde o okullarda öğrenci olanlar var mı acaba bunlar arasında diye düşünmeden edemiyorum. Karavanasını paylaştığım, beraber top oynadığım, yerlerde yuvarlandığım, elimi omzuna attığım, gözlerinden öptüğüm çocuklar var mı? Merak ediyorum. Elimde olmuyor, her seferinde ağlıyorum. Kulaklarımda Kara Harp Okulu kurmay başkanının sözü çın çın çınıyor:

"Manevi destek olmadan maddi imkan hiçtir!"

Yalanı yok, benim de içimde yanardağlar patlıyor. Beynimi kemiren soruyla baş başa kalıyorum.

Bir yerde bir şeyler yanlış oldu ama ne? Ne? Ne?

Sahi bugün 28 Şubat'tı değil mi?

a.tezcan@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

"Bizim kötümüz başkasının iyisinden iyidir" ülkesinde deprem

Ahmet Tezcan 2010.03.07

"Yeryüzü kabuk değiştiriyor" demişti bir jeolog arkadaşım. "Bu on milyon yılda bir olur ve dünyanın altı üstüne gelir. Depremler daha da sıklaşacak, hazır olsun herkes!"

Yirmi bin insanımızın öldüğü 17 Ağustos Depremi'nden çok geçmemişti. Endonezya sarsılmamış, tsunami sözcüğü kafiyeli belaltı esprilerine kaynaklık edecek kadar dilimize yerleşmemişti. Üniversitenin akademik samimiyyetsizliğinden ikrah edip bilim adamı olmak yerine sanata yönelmiş jeolog arkadaşım, daha o gün Uzak Asya'daki depremi de, geçenlerde dudak uçurtan Şili depremini de "beklenen depremler" kategorisinde sıralamıştı.

Seyredenleriniz bilir; Maya Takvimi'nden yola çıkarak 2012 yılında dünyanın felaketle karşılaşp insanlığın yok olacağını anlatan 2012 filmi de yeryüzünün kabuk değiştirmesi fikrinden hareket ediyordu. Yeryüzünün içi dışına çıkıyor, yer yarıyor, eriyor, kıtalar yer değiştiriyor ve insanlar kurtulabilmek için Nuh'un Gemisi adını verdikleri dev gemilere sığınıyorlar.

Kabuk değiştiren sadece yeryüzü mü?

Kabuk değiştiren, içi dışına çıkan, mezarlardan fırlayan çürümüş ceset kokularıyla burun kemiği sızlatan, ötekini berikinden farksızlaştıran sadece arzın depremleri mi?

Son birkaç yılda, bırakın dünyayı, sadece kendi ülkemizde olup bitenlere atılacak yüzeysel bir bakış, malum kabuk değiştirmenin izlerini, sancılarını, sarsıntılarını toplumun her kademesinde görecektir.

Kabuk değiştiriyoruz ve içimiz dışımıza çıkıyor. Her ne kadar birbirine taban tabana zıt şeyler söylesek de, tarzımızla, tavrımızla, üslubumuzla, edamızla birbirimizden ne kadar farksız olduğumuzu sergiliyoruz.

Kıyameti ve mahşeri prova ediyoruz bir ölçekte. Bir samimiyet sınavından geçiyoruz. Kişiliklerimizin katmanları altına gizlediğimiz samimiyyetsizliğimiz, toplumsal ve kurumsal depremlerin etkisiyle, çürümüş cesetler gibi, yürüyen mezarlara dönüşmüş bedenlerimizden, ağızımızdan, gözlerimizden, kulaklarımızdan fışkırıyor.

Nefsimi soyutlamadan söylüyorum kimse kusura bakmasın, gördüğüm bu!

Daha dün ecdadıma küfreden soysuz, cebine yazar listesi koyup yamanmak istediği kapıdan kovulunca, bugün hörgücüme yerleşmiş, "Şiştiniz mi düdük makarnaları" diye höykürüyor eski efendilerine ve ben, sırf işime geliyor, karşı tarafın sinirini bozuyor diye bu her dönemin tacizcisinin sırtını sıvazlıyorum.

Düşmanıma söven alçağı himayenin hamiyet olduğunu zannedecek kadar düşünleşebiliyorum.

Kimse müstağni değil, depremi hep birlikte yaşıyoruz, hepimizin içi dışına çıkıyor, herkes alınabilir.

Dün "Bizim kötümüz başkasının iyisinden iyidir." diye düşünen, bugün aynı düşünceyle, aynı sloganla kendi kötüsüne sahip çıkana isyan ediyoruz. Sanki bugüne kadar "Bizim kötümüz başkasının kötüsünden daha kötüdür arkadaş, çünkü bu ayna toz kaldırmaz." diye düşünüp davranmışız gibi, kendimizdeki çirkinliği karşımızdakinin suratında seyredip geçiriyoruz.

Tefessühün teneffüsü imkansızlaştırdığı bir havayı soluyoruz.

Üstümüze yağan radyasyon değil, çekirdeği açığa çıkmış ruhumuzun külleri.

Bir süre daha devam edecek bu, 2012 filmindeki gibi fırt diye kabuk değiştirmeyecek dünyamız, onlarca yıl sürecek belki, belki yüz yıl devam edecek, kendi kabuğumuzu değiştireceğiz.

Her kesim, her kurum, her kişi yaşayacak bunu. Önce kendi köklerimizden sarsılacağız. Kendi yarattığımız dünyanın ne denli dayanıksız, temelsiz, kaygan ve kaypak bir zemine oturtulmuş olduğunu görüp, hesabı önce kendimizden soracağız.

Bir radyo programının o harika sloganında olduğu gibi kendimizden başlayarak "Herkes içine baksın" diyeceğiz.

Sonra işimize bakacağız. Gazeteci isek, gazeteci olacağız sadece. Hem parti yöneticisi hem prodüktör olup, iş alamadığımızda kapısında ağladığımız Başbakan, "Patronlar yazarlarına sahip çıksın" dediği zaman, isyan bayrağı açan gazetecilerin önüne düşüp protesto metnine ilk imzayı basan biz olmayacağız. Kalem elimize aldığımızda içimize bakıp utanacağız!

Askersek bize emanet edilen bombaları, tarzını, üslubunu, inancını, düşüncesini, yaşam tarzını, kılık kıyafetini, siyasetini beğenmediğimiz kendi insanımızı yok etme planlarına malzeme yapmayacağız. Leş'ker olmayacağız, er olacağız, asker olacağız.

Hakim isek; hüküm ile hikmet arasındaki bağı koparmadan, baş gözümüz kapalı, gönül gözümüz açık karar vereceğiz, aşiret goygoycusu olmaktan vazgeçeceğiz.

Her kim isek; hadiseleri, eşyayı ve eşhası kendi konumumuz, pozisyonumuz, hırslarımız ve dar zaviyemizin tezgahında yamultup biçimlendirmeden, içimize ve işimize göre değil, içimize ve işimize rağmen değerlendirip, ölçüye vuracağız. Cumhurbaşkanına, başbakana, genel müdüre, patrona yakınlık ölçüsüne göre ağız, kulak, burun, el, kol, beyin gibi organlar üzerinden kendimizi uzuvlaştırmadan, bizatihi "birey" olabilmenin sırrını arayacağız.

İmam Ali Efendimizin buyurduğu gibi; "Hak ve hakikat kişilerin şeref ve izzetine göre değil, kişilerin şeref ve izzeti hak ve hakikate göre ölçülür" mizanıyla "insan" olacağız.

Dedim ya nefsimi soyutlamadan, her kimse alınacak gocunacak olan, herkes için söylüyorum.

Lütfen herkes alınsın bu söylediklerimden, herkes gocunsun, "benim yaram yok" demesin.

Öyle bir tezgahın ürünüyüz, öyle bir sistemin unsuruyuz ki hepimiz, "benim yaram yok" diyen Yalancılar Padişahıdır.

Varsa böyle biri hakikaten, çıksın bir adım öne ki secdelere varayım! **a.tezcan@zaman.com.tr**

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

"Ben nedamet hırkasını kendim giydim eynime!"

Ahmet Tezcan 2010.03.14

Hani olanı biteni bilmesem belki, gözlerim yaşaracak, boğazım düğümlenecek, oturup ağlayacağım.

"Olur a canım!" diyeceğim, "İnsandır bu hata da yapar, ayağı da sürçer ama şu pişmanlık yok mu? Bak bak konuşurken, karşısındakinin gözlerine bakamayacak kadar mahcup, nasıl da çekingen, kelimeleri bir araya getirirken nasıl da zorlanıyor. Çilesini çekmiş garibim belli. Muhasebesini yapmış, nedamet hırkasını giymiş de şimdi, bir daha olmasın, başka ayaklar sürçmesin diye dolaşıp tezkiye-yi nefs ediyor. Maşallah! Barekallah!"

Hani olanı biteni bilmesem belki, kalabalık bir grupla gidip akşamın bir vakti kapısının önüne hortum koymamış olsam, "İtalya'dan ithal çelik" diye halkı kandırdığı tencereleri kameraların önünde defter kağıdı gibi yırtmamış olsam, aldatılanları görmemiş, marifetiyle mesleğinden uzaklaşıp perişan olmuşları duymamış olsam, ben de elime kalem alıp "Bakın nasıl da samimiyetle itiraf ediyor, pişmanlık bildiriyor, helal olsun" diyeceğim.

Dinç Bilgin'den bahsediyorum. Şu son günlerde gazete ve ekranlarda boy gösterip, sahibi olduğu Sabah Gazetesi ile ATV televizyonunu 28 Şubat'ın emrine nasıl verdiğini anlatan eski medya patronundan.

Fakat şaşkınlığım ona değil.

Olanı biteni bildiği halde, şimdi sırf konjonktüre uygun konuşuyor diye ona alkış tutan, bağrına basan, hatta Aydın Doğan'a "çakmak" için benimseyip "Sen onun tırnağı bile olamazsın" iltifatlarına boğanlara hayretler ediyorum.

Öyle yazmış Star Gazetesi'nde Ahmet Kekeç. Aydın Doğan'a "O da senin kadar suçluydu ama bak çıktı itiraf ediyor, sen Dinç Bilgin'in tırnağı olamazsın" demiş.

Doğru aslında. Aydın Doğan Dinç Bilgin'in tırnağı olmaz, olmak da istemez, Dinç Bilgin'in tırnağı artık para etmiyor çünkü.

Oysa daha dün, Dinç Bilgin, Aydın Doğan'ın tırnağı olarak, Sabah-ATV'den Turgay Ciner'i kazımamış mıydı? Dün diyorum, çok uzak bir tarih değil, Aydın Doğan desteğiyle eski gazete ve televizyonuna sahip olmak gayretiyle TMSF'nin gruba yeniden el koymasını sağlamamış mıydı? TMSF kimsenin ummadığı yüksek bir fiyatla satışa çıkınca elden kaçan gazetenin yerine yine Aydın Doğan desteğiyle yeni bir gazete çıkartacağı konuşulmuyor muydu? Eski grupta kalan sadık bendeleri hevesle "Dinç Abi'nin çıkartacağı yeni gazete"yi dört gözle bekleyerek birbirlerine "biraz daha sabır" telkin etmiyorlar mıydı?

Taraf Gazetesi'nden Neşe Düzel ile yaptığı söyleşide Aydın Doğan'la aralarındaki ilişkiyi de açık etmiş zaten.

"Aydın Doğan aradı, 'Emin Çölaşan'ı kovsam ne olur?' diye sordu. 'Hiçbir şey olmaz' dedim o da çıkardı"

Kaç yıllık bir hadise bunlar? 28 Şubat dönemi değil elbette.

Daha "dün" diyebileceğimiz kadar sıcak.

Peki ne oldu da Aydın Doğan onun tırnağı bile olamaz hale geldi? Ne oldu da Dinç Bilgin gazete ve ekranlarda boy gösterip "Ben nedamet hırkasını kendim giydim eynime" usulünde salındı gündeme girdi?

Olan şu:

Bir zamanlar beyefendinin gazetesinde "Muhtar bile olamaz" denilen Tayyip Erdoğan hükümetinin, Danıştay Cinayeti, Ergenekon, Sarıkız, Ayışığı, Kafes, Balyoz ile yok edilemeyecek kadar iktidarı olduğu ortaya çıktı. 28 Şubat'ta "tak" deyince "şak" diye yazarlarını kapı önüne koyduğu adamların, şimdi "yargı bizden ne zaman hesap soracak" korkusuyla yaşadıklarını gördü.

Turgay Ciner'i Sabah'tan kazımak için tırnağı olmaya razı olduğu Aydın Doğan ise, 4 milyar dolarlık vergi borcu ve cezasıyla sarsıldı, değil gazete çıkarsın diye Dinç Bilgin'e para ayırmak, mümkünse ondan elinde kalanları borç isteyecek hale gelip gazete ve televizyonlarından bir kısmını satma telaşına düştü. Ne Deniz Feneri kampanyası, ne Alman Liyakat Nişanı işe yaradı. Ekonomik kriz teğet geçti, IMF gırtlığımızı çökemedi, hadi bombalar patlamadı bari enflasyon patlasaydı, camiler çökmedi bari borsa çökseydi, o da olmadı. "Sultan

Tayyip" pankartlarının düzmece, "Sivil Dikta" söylencelerinin Okay'a dönerken yarım kalmış bir öfkenin mahsulü olduğu ortaya çıktı. Ertuğrul bile tatile çıktı, şimdi ipin ucu Zafer'in elinde!

O kapı kapandı yani!

Şimdi güç "Muhtar bile olamaz" denilen adamda. O yüzden "Açık sözlü olması çok hoşuma gidiyor!" yani. O yüzden "Ben bir başıma kalsaydım İzmir'den getirdiğim genlerimle 28 Şubat'a mani olurdum ama ah o Zafer yok mu o Zafer, her şeyi o yaptı, ben yapma diyemedim, yoksa ben dedemden beri sizinle beraberim" yani...

Çaktın mı mevzuyu Twitter?

Twitter mevzuyu çaktı ve ortam lisaniyla "Yemezler!" dedi.

Kusura bakmayın, ben de öyle diyorum.

"Çok duygusal düşünüyorsun, öfkene hakim olamıyorsun, mevzuyu kişiselleştiriyorsun, pişman olmuş bir adamın samimiyetine inanmamak dervişane hevesinle bağdaşmıyor, ayıp ayıp" diyebilirsiniz...

"Yahu bütün bunları biz de biliyoruz ama bak adam nasıl da sinir bozuyor, işimize yarıyor kardeşim, aş pişiriyoruz soğuk su katma, ağaca takılıp ormanı unutma" da diyebilirsiniz.

Hatta Kadir İnanır'ı gönderip "İ-na-na-cak-sın!" diye bağırarak fırtına dahi estirebilirsiniz.

Ama ben İ-NAN-MI-YO-RUM ve dahi İ-NA-NA-MI-YO-RUM!

Çünkü; Beyefendi'nin icadı olan "Patronlararası Centilmenlik Anlaşması" ile alternatif iş imkanları elinden alınıp perişan olan bir tek gazetecinin ahını bile karşılayamaz bu pişmanlık gösterisi! Buna inanıyorum!

Çünkü Dinç Bilgin'in İzmir'den getirdiği genlerin, Bayburt'tan gelen genlerle birleştiğinde ortaya çıkan heyulanın, bu ülkenin, bu milletin genlerini ne hale getirdiğini hissettim, gördüm, yaşadım!

Söyledikleri bugün size Lokma Tatlısı gelebilir ama bu lokmayı yutar da zeminini sağlarsanız, o genlerin yarın sizi de ne hale getirebileceğini görebiliyorum.

Keramet, kehanet değil, mücerrebdir!

Buyrun! Yerseniz, afiyet olsun!

a.tezcan@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gel de söyleme şimdi, "akrabanın akrabaya akrep etmez ettiğin"!

Ahmet Tezcan 2010.03.21

Karanlık aysız bir gecede şehrin ışıklarından da azade iseniz eğer, uzanıp tutabileceğiniz kadar yakın görünür yıldızlar.

Gökyüzünün bu tenezzülünden heyecanlanıp o yıldızlara uzanabilmek için ya sevdalı olmalısınız yahut mecnun. Fakat hoyrat bir sevgili gibi kaçırır yıldızlar bir anda ve bir anda anlarsınız o yıldızlara -yani

kendinize- ne denli uzak düştüğünüzü.

Aldanışın bu türlüőü hoştur, hoşluk verir. Adeta bir lutf-u İlahi'dir.

Benzer bir aldanış daha vardır ki betterin en betteridir.

O aldanış ise boşluk yaratır, boşluğa düşürür. Zira o bir kahr-ı siyasidir.

Bir mesaj geldi gece yarısından sonra cep telefonuma:

"http://www.adanamedya.com adresine bak!"

Baktım.

MHP Genel Başkanı Devlet Bahçeli ile ilgili bir video-haber koymuşlar web sayfasına. "Geçmiş Zaman Olur ki" başlığı altında, Bahçeli'nin yerel seçim mitinginde, son günlerin en tartışmalı, şayialı ve şaibeli Belediye Başkanı Aytaç Durak için söylediklerini yazıp videosunu da koymuşlar.

"Aytaç Durak MHP'yi şereflendirmiştir!" demiş Bahçeli; "Adana'da çok farklı gelişmeler vardır. Hangi iftirayı atarlarsa atsinlar, Adana gerçeği görmüştür. Adanalı hizmetin durmasını istemiyor. Aytaç Durak MHP'yi şereflendirmiştir. Adanalı baskılara aldırmayacak, beşinci defa da Aytaç Durak diyecektir."

Geçtiğimiz salı günü partisinin grup toplantısında Aytaç Durak'ın MHP'den istifa etmesini istemişti Devlet Bahçeli. Belediye'deki "en yakın adamı" tarafından yolsuzlukla, rüşvetle suçlanan Aytaç Durak, MHP lideri kendisiyle görüşmek de istemeyince çaresiz istifa etti. Sözü nü ettiğim video-haber de tam o gün yerleştirildi web sayfasına.

Haberi okuyup, Bahçeli'nin en çarpıcı cümlesi "Aytaç Durak MHP'yi şereflendirmiştir" olan konuşmasını dinleyince, karanlık gecedeki o yakın/uzak yıldızlar ile aldanış geldi hatırıma.

Bir türlü değıştiril(e)meyen Siyasi Partiler Yasası ve yerleşik mutlakiyetçi siyasi anlayışın "lider"lerinin kaçınılmaz kaderi bu aldanış.

İki önceki yerel seçimde de aynı Aytaç Durak'ı, Bahçeli gibi mualla ve mücella tarzda olmasa da, AK Parti Genel Başkanı Tayyip Erdoğan "aday" olarak takdim etmişti. Ya hiss-i kable'l vuku ile yahut ilme'l yakın belki, "Aytaç Durak AK Parti'yi şereflendirmiştir" dememişti Allah'tan. Niçin demediğinin işaretini de bir sonraki seçimde kaybetmeyi göze alıp Durak'ı aday göstermeyerek verdi ve onu "En şaibeli belediye başkanı" ilan etti.

Peki iki seçim önce Tayyip Erdoğan'a, bir seçim önce de Devlet Bahçeli'ye Aytaç Durak'ı kabul ettiren "saik" ne idi?

Hani derler ya "Akrabanın akrabaya akrep etmez ettiğın", işte o!

Liderlerin kendilerine "yakın" bulduğu yahut "yakın" bildiği kişiler tabii ki. Mevcut "mutlakiyet" esasına dayalı "liderlik" anlayışının sonucu olan "lidere yakınlık yarışında" illallah demeyip dörtnala koşanlar, zaman içinde "La havle" çekip çekilenler sayesinde bir koza oluşturuveriyorlar. Bunlardan dört parmak bir yeri işaret ediyorsa, lider aksi yönü işaret eden bir parmağa itibar etmiyor, edemiyor.

Tıpkı o karanlık gecede yakın görünen yıldızlarla sarhoş mecnun gibi bir aldanışa sürükleniveriyor.

İstisnası var mı? Yok ne yazık ki? Bütün partiler ve liderler için geçerli bu!

Şayet lider bir "istisna payı" bırakmıyorsa kendiliğinden, sezgileri kuvvetli yahut başı salavatlı değilse, en yakınındakilerin gaz vermesiyle meydanlara çıkıp "Falanca feşmekan partimizi şereflendirmiştir" deyiveriyor.

Bütün liderler yıldızlar kadar yakın / yıldızlar kadar uzak olanlara aldanışın çıldırtan azabını yaşadı geçmişte. Menderes yaşadı, Demirel yaşadı, hele Ecevit bin beterinden yaşadı. Bugün de Tayyip Erdoğan yaşıyor, Devlet Bahçeli yaşıyor, Deniz Baykal yaşıyor.

"Mutlakiyet" esasına dayalı siyasi liderlik anlayışı devam ederse yarın da yaşanacak.

Tayyip Erdoğan çabuk atlattı, iki önceki seçimde elini yakan topu attı ve bu yakar top Devlet Bahçeli'nin elinde patladı.

Kendisine geçmiş olsun diyorum. Akıbeti ibret olur inşallah. Ancak asıl yapması gereken, Basra harab olduktan sonra Aytaç Durak'ı değil, Aytaç Durak'ı kendisine yutturanları kapı dışarı etmek olmalıdır.

Hüznüm odur ki, bu naçiz tavsiyem, sadece bu köşeye hapsolünmüş kalacak ve gerçekleşmeyecek.

Mevcut mutlakiyetçi siyaset yapısı, liderleri de aldanmaya teşne hale getiriyor galiba!

a.tezcan@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Anayasa Taslağı çerçevesinde İnsan Taslağı'nın haritası

Ahmet Tezcan 2010.03.28

Ne demişti Nevzat Tandoğan? "Bu memlekete komünizm gelecekse, onu da biz getiririz!" Fakat bu söz edildikten sonra CHP bir daha iktidar yüzü görmedi. Onun "ben-merkezci" siyasetine heves edenler de iflah olmadı.

Rahmetli Ömer Lütfi Mete'nin birlikte gazetecilik yaptığımız günlerde sık sık yaptığı bir latife vardı:

"Diktatör ben olmadıkça diktatörlüğe karşıyım!"

Anayasa Değişikliği Taslağı etrafında kopan fırtına, bana bu latifeyi hatırlattı. Güldüm.

Latife dediğime bakmayın, aslında "beşer" denilen mahlukun, temel değerlerle ünsiyet ederek kendini inşa etme sürecini tamamlamayıp "insan" sıfatını kazanamadığında, elde kalan "ben" potansiyelinin yıkıcı ve yok edici yüzünü gösteren bir hakikati işaret ediyordu bu söz.

"Diktatör ben olmadıkça, diktatörlüğe karşıyım!"

Evriminin son noktası dört ayak üzerinden doğrulup iki ayak üzerinde yürüyebilme becerisinden ibaret bu BEN, merkezinde kendisinin olmadığı hiç bir varlığı, olguyu kabule yanaşmayacak, yok etmeye yahut BEN kazığına bağlayarak bendeleştirmeye çalışacaktır. ÖTEKİ yoktur, yok edilmelidir, varlığına ancak BENDE olması halinde tahammül edilebilir.

BEN dışındaki varlıkların mevcudiyeti ancak ve ancak "bahşedilmiş" olabilir.

Hayat BEN ile BENDELER arasındaki "bahşiş"ten ibarettir.

Şimdi bu noktada durun, birazcık geçmişe gidin ve Ömer Lütfi Mete'nin latifesine benzeyen ama şaka gibi olmasına rağmen yaşanmış bir gerçekten ibaret başka bir sözü hatırlayın.

Nevzat Tandoğan'ın İsmet Paşa CHP'sinin temel felsefesini özetleyen cümlesini:

"Bu ülkeye komünizm gelecekse, onu da biz getiririz!"

Bu zihniyetin dört ayak üstünden iki ayak üstüne doğrulabilme becerisine kavuşabilmiş halini bugün Anayasa Değişikliği Taslağı etrafında fırtına estirmeye çalışan Deniz Baykal CHP'sinin ve İsmet Paşa'dan Deniz Baykal'a gelinceye dek, sözde Kuvvacı ama özde İttihatçı güçler tarafından korunup kollanmış Sırmalı Bürokrasi'nin söyleminde görüyoruz.

"Anayasa'yı değiştiren ben olmadıkça, Anayasa değişikliğine karşıyım!"

"Anayasa değişecekse, onu da ancak biz değiştiririz!"

"Hak bende olmadıkça hukuktan söz edilemez!"

Özeti bu değil mi, söz konusu çevrenin kendinden menkul hukuk anlayışını yansıtan söylemlerinin?

Nevzat Tandoğan o sözü ettikten sonra CHP, merhum Ecevit'in İsmet Paşa'yı devirerek CHP'yi halka açma gayretlerinin doruğa çıktığı kısa dönemler hariç, hiçbir zaman halkın tercihi ile iktidar olamadı.

Benzer söylemleri ağza alanların hiçbiri de iflah olmadı.

"Odunu koysak seçtiririz" diyerek BEN kazığına yapışmaya heveslenenler halkın elinden olmasa da, "Allah her zalimi başka bir zalimin eliyle cezalandırır" takdiri ile tepetaklak gittiler.

BEN hevesinin bile nasıl da hemen, anında cezalandırıldığını en son Şanlıurfa'da belediye seçimlerinde gördük. "Ceketimizi koysak başkan seçtiririz" diyen milletvekilleri, yüzde 68 oranında morartılarak, boşlukta yüzen ceketlere dönüştürülüverdiler.

Çünkü bu "Ben" mağarasının ötesine çıkamamış ilkel bir anlayıştı. "İnsan" sıfatına ait bir söylem değildi. "Beşer şaşar" şaşmazlığının tipik örneğiydi. O yüzden Öteki'ni yok saymaya kalktıkları an, kendilerini yok ettiler.

Bu noktada Mevlana Haz-retleri'nin Mesnevi'sindeki Arslan ile Tavşan hikayesini dönüp dönüp okumakta fayda var:

Hani şu, tavşanın oyununa gelip kuyunun suyunda suretinin aksini görünce "ÖTEKİ" zannederek kendisini yok eden arslanın hikayesini.

Mustafa Kemal ve Çanakkale

"Bir öfkeye mahkum ettik her şeyi" diyen Kayahan tam 12'den vurmuş meğer.

İnancını, ideolojisini, siyasetini, meşrebini ve mesleğini "bir öfkeye" mahkum edenlerden bazıları Çanakkale Savaşı'nın yıldönümüyle ilgili karalamalar yaparken, Mustafa Kemal Paşa'nın bu savaşta bir tesiri olmadığını, hatta cepheye bile gitmeden geri hatlardan kumandanlık ettiğini yazacak kadar körleşebiliyorlar.

Hiç öteye beriye gitmesinler. Bir zamanlar Mustafa Kemal Paşa ile muhalif çizgide yer almış olan Hamidiye kahramanı Rauf Orbay'ın Siyasi Hatıraları'nı okusunlar. Önce Rauf Orbay'dan, Mustafa Kemal Paşa inisiyatif

alarak emir beklemekten harekete geçerek düşmanı sahile kadar sürüp cephe savaşına mahkum etmesinin ne anlama geldiğini öğrensinler.

Sonra da, Sivas Kongresi'nden hemen sonra Mustafa Kemal ve arkadaşlarıyla görüşen Amerikan Heyeti'nin Amerikan Kongresi'ne yazdığı rapora bir göz atsinlar. Amerikalıların pek merak ettikleri Mustafa Kemal Paşa'yı anlatan satırların altını özellikle çizsinler:

"Çanakkale'de ordu kumandanı iken tehlikeden sakınmak bilmeyip, açık saçık dolaşarak kumandan olduğu halde, ateş hattında tehlikeye maruz kalmaktan çekinmeyip maiyeti de ister istemez öyle davranmak zorunda kaldığından, Alman olan erkan-ı harbiyesinin şikayetini davet ettiğimi işitmiş olduğumuz için kendisine ayrı bir alaka ile bakıyorduk." (Rauf Orbay, Siyasi Hatıralar. Sh: 386, Örgün Yayınevi)

Demek ki neymiş, geride değil, cephede düşmanın moralini bozmak, askerinin maneviyatını güçlendirmek için, vızır vızır kurşunlar arasında başı açık, miğfersiz dolaşıyormuş Mustafa Kemal Paşa!

Biraz hakkaniyet! Lütfen!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Aşure, Hallac-ı Mansur ve Seksen İnanç'ta Devrialem

Ahmet Tezcan 2010.04.04

TRT'nin kulakları çınlasın.

İngiliz devlet televizyonu BBC, espriyi Jules Verne'in 80 Günde Devrialem (Around The World In Eighty Days) romanından alıp 80 İnançta Devrialem (Around The World In 80 Faiths) adında bir belgesel dizi hazırlayıp yayınladı.

Dünyadaki bütün inançları anlayıp anlatmaya yönelik belgesel için, yapım ekibi dışında teolog, sosyolog, psikolog, pedagog ve felsefecilerin bulunduğu büyük bir danışmanlar heyetiyle çalışan BBC'nin bu çalışmasıyla ilgili bilgi edinmek için <http://www.bbc.co.uk/80faiths/> internet adresine girebilirsiniz.

İngilizler'in 80 İnançta Devrialem dizisinin Türkiye ayağında, Cem Radyo eski genel Yayın Yönetmeni Ayşe Acar da görüşüne başvurulmuş kişiler arasında yer almıştı. Ayşe Acar, 80 Günde Devrialem belgeselinin yapımcısı Tom Sheahan'a, kendisinin Atv-Avrupa kanalında yayınlanmış olan Aşure adlı belgesel-sohbet programını göndermiş. Alevi-Bektaşî Nefes'lerinin açılımında kadim bilgelik (tasavvuf) eksenli Aşure'yi hemen seyreden Tom Sheahan, Ayşe Acar'a gönderdiği mektupta Aşure'yi olağanüstü bulduğunu belirterek "Korkarım bizim belgeselimiz sizin hazırladığınız Aşure kadar heyecan ve gurur verici değil" diyor.

Ayşe Acar'ın Anadolu Aydınlanma Vakfı kurucusu Metin Bobaroğlu ile birlikte gerçekleştirdiği Aşure'yi hangi şartlarda, ne tür imkansızlıklar ve engellemeler içinde gerçekleştirdiğini bilseydi BBC Yapımcısı küçük dilini yutardı sanırım.

Hele hele kurumun Boğaziçi mezunu olup yurtdışında okumuş olmakla mağrur genç yöneticisinin, kendi kanalındaki Aşure'yi bir kez bile seyretme lütfunda bulunmayıp "Şu Aşure midir sütlaç mıdır nedir, para kazandırmıyor bize, kaldırın o programı" diyerek yayınına son verdiğini öğrenmiş olsaydı Tom Sheahan, ne düşünürdü doğrusu merak ediyorum.

Ayşe Acar; koltuğunun altında Türkiye'nin İnanç Haritası'ndan İbn-i Arabi'ye, Alevi-Bektaşî Geleneği'nde 12 Hizmet Olgusu'ndan Türk Tasavvuf Kültürü'nde Görsel Unsurlar'a varıncaya kadar BBC'ye parmak ısırtacak onlarca proje dosyası ile bir yıldır kapı kapı dolaşıyor, fakat nafile! Bütün kapılar duvar, bütün kulaklar sağır!

Çıldırarak işten değil!

Batı ülkeleri neredeyse 200 yıl öncesinden, Dünya'nın geçmişte olduğu gibi, gelecekte de sadece inanç ekseninde döneceğini, ideolojilerin iflasını görerek, buna yönelik pozisyon çalışmaları yaparken, biz başta kendi inancımız olmak üzere neredeyse bütün inançlara kapılarımızı kapatmış, ideolojik at gözlüklerimizle dolaşmaya ve dalaşmaya devam ediyoruz. Laikliği neredeyse 100 yıldır "başörtüsü" ve "şarap şişesi"ni sembolleştirerek güya tartışıyoruz.

En aydın geçinenimiz Basra harab olduktan sonra "Said-i Nursi'yi Yanlış mı Anladık?" başlıklı itirafnamelerle meşgul. En Müslüman geçinenimiz; İbn-Arabi'nin 1000 yıl önce Füsüsü'l Hikem kitabının Hud Fassı'nda kaleme aldığı şu sözlerinin sahilinden fersah fersah uzak hâlâ:

"Her şahsın Rabbi hakkında bir inancı olmalıdır. Bu inanç vasıtasıyla Hakk'a döner ve Hakk'ı onda arar. Hak o inançta görüldüğünde kul O'nu kabul eder, başka bir surette tecelli ettiğinde ise, inkar eder. Ve O'ndan uzaklaşır. Böyle bir insan; içinden Hakk'a saygılı davrandığını zannettiği halde, saygısızlık yapmıştır. (...) Öyleyse; belirli bir inançla sınırlı kalıp, diğerlerini inkar etmekten sakın! Böyle bir şey yaparsan, pek çok iyiliği yitirirsin. Bütün inanç biçimlerinin heyulası (aslı, özü) haline gel, çünkü Allah, belirli bir inancın sınırlayamayacağı kadar büyük ve yücedir!"

Peki niçin bu haldeyiz?

İbn-i Arabi'nin Rabb ve Allah isimleri arasında Tanrı'nın hangi ismine vurgu yaptığına dikkat edin lütfen:

Hakk!

İnsan İbn-i Arabi'nin tabiriyle "kendi zihninde yarattığı" ve Rabb edindiği ilahı, Hakk kavramına bağlayamadığı anda bütün inanışları ve hakikatte kendi inancını inkara düşüyor. Hakk ismi ise bir kavram olarak hakikat, hukuk ve dahi adaletin özü!

Eskilerin tabiriyle "ünsiyet-i Hakk" etmekten, Hakk kavramından, Hakikatten, Hukuktan ve Adaletten uzaklaştığımız ölçüde inancımızdan ve insanlığımızdan uzaklaşıyoruz.

Şimdi Hallac-ı Mansur'un "Ene'l Hakk - Ben Hakk'ım" sözünün üzerine neden paramparça edilip yakıldıktan sonra küllerinin havaya savrulduğunu daha iyi anlamak mümkün. Hallac'ın parçalanıp yakılmasının gerekçesi asla "din" değildi, tamamen siyasi idi. Parçalanıp yakılarak küllü havaya savrulan ise Hallac-ı Mansur'un bedeni değil, Hakk kavramı yani Adalet'in ta kendisiydi.

Bizim bir belgeselini bile yapmaya çekindiğimiz İbn-i Arabi'nin inanç ve düşünce sistemini anlamak için Amerika'dan Japonya'ya kadar akademik kürsüler oluşturan Batı; Hakk kavramına yaklaştıkça, yitirdiğimiz Hukuk ve Adalet'in ekseni haline geldikçe, inançların izini sürüyor, anlamaya ve anlatmaya çalışıyor. Biz ise; kendi inancımızı bile anlamaktan ve anlatmaktan kaçınır ve utanır hale geliyoruz. Hal böyle iken; Hallac-ı Mansur'u Louis Massignon'dan, İbn-i Arabi'yi Claude Addas'dan, Mevlana'yı Paulo Coelho'dan iştirip şişinmekten utanmıyoruz! İnsanlığımızdan utanmıyoruz yani!

Merhum Arif Nihat Asya gibi feryad etmenin zamanıdır şimdi:

"Ne diyeyim ben size eeey

bırakanlar beni Mevlana'sız!"

a.tezcan@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Nuray Hanım'dan kâinat güzeli, Tayyip Bey'den diktatör olur da kimse demez "niye"?

Ahmet Tezcan 2010.04.11

Bir haftadır Hoca Dehhani'nin bir beytine "takmış" durumdayım. Hayır hayır. İskender Pala olmaya hiç niyetim yok. Onun işi zor.

İtilmiş, unutulmuş bir şiir geleneğindeki harikaları, ağustos güneşi altında paslı bir iğne ile çölde kuyu kazarak gün ışığına çıkarıp susuzlara can vermek kadar ağır bir işçiliğin Ferhad'ı olmak her babayiğidin harcı değil. Ben ise öyle bir babayiğit değilim.

Divan şiirinin ilklerinden olan Hoca Dehhani'nin beytine takmışlığımda, gazetecilikten gelen "fırlama merakı" var biraz. Hoca'nın; "Bir kadehle bizi sâki gamden âzâd eyledi" mısraıyla başlayan "eyledi" redifli gazelinin "taktığım" beyti şu:

"İster isen milk-i hüsn-âbâd ola dâd eyle kim

Padişehler milkini dâd ile âbâd eyledi"

Hafta başında Twittter'a yazdım bu beyti. Hemen "Gençler bunu anlamaz baba! Ne demek olduğunu da yaz!" uyarıları geldi. Merhum Attila İlhan'ın Dersaadette Sabah Ezanları romanında bol bol kullandığı Osmanlı Türkçesine ait kelimeler için "Şimdiki gençler bunu anlamaz, keşke romanın dilini biraz daha sade tutsaydınız." dediklerinde, "Öğrensin keratalar!" cevabını veresim geldi. Fakat ben ne o ayarda bir şairim ne de yazar. Haddim olmayarak şu hale sokup güya sadeleştirdim:

"İstersen adaletle güzelce kalkındır memleketi

Padişahlar ülkelerini adaletle bayındır eyledi"

Hoca Dehhani sıradan bir hoca değil elbet. Ülkeyi yönetenlere hocalık etmiş bir insan. İşin o kısmını İskender Pala benden iyi bilir. Bu "şah" beyitte Dehhani'nin ülke yöneticilerine verdiği mesaj çok açık.

"Bir ülkenin kalkınmasının tek şartı 'adalet'tir. Adalet, 'kalkınma'dan önce gelir."

Bunu düşününce hinoğlu hin tarafım "Vay!" dedi. "Tayyip Bey partiyi kurarken tüyoyu Hoca Dehhani'den almış!"

Kurduğu partinin adını Adalet ve Kalkınma Partisi koyarken Hoca Dehhani'nin bu beytinden mi yola çıktı Tayyip Bey bilmiyorum ama seçimleri ekseriyet ile kazanıp iktidara geldikten sonra kucağına bırakılan ateş topunu soğutabilmek için adaletten önce kalkınma meselesine el atmak zorunda kaldığı kesin. Gazete patronları başta olmak üzere halkın parasını "lüpleyen" ve fakir-fukaradan aşırıldığı paralarla satın aldıkları "zürefâ" kılığında dolaşan "hurefâ"nın hortumlarını kesmekle işe başlayıp ekonomiyi canlandırmaya çalıştı önce. Bu "öncelik" hep

"kalkınma" meselesine verildi. Anayasa'yı tepeden tırnağa değiştirebilecek "sandalye" çokluğuna sahip olmasına rağmen "adalet" meselesini ötelemek zorunda kaldı.

O dönemin kısm-ı ekserisinde kendisiyle birlikte mesai ettiğim için, niçin böyle yapmak zorunda kaldığını, hangi saiklerin, takozların, perdelerin, engellerin, tehditlerin, şantajların "adalet" meselesini öncelemesine set çektiğini biraz biliyorum.

O yüzden, şimdi anayasa değişikliği üzerine konuşup da, bol keseden atarak "Niye zamanında yapmadın da şimdi aklına geldi?" diye, Başbakan'ı "sivil diktatör" heveslisi göstermeye çalışanların ne kadar arsız insafsızlığa sahip olduklarını görebiliyorum. Keşke mümkün olabilseydi de Tayyip Bey önce "adalet'e el atabilseydi. Toplum olarak bir süre daha "acı lokma" yiyebilecek tahammülümüz bulunabilseydi de "kalkınma"yı "hüsn" ile süsleyebilseydi.

Hoca Dehhani'nin "şah" beytindeki ana vurgu "hüsn" kelimesinedir zaten. "Güzellik" kavramına.

'Adalet'i öncelemeden kalkınma sağlayabilirsiniz. Fakat o zaman da yaptığınız iş "güzel" olmaz. Dışarıdan ne kadar "bayındır" görünürseniz görünün, memleketiniz içi vıcır vıcır kurtçuklarla kaynayan elma şekerinden farksız olur. Ne yaparsanız yapın, güzel olmaz, güzel görünmez. Her şey tepetaklak hale gelir. Kavramlar yer değiştirir. Böyle bir ortamda balık bile kavağa çıkabilir. Nuray Hanım kâinat güzeli seçilir, Tayyip Bey sivil diktatör ilan edilir de kimse demez "Niye?"...

Adalet'siz kalkınma ile demokrasi olmaz çünkü. "Hüsn" eksik kalmıştır zira. Yapılan doğru da olsa göze çirkin görünür.

İşte o yüzden; hayatı hiçbirinin müellifi olmadıkları kitaplardan öğrendiklerini zanneden bilim esnafının şahin kesilip "sivil dikta" vaveylası koparmaları boşuna değildir.

Demek ki Hoca Dehhani "hüsn" kelimesini sırf vezni tutturmak için koymamış oraya.

Başka bir kelime koysa şiirin vezni tutardı amma hayatın düzeni bozulurdu.

Öyle değil mi İskender Hoca?

a.tezcan@zaman.com.tr

Türkü açılımı istiyorum ibrahim Bey!

Beni çıldırtan bir türkü var. Hani şu "Beyaz giyme toz olur / Siyah giyme söz olur / Gel beraber gezelim / Muradımız tez olur" diye söylenen türkü var ya. Türküye değil, üçüncü mısraın aslının bir zamanlar "irtica" kapsamında görülüp değiştirilerek, RTÜK müdahalesini gerektirecek kadar pornografik hale sokulmuşluğuna çıldırıyorum.

Ne demek "Gel beraber gezelim / Muradımız tez olur"?

Oysa türkünün aslı "Beyaz giyme toz olur / Siyah giyme söz olur / Gel yeşiller giyelim / Muradımız tez olur" değil midir? Anadolu'da yeşil "murad"ın yani hayatın ve dahi "can bulma"nın, "vuslat"ın rengi değil midir?

Tabii bir zamanlar "yeşil", bu memlekette "irticai renk" kapsamında görüldüğü için türkü değiştirilmiş, Anadolu'nun o naif delikanlısı "Gel beraber gezelim / Muradımız tez olur" diyen bir Tecavüzcü Coşkun kılığına sokulmuş. Âşık iken abazan edilmiş.

TRT Genel Müdürü İbrahim Şahin'e yalvarıyorum.

Siz de bir "açılım" yapın da türkülerini kurtarın şu derin devlet baskısından. "Beyaz asya" giymiş yarımız "salına salına" gelmeyi bıraksın da zincirlerini kırıp abdest alsın cuma namazına gidebilsin. Bırakın türkülerin efendisi, al Fadime'sini gül Fadime'sini sabah namazına uyandırabilsin.

N'olur!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

TRT'nin kulakları Bakü'den çınladı!

Ahmet Tezcan 2010.04.18

Azerbaycan'dan bir mektup aldım geçen hafta. İlkin Behbudof adlı Azeri okurum, iki hafta önce bu köşede "TRT'nin kulakları çınlasın" diyerek kaleme aldığım yazıdan etkilenip, kalemine sarılmış ve Bakü'den beni Azeri lehçesinin lezzetiyle karışmış hicran ve hüsrân duygularında dalgalandıran mektubunu göndermiş.

İlkin Behbudof kardeşimin mektubunu olduğu gibi, lehçesinin güzelliği ve ifadesindeki samimiyeti hiç bozmadan sizinle paylaşmak istedim.

İşte o mektup:

"Men Azərbaycan'dan, Bakı'dan bir Zaman qəzetəsi okucusu. Adım İlkin. Sizin 4 Nisan'da yazdığınız "Aşure, Hallac-ı Mansur ve Seksen İnanç'ta Devrialem" və İbn-i Arabi'nin görüşləri haqqında yazıları okudum. Doğrusu çox amma çox etkiləndim. Bizim çatışmayan yönlerimiz haqqında çox düşünmüşəm, bu yazı mənim önümü açdı. Bundan dolayı təşəkkür edirəm..

İnanclarımızdan uzaqlaşdıqca günümüzün haqiqətləri ilə üzləşməli oluruq. Na yazıq ki, bu haqiqətlər kəndimizə yəni biza qarşıdı. Bunda nə qədər başqaları günahkarladısı ondan da çox kəndimiz günahkarıq. Bizi bizdən uzaqlaşdıran görasan bizi mi düşünür yoxsa kəndisini mi?

Mən sıradan bir vətəndaşam. Bu haqiqətləri görməli olanlar nə vaxt görəcəklər? Məgər inanclarımız texnologiya, kalkınmaya, bilimə, tədrisə və sayamadıqlarımıza qarşıydı mı? İmaməddin Nəsimi'ni Sovetlər biza başqa tür, Seyyid Yahya Bakuvi'ni başqa, Şəms Təbrizi'ni təkcə şair, Füzuli'ni İslam düşməni, Şah İsmayıl'ı Türkcə düşməni. Yunis Əmrə'ni ozan, böyük sarkarda Atilla'nı, Əmr Teymur'u, Sultən Bəyazid'i, Fətəh Məhməd'i və sayamadığım nəçələrini başkasınə anlatmadı mı?

Bəs indi? Biz nə vaxt haqiqəti dərk edəcəyik, nə vaxt? Bunun üçün nə lazımdır? Məgər tövbə Allah mı yəre enməlidir? Nübüvvət qapısı bağlanmadı mı? Bu biza mesaj deyil mi ki kəndimiz araşdıracaq? Yoxsa yəne peyqambar mı gözləyirik? Burada bir Azeri şairi Sabir'in bir beyti yadıma düşdü:

"Acnabi göyda səyra balonlarla çıxır

Biz hələ aqtomabil minməyirik"

Ahmed Bəy ürayımda o qədər şeylər var ki təəssüf ki yazma yətanayım yox. Bunlar bir anlığa düşündüklərim. Allah bizləri bağışlasın və bizlərə haqiqətləri görməyə yardım etsin."

Bakü'lü kardeşim İlkin Behbudof'un duasına "amin" diyerek, aynı soruyu sormalı her zaman, daima, tekrar tekrar, ta ki kafalara dank edinceye dek.

"Bes imdi?"

Bir gösterimden sonra hiçbir iz bırakmayacak "dostlar alışverişte görsün" dizileri için haftalık 200-300 bin lirayı ödeyebilen televizyon yöneticileri, İbn-i Arabî'yi, Mevlânâ'yı, Hacı Bektaş ve Bayram'ı dünyaya bizim gözümüz ve gönümüzle anlatacak projeleri kapıdan içeri sokmamak için binbir dereden su getirme konusunda pek mahir davranıyorlar. İş başına gelene kadar mangalda kül bırakmayanların hepsi, iş başa düşünce mangaldaki küller arasında toz oluyorlar.

"Üreyimde o kadar şeyler var ki" diyen İlkin Behbudof ile aynı gönül sancısı içinde, boynuma davul bağlayıp sokak sokak gezerek kafalara tokmak indirmek isteğiyle kıvranıp duruyorum ben de.

Nideyim ki kafalar çok kalın ve kulaklar kurşun dökülmüşçesine sağır! **a.tezcan@zaman.com.tr**

Kaş yapayım derken göz çıkarmak

HSYK üyelerine "işgüzar" dedi diye gazeteci Nazlı Ilıcak, sür'atle akılalmaz biçimde cezalandırıldı.

Yazar Hüseyin Kocabıyık; daha önce HSYK ile alakalı olmadığı halde, adının e-mail adreslerinde de kullandığı kısaltmasından yola çıkarak ironik bir yazı kaleme aldığı için 350 bin liraya varan tazminat ile cezalandırılarak dünya hukuk garabetleri tarihinin baş sayfasına yazıldı.

Yargıdaki "Deli Dumrul"u hatırlatan bu tavır, gazeteci Servet Kabaklı'ya "verilmeyen ceza" örnek gösterilerek eleştirildi medyada. Ancak meslektaşlar bu noktada biraz kantarın topuzunu kaçırdılar. Takdiri size kalmıştır ama Servet Kabaklı davasında verilmiş karar doğru olan karardır. Yanlış olan ise Hüseyin Kocabıyık ve Nazlı Ilıcak davalarında verildi.

Gel de Niyazi Abi'yi anma şimdi!

Gündemde yargı ve hukuk olunca, Türk Edebiyatı Dergisi'nin yıllarca Yazı İşleri Müdürlüğü'nü yapmış olan Destanlar Şairi merhum Niyazi Yıldırım Gençosmanoğlu'nu anmamak olmazdı.

Geçen hafta Hoca Dehhani'nin gazelinden yola çıkarak Adalet'in Kalkınma'dan önce ele alınması gerektiğini yazmıştım. Bu hafta da merhum Niyazi Yıldırım Gençosmanoğlu'nun, Adalet'in her kavramın önüne koyduğu dörtlüğü ile düşüncemizi pekiştirelim:

"Temele taş gecikebilir Sofraya aş gecikebilir Devlete baş gecikebilir Adalet gecikmez, tez verilmeli."

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Haftanın sözü Ömer Çelik'ten: "Merhamet pastasını paylaşmayın!"

Ahmet Tezcan 2010.04.25

Eski Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri Kofi Annan'ın, Kıbrıs müzakereleri sırasında "Mister Win Win" adını taktığı siyasetçi, AK Parti Genel Başkan Yardımcısı Ömer Çelik, televizyonda gazeteci Murat Akgün'ün sorularını cevaplarken söyledi bu sözü.

Yıllık malum gündemimiz, ABD'deki Ermeni soykırımı yasası çıkar mı çıkmaz mı meselesi konuşulurken, bazı aydınların Ermenilere yapılanlarla ilgili "ortak üzüntü deklarasyonu"ndan söz ederken, "Merhamet"e bütüncül bakabilmenin önemini anlatarak "Merhamet pastasını paylaşmayın. O dönem de Ermenilerden dolayı Türkler de çok acılar yaşadı. Yaşanılan acılar ortaktır, dolayısıyla üzüntülerin de pastanın dilimleri gibi birbirinden ayrı değil, bütünü gözetilerek paylaşılması gerekir." dedi Ömer Çelik.

Yaklaşık sekiz yıldır tanıyorum kendisini, bu sürenin yarısından çoğunu aynı ortamda çalışarak yaşadık. Son dönem siyaset sahasının gördüğüm en genç ve en parlak beyinlerinden biri o. Özellikle sıkıntılı dönemlerde ürettiği çözüm formülleriyle gözün aradığı ilk kişilerden. Kıbrıs müzakerelerinde ortaya attığı "Kazan Kazan" formülüyle Kofi Annan'a da yazının girişine aldığım espriyi yaptırarak, her zaman diri ve iri zekasıyla en yakınında duranların bile haset damarını tahrik edecek ve zaman zaman kendi mağduriyetine sebep olabilecek kadar dikkat çekici bir vizyona sahip. Bu bakımdan her zaman Ömer Çelik konuşurken sözlerine odaklanmak ve adetim olmadığı halde not almak ihtiyacı hissetmişimdir.

Merhamet pastasının paylaşılmaması hakkındaki sözü, aslında "Aydın" kısaltmasıyla geçirilen "Münevver" kavramının temel prensibini ortaya koyuyor. Tam karşılığı "aydınlanmış" olması gereken "Münevver" in olaylara, olgulara ve eşyaya parçalı değil, bütüncül bakmak gibi bir zorunluluğu vardır. Münevver denilen kişi her şey olabilir ama asla "şaşı" olamaz.

Başımızda iki göz var ve ikisi de birbirinden farklı şeyler görüyor, ancak beyin bu farklı görüntüleri alıp analiz ediyor ve birleştiriyor. Münevverin fonksiyonu tam da bu işte. Olayları, olguları farklı açılardan alıp değerlendirerek tek ve net bir görüş ortaya koyabilen kişi, "aydınlanmış" insandır.

Ömer Çelik'in dediği gibi merhamet pastasını dilimlerine ayırarak, aldığı dilime kendi ideolojik duygusal soslarını ilave ederek yemeye kalkan kişi bırakın münevver olmayı, yarım yamalak aydın sözünü bile hak edemez.

Sağım solum, önüm arkam herkese sobel!

Lütfen herkes üstüne alınsın bu hükmü!

Zaten öyle olmadı mı hep? Dün Ermeni'nin, Rum'un, Yahudi'nin, Kürt'ün gözyaşına duyarsızdık, bugün ise Türk'ün, Filistinlinin gözyaşına duyarsızız. Ne yapsak bütünüyle göremiyoruz, işimize gelmiyor. Sırf Türk ve Müslüman oldukları için, Türkmenistan'da, Kafkaslar'da, Balkanlar'da yaşanan soykırımlara "şovenist olmamak" adına sus pus olanların, Hrant Dink'in alçakça öldürülmesinden hız alarak merhamet ve üzüntü gayretine düşmeleri, samimiyet açısından alil bir görüntü ortaya çıkmasına yol açıyor.

Ağlayalım... Fakat bütün mazlumlar için...

Kahrolsun diyelim... Fakat bütün zalimler için...

Ömer Çelik'in "Merhamet pastasını paylaşmayın" sözü, gerçek münevveri sahtesinden ayıracak mihenk taşı gibi.

Sırf bu sözü genç bir siyasetçinin ağzından duymak bile gelecek hakkında ümitvar olmaya yeter...

Birbirini anlamayan soydaşlar

Özbekistan Devlet Başkanı Kerimov, Başbakan Tayyip Erdoğan onuruna verdiği akşam yemeğinde ilginç bir konuşma yapmıştı 6 yıl önce.

"Benimle aynı soydan olan komşularımla Rusça anlaşmaya utanıyorum!" demiş ve Türkiye'nin öncülüğünde ortak Türkçe çalışmalarının yapılmasını önermişti.

Bu aslında Mustafa Kemal Atatürk'ün hayali idi. Hayalde bırakmamış Lenin ile anlaşarak Azerbaycan'da Bakü Konferansı yapılmasını sağlayarak ortak Türkçe çalışmasını başlatmıştı. Ancak Stalin iktidara gelince buna son verip aynı soydan olanları, birbirlerini ancak Rusça üzerinden anlayabilmeye mahkûm edecek planlar uyguladı ve başarılı da oldu.

Allah'tan Başbakan Erdoğan, TRT'nin Türk cumhuriyetlerinde de ortak yayınlar yapacak bir Ortak Türkçe Platformu olabilmesi amacıyla yeni bir televizyon kurmasını isteyerek, Atatürk'ün 1920'li yıllardaki hayalini canlandırmak için önemli bir adım attı. TRT AVAZ bunun için atılan ilk adım oldu.

Bu arada kişisel çabalar da yok değilmiş meğer.

Geçen pazar Azerbaycan'dan bir okurumun mektubunu Azeri lehçesini bozmadan yayınlamıştım. Bir başka Azeri okurum yazdı da mahcubiyetle haberim oldu.

Dilaver Sultanov isimli genç bir Azeri yazar, Türkiye Türkçesi ile bir roman yazıp yayınlamış. "Mahremiyet Hırsızı" adlı bu roman, Azerbaycanlı kardeşlerimize hikâyesini Türkiye Türkçesiyle anlatıyor. Ve bana gönderdiği mektupta şöyle diyor yazar Sultanov:

"Sovyetler Birliği elli yıl uğraştı, Türkçe yazan, düşünen yazarlarımızı ve eserlerini milletimizin hafızasından silemedi. Bir gün Orta Asya'dan ya da Azerbaycan'dan ya da dünyanın başka bir yerinden bir kardeşimiz çıkar 'Dilaver Sultanov'un kitabı da kitap mı? Ben daha iyisini yazarım.' dediğinde, buna çok sevinirim. Kitabım konusunda iddialı değilim. Ama ümid ediyorum ki, birilerinin daha ciddi çalışmalarına giden yoldaki bir taşın üstündeki toz olur. O da yeter."

Sultanov'un Mahremiyet Hırsızı isimli hikâye kitabı şu anda Türkiye'de de, çeşitli illerde devam eden kitap fuarlarında satışa sunulmuş durumda. Haberiniz olsun.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

"Ve izâ kateltüm nefsen" -ki siz bir canı katletmiştiniz-

Ahmet Tezcan 2010.05.02

Sizi bilmem, fakat ben yorulдум "gündem" adlı topu çevirip durmaktan. Her şey o kadar hızlı, çiğnenmeden tartışıldı ki, bu hır-gür ortamında ahkâmın hükmü hükümsüzdür deyip bu hafta da iki şiircik yazayım istedim. Kabul buyurunuz...

Bir paslı kutuya koydular yüreğimi

Oysa ben yüreğimi hep avuçlarımda taşırdım

-ki Şimdi; bir kızıl mıhtır

avularımdaki-

Kimsenin glgesine denk dŐmezdi, ŐaŐardım

Sıyıra sıyıra soydular glgemi

-ki glgem; sırtımda armıhtır-

Usl buydu, duymadığım usllerden biri

Ggn yedi kat altıydı, geceydi

Vuruldum, vuruluŐum; fili mehllerden biri

Başıma iki kurşun sıkıldı sessizce

Cesedim pıtıraklı bir ukura atıldı, gizlice

Namzımı yer altında ifritler kıldı

-ki ifrit namzı; salsız, istikametsizdir-

Yerin yedi kat altıydı, geceydi

-ki gece;

bir kurşun kadar merhametsizdir-

Vurdular, vuruluŐum; kim bilir hangi parmağa dŐt

Mehuld fail dedim ya, sakladı yağlı zifir

Yıldızlar tutuklandı, ay tuzağa dŐt

-ki hilali;

bir hırın denizde boğdular-

Hangi dava, hangi dng, hangi evgendi katlim

Ben bilmedim, karım bilmedi,

hi kimse, hatt katilim

Kurşun değildi, cevabı yok sorulardı beynime sıkılan zehir

Dile gelen kelimeleri koğdular

-ki boşlukta bir engele astılar kelimeleri-

Geceydi, iki can bulacaktım o gece;

-ki canlarım; o geceye doğdular-

Gök yarıldı, yer sarsıldı, ateş ocağa düştü
İki kurşun yedim, iki can yerine
-ki kurşun başımda bir yerdedir-
Bir yürekte üç can aldılar
Ben görmedim, karım görmedi, hele bebelerim
-ki bebelerin doğuşu; zaten meçhûledir-
Kesildi bağlar, kundak dörüldü öylece
Çağrıldı yer altından kubur ifritleri
Kırıldı kalem, tükendi kelam, kapandı defter
Hiç yoran olmadı, bir soran olmadı,
-ki yürekler paslı kutuya konulmuştu zaten-
Etime et vuran olmadı bir sefer
"Ve izâ kateltüm nefsen" (*)
Yasaklandım mucizelerden...
Katlime hüküm sürüldü böylece
"-ki ölüm; belirsiz,
delil; kifayetsizdir!"-
Göğün yedi kat altıydı, geceydi
-ki gece;
bir kurşun kadar merhametsizdir-
(*) *Bakara Suresi, 72. Ayet'ten*

Çocuk ve tren

İkiyi on geçe trenin ardından bakan çocuk
avuçta sımsıkı tutulan bozuk paralar kadar
anlayabilmiş değildir hayatı...
İkiyi on geçe trenin ardından bakan çocuk
ne bilir hangi ağıtlarla uğunur raylar -
Saat bir otuzsekiz daha

Daha vakti var, tütmesine beyaz dumanın

Daha vakti var, içilecek ayranlara

Çakmaklara benzin! Bebelere gazoz!

Tarak ve ayna oğlanlara...

Kızlar... Kızları unutmayın

Kınalı eller, çil suratlar, fistanımda gül oya

Çekilir mi sakız leblebi, cıncık boncuğu yoksa dünya?

Daha vakti var pencereden sarkmaların

Güneş niye kankırmızı kesilir göz kapayınca?

Rüzgâr ne eğlence bulur karışlamaktan alnı?

Kışneyen bir atın dişleri kadar beyaz mıdır ölüm?

Öfkeli hızar dişlerinde ak kütük gibi doğranır mı kafatası/baş ağ rı yın ca?

Şimdi ya bir Gripin yahut anamın elleri...

İki kaş ortasında öpücük

İki kaş altında gök mavisi

İki kaş üstünde... acının ırmakları...

Neye yarar yaşamak, bir ananın elleri olmayınca?

Kovada buz erimekte.../ Saat tam ikide gelir tren

Yelkovan akrebe küsmemişse...

İkiye on kala istasyon camisinde okunan ezan

On kere zonklar, şakakta damardır...

Teneşirde ak topuk.. yerde köpüklü su birikintisi...

Köpük köpük yükselen çığlıklar...

Şimdi yanakta şamardır/baba şefkati...

Akrebin sokmaya can attığı zaman

enseye saplanan bıçak bu istasyon ikindisi...

Dudakta tuz erimekte... Saat tam ikide gelir tren

Yelkovan akrebe küsmemişse...

Niye önce raylardan gelir trenin uğultusu?
Demir de korkar mı göğsünde koşturup durandan?
Yoksa ürker mi tren, simsiyah yağlı taşlar arasında
simsiyah yağlı can pahasına
kırıntılar devşiren karıncalardan?
Ve niçin yanmış odun gibidir burda toprak kokusu? /Uğunuyor raylar
Ak topuk üstünde köpük kokuyor
Kara kazan altında kütük kokuyor
Uğunuyor yağlı kara taşlar
Kovada buz eriyor / Dudakta tuz eriyor
Kara taş üstünde yaşlar
öpücük öpücük kokuyor
Saat ikiye iki kala
Demir raylar üstünde ninnidir tren takırtısı...
Sen sanırsın; ikiye on gece trenin ardından bakan çocuk
avuçta sınıksı tutulan bozuk paralar kadar
anlayabilmiş değildir hayatı...
Ben bilirim; ikiye on gece bir çocuğun ardından bakar tren
Yağlı kara taş üstüne kan köpük köpüktür
Uykusunda ölen çocuk hayata son öpücüktür
Kovada buz keser ayran
Raylara koşar karıncalar
Saat ikiye on gece bir çocuğun ardından bakar tren...
Ne sen tanıyabilirsin hayatı
ne avcuna bıraktığın bozuk paralar
anası yok çocuğun ölümü bildiği kadar...
Saat iki sıfıryedi
O tren bir daha hiç vaktinde gelmedi!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

"Dönende duranı gördün mü erenler huu?"

Ahmet Tezcan 2010.05.09

Hayırlı olsun diyebilirsiniz.

Zekâsına, üslubuna ve duruşuna gıpta ettiğim yazar kardeşim Nihal Bengisu Karaca ile Habertürk Televizyonu'nda İkide Bir adlı bir programa başladık perşembe günü. İlk konuğumuz Star Gazetesi Ankara Temsilcisi Şamil Tayyar idi.

Tayyar; 26 Nisan'da Kaos Planı başlığıyla PKK'nın karakollara saldırılar düzenleyeceği istihbaratı aldığını, karakolların yerlerini de belirterek yazmış, birkaç gün sonra da Giresun, Tunceli, Diyarbakır Lice'deki karakollara saldırılar gerçekleşmiş, Tayyar'ın yazdıkları doğru çıkmıştı.

Taraf Gazetesi; Şamil Tayyar'la birlikte hemen hemen aynı istihbaratı saldırılardan 5 gün önce yazan Bugün Gazetesi'nde Adem Yavuz Arslan'ı referans alarak, Genelkurmay'a neden tedbir alınmadığını soran manşetler atmıştı.

Genelkurmay Başkanı Orgeneral Başbuğ, bu manşetlere öfkeyle yanıt verdi ve basından bazılarının orduyu yıpratmak için planlı çalıştığını öne sürerek "hain" suçlamasıyla "mütareke basını" benzetmesi yaptı.

Başbuğ'un suçlaması haksız, benzetmesi yakışıksızdı. Tayyar ve Taraf Gazetesi de "Hainleri kendi içinizde arayın, istihbarat servisleriniz bildiği halde tedbir almamak asıl hainliktir" kabilinden yine sert ve yakışıksız cevaplar verdiler.

Bu hengamede "acaba" dememek elde değil her iki tarafa da.

Tayyar ve Arslan; kendilerine gelen istihbaratı değerlendirmişler ve yazmışlar. İstihbaratı verenlerle yüz yüze konuştuklarını sanmıyorum. En azından Tayyar, bir zarfı gönderildiğini söyledi program sonrasında bize. Büyük ihtimal Arslan'a da zarf içinde gelmiş olmalıdır.

Acaba o zarfı ve içindeki ihbarı hangi istihbarat servisi gönderdi?

Ortada askerî istihbarat ile sivil istihbaratın çekişmesi, birbirini atlatması, her ikisinin de bilinenin üstüne yatması gibi akla durgunluk verecek ihtimaller manzumesi duruyor.

Peki o zarf ve içindeki ihbar; tam da bunu sağlamak, akılları durdurmak, öfke patlaması ile kurumlar arasında çatışma çıkarmak ve Türkiye'yi çok yönlü iç savaşa sürüklemek isteyen dış istihbarat servislerinin Kaos Planı olabilir mi?

Asker ve sivil istihbarat servislerimizin saldırılar hakkında gerçekten bilgisi var mıydı acaba?

Gazeteciler kendilerine bavullarla bilgi yağdırılmasının verdiği özgüvenle, asker ise sürekli gol yemenin verdiği moralsizlik ile çok yönlü bakmayı unutup acul mu davrandılar acaba?

Bu noktada durup 10 Ocak 2010 tarihinde bu köşeye yazdığım "At izi it izine karıştı diyenlere balistik okumalar" başlıklı yazımın girişini hatırlatmak istiyorum. Şöyle demiştim o yazıda:

"Geçtiğimiz salı akşamı Ankara'da bir televizyon programına davet edildim. Konuktum gerçi ama söz Başbakan Erdoğan'ın Davos'taki tarihi One Minute çıkışına gelince, eski programcılığım depreşti. Ev sahibine baskın çıkan arsız misafir hükmünde ipleri elime alıverdim: 'Hadi ben bir soru sorayım' dedim. 'Davos'taki One Minute hadisesini seyrettiğinizde 'Eyvah, bundan sonra Türkiye'nin içinde karışıklıklar çıkabilir' diye gönlünüze bir diken batmış mıydı?"

Üşenmeyin, lütfen o yazıyı baştan sona okuyun, yazıdaki tavsiyeleri dinleyin ve sonra şu son günlerde olan bitenlerle ilişkilendirin.

Nihal Bengisu ile birlikte hazırladığımız Habertürk'teki programda Şamil Tayyar'a "Bundan sonra neler olacak? Baskınlar artacak mı? Suikastlar mı yapılacak? Ne görünüyor falda?" diye kışkırtıcı bir soru sordum. Tayyar; "Kitlesele olaylar, çatışmalar ve Başbakan'a yahut milliyetçi kesimden birilerine suikastlar olabileceğini" söyledi.

Bazı internet siteleri hemen "Şamil Tayyar'dan şok iddia: Başbakan'a suikast olabilir" başlığıyla flash patlattılar İkide Bir programından sonra.

Başbakan Erdoğan; taa İstanbul Belediye başkanlığı günlerinden beri suikastlara hem alışık hem de tabir caizse şerbetlidir. Hatta bunlardan bazıları var ki, senaryosu yazılacak olsa Bruce Willis filmlerini aratmaz, seyrederken tırnaklarınızı yer yahut şahit olanlar gibi kalp krizi geçirecek kadar heyecanlanırsınız.

Bırakın bugün, bilimselliği çevirilerden menkul özmuhalif siyaset uzmanları okey masalarında nargile fokurdatarak asude dersler verdiği eski yetiştirmelerine kızıp nargile dumanında sivil dikta falına bakadursun. Sadece benim birlikte olduğum dönemde bir düzine suikasttan kanaatimce "göbeğini kaşıyan adamların" duasıyla kurtulan ama asla bunun kişisel ve siyasi edebiyatını yapmayan Başbakan Erdoğan; kendisini değil ülkesini odak haline getirmek için çabalıyordu. Nitekim Almanya'nın eski Şansölyesi Shcröder, çok yakın zamanda Türkiye'nin ilk 5 ülkeden biri olacağını söyledi. Tek ve ilk söyleyen de kendisi olmadığı halde, yeni Şansölye Merkel'in Çırağan Sarayı'nd an Deniz Feneri'ne bakarak sabah kahvaltısıyla taltif ettiği medya patronunun nargilebilim uzmanları, Schröder'i "yandaş" ilan ediverdiler.

Bana gelen istihbarat yok. Kâhin de değilim. Fala da bakmadım. Sadece, nehrin değil nefsin kenarından el âlemi seyrederek şunları söyleyebilirim:

Şu anda ABD, Türkiye ve Rusya; kabuğu kadar sosyal ve siyasal düzeni de değişen dünyada bir odağı oluşturuyor.

Buna karşı ise; Almanya, Fransa ve İsrail'in oluşturduğu odak Türkiye'yi denklemden çıkarmaya çalışıyor. Geri kalan hangi ülkeyi düşünürseniz düşünün bu iki odağın peyklerinden ibaret. Her iki odağın da merkezinde Türkiye var.

Tıpkı müridine sık sık "Dönende duranı gördün mü?" diye soran Bektaşî dedesinin hikmetinde olduğu gibi, dönen dünyada "duran" Türkiye.

Öyle bir ülkeyi kimler karıştırmak istemez, liderini kimler yok etmeye çalışmaz bir düşünün bakalım...

Elbette üstünkörü gibi görünen bu sözlerin ayrıntıları var. Fakat her biri birkaç bölümlük makale konusu olur ve haftalık bir köşenin boyutlarını aşar. Zaman ve zemin el verdikçe pazar günü bedeni dinlendirip zihni çalıştırma günüdür diyerek İkide Bir değinmeye ve dokunmaya devam edeceğiz.

Bu yazıları okurken Nilüfer'in sesiyle "Dünya Dönüyor Sen Ne Dersen Del!" şarkısını dinleyebilirsiniz.

Fakat bir kere de dönende duranı görmekte fayda var birader! **a.tezcan@zaman.com.tr**

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gandi de Gandiii davuluna aldanma Kılıçdaroğlu, Kemal ol yeter!

Ahmet Tezcan 2010.05.23

Hiçbir şey yazmak gelmedi içimden geçen hafta... İstemeye istemeye, dürte dürte, ittire kaktıra karaladım bir şeyler... "Ekmek parasıdır, yazmazsam haftalığım kesilir, şu olur bu olur" kabilinden ittirmelerle döğüşe çekişe, eğdire büğdüre bir şeyler yazıp gönderdim.

Ne içime sindirebildim, ne özüme sevdirebildim, ne zevk alabildim.

Son dakikada editörümü arayıp "Çıkart o yazıyı, at çöpe gitsin!" dedim.

Öyle berbat bir haldi. Allah bir daha yaşatmasın!

Gönül dünyasının ulularından Kenan Rifai Hazretleri bir doğuşunda şöyle der:

"İlmin sana kıymet, talebin neyse osun sen!"

Ve hemen uyarır:

"Hâlin ne ise, müşteri sen oldun o hâle!"

Başka söze gerek var mı?

Kaderine küsenin kulağına küpe olsun.

Fakat bu hafta yazmak zorundayım. Bu haftayı da çöpe atma lüksüm yok.

Kılıçdaroğlu Kemal Bey üzerine yazabilirim. Yazmalıyım. Yazmasam olmaz çünkü, bu hafta boynumun borcudur yazmak...

Önce zihnimdeki sorular ile gönlümdeki titreyişlerden başlayayım.

"Gandi de Gandiii! Gandi de Gandiii!" diye gümbürdeyen medya davulunun başka sesleri susturmaya çabaladığı şu ortamda estirilen, "uçurumun kenarındaki" CHP için "bir perçemlik rüzgâr" olabilir, Kemal Bey'in ve o rüzgâr ile doğan ümidin paramparça olmasına yol açabilir mi?

Yoksa Kılıçdaroğlu Kemal Bey, benim kendimi bu satırları yazmaya ittirdiğim gibi, kendisini genel başkanlık makamına ittirenlerin gazına aldanmadan, söylemini eyleme dönüştürerek genetik kodlarından aldığı güçle, "Gandi'nin külleri Hindistan'a kalsın" deyip ismiyle müsemma bir "kemal" sergileyebilir mi?

Kemal Bey; son yüzyılın en büyük satışını yaparak saniyenin yüzde birlik zaman dilimi içinde fırt diye o yakadan bu yakaya zıplayan siyaset tarlasının obur çekirgelerini ne yapacak mesela?

Ağzını açtığı anda konuşan kendisi mi olacak yoksa Ezel dizisinin Ali'si gibi kulağına fısıldananı mı dillendirecek?

"El ele, el Hakk'a" mı uzanacak yoksa söylemi kendinden, eylemi başkasından mı olacak?

Kendisi elini uzatacak halka dokunacak belki ama hakikatte "elle tutulur, gözle görülür, sahici, adam gibi adam" olmayı başarabilecek mi?

Çıldırasıya merak ediyorum ve o merakla gözlerim fal taşı gibi açık seyrediyorum!

Sorular ortada ama cevaplar sadece Mevlânâ'nın "sorular sultanı da sensin cevaplar sultanı da sen" diyerek sığındığı Tanrı'nın kudret elindeki zaman içinde saklı..

Ben şu an bana düşeni yapıyor ve Kılıçdaroğlu Kemal Bey'e dua ediyorum;

"Gandi de Gandiiii! Gandi de Gandiii!" diye gümbürdeyen medya davuluna aldanmasın, o davulu gümbürdeten tokmağı ve o tokmağı tutan eli görebilsin diye...

Saniyenin yüzde birlik dilimi içinde fırt diye o yakadan bu yakaya zıplayan siyaset çekirgelerinin, ağzından girip burnundan çıkarak sözünden özünü kemirmelerine fırsat vermesin diye...

Zulmün, ihanetin, alçaklığın bin türlüşünün acısını yaşamış ve fakat her şeye rağmen temiz kalabilmiş soyunun saflığını muhafaza edebilecek kemalette olduğunu gösterebilsin diye...

"Bin kerre zulme uğrasan da bir kerre zalim olma" diyen;

"Kardeşi olmayan kişi sağı olmayan sol gibidir" buyuran;

"İnsana bin dost azdır fakat bir düşman çok!" diye haykıran İmam Ali neslinden olduğunu kanıtlayabilsin diye...

Üfürükçülere aldanmasın, aldanıp halkı aldatmasın diye dua ediyorum.

Eminim ki şu anda kendisine siyasi rakip olanlar arasında zerre miktar insaf, iz'an ve edebi olanlar bile Kemal Kılıçdaroğlu için böyle dua ediyor olmalıdır!

Çünkü son nefesini "Yönetenler, yönetilenlere karşı merhametli ve adil olsunlar" diyerek veren bir Peygambere iman etmiş olan bu milletin özündeki nakış bunu gerektirmeli diye düşünüyorum.

Kemal Bey'in kalbini yarıp bakmaya imkanım, gaybını bilmeye kudretim yok.

Ortalık yerde olanı biteni seyredince, oyun üstüne oyun kuranları görünce tüylerim diken diken oluyor, panik üstüne paniklerle atak yapmak istiyorum ama "oyun kurucuların en hayırlısı olan"ın bütün oyunları boşa çıkarmasını dilemekten başka çarem olmadığını da görüyorum.

Sadece boynumun borcu olarak Kemal Kılıçdaroğlu Bey'e samimi bir uyarıda bulunabilirim:

Dün'e bakma Kemal Bey! Görünene de aldanma!

Hele o "Gandi de Gandiiii!" diye gümbürdeyen medya davulu var ya, işte ona hiç kanma!

O davulu gümbürdeten ele ise hiç yapışma!

Ağzından çıkan sözün özünden olsun, Kemter Dede'nin sazının telleri gibi, eylemini söylemine gardaş eyle!

Önder Sav'ın olmasa da olur ama "Özden Sav"ın olmazsa, bugün adının önüne başka isimler ekleyerek rüzgâr estirenler, bütün dünyanın gözü önünde koskoca bir siyasi vizyonu bir karelik illüzyonla nasıl heder ettilerse, Gandi'yi de Dandi'ye dönüştürmekten geri durmazlar. O kadar da insafsız, o kadar da vicdansız, o kadar da alçaktırlar zira!

"Kalemim kılıcımdır, o yana da keserim bu yana da keserim" diye şişinenlere kulağını tıkayıp Mevlânâ Celaleddin Rumi'nin şu sözünü rehber edin:

"Kemale eklenen şey, fazla da olsa noksanlığın ta kendisidir!"

Kemal olabilirsen hakikaten, sana Gandilik payesi verenlerin ne kadar Dandik olduklarını gösterecek perdeler açılır gözünde.

Ona, şuna, buna değil sadece ve sadece Hakk ile ünsiyet eyle, halka güven Kemal Bey!

Gandi'yi Hindulara bırak, sen adın gibi Kemal ol yeter!

Ancak o zaman uçurumun kenarından çekip alır seni Bozatlı Hızır!

Sen kazanırsın! Ben kazanırım! Herkes kazanır!

Kâr olursun, yâr olursun!

Bundan ötesini yazmaya elim varmadı.

Görelim "ayine-yi devran ne suret gösterir"...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bilen biliyor, bilmeyen de bir avuç mercimek zannediyor!

Ahmet Tezcan 2010.05.30

Görenlerin çoğu dik yürüyüşünden, başını boyun fıtığına namzet tutuşundan ve balıkçı oltasına benzer dilinden çok nem kapar Ömer Çelik'in.

Hani şu Ayşe Arman'ın hırt mülakatlarından birine başlıklandığı Puro, Motor ve Aşk üçlemesinin, kadrolu müzevir fiskoslarıyla soslandırılıp, Başbakan'ın önüne S.O.S. raporu gibi sunulması yüzünden bir dönem geriye çekilmek, içine kapanmak, incitilmek zorunda bırakılan Adana Milletvekili Ömer Çelik var ya o.

Yedi yıl öncesine kadar tanımazdım. Başbakan'ın yanında ilk gördüğümde "Boyun fıtığı olmazsa iyi" diye düşünmüştüm. Bir ara yanımdan geçerken şöyle bir baktı kirpiklerinin lütfuyla ve "Gözlerim üzerinde Tezcan" dedi. Güldüm, "Demek ki artık geceleri rahat uyuyabilirim, Allah'a şükürler olsun artık beni bir gözeten var!"

O an verdiğim bu cevapla gözlerinde bir an yanıp sönen defineci ışıltısının farkına varmamış olsam, görünene aldanıp başbakan müzeviri kadrosundan maaş alanlar sınıfına dahil olabilirdim belki. O an anladım ki, asıl

Ömer Çelik çoğunun sadece uzaktan baktığı, yürüyüşüne, duruşuna ve olta iğnesine benzer sözcüklerine aldanıp ikirciklendiği ve gerçek düşüncelerini asla yüzüne söyleyemediği mütekebbir delikanlı değil. Asıl Ömer Çelik, gönderdiği zarfın kendisine boş mu yoksa dolu mu geleceğini merak edip, boş geldiğinde boşlayan, dolu geldiğinde hevesle yeni zarflar hazırlayıp iç dünyasını yaprak yaprak açan usta bir avcıdır gerçekte.

İsviçre'nin bir dağ köyündeki Kıbrıs müzakerelerinde istediğimiz sonucu almıştık. Dönüş hazırlıkları yaparken merdivende karşılaşınca bir zarf da ben attım Ömer'e.

"Buradaki hizmetinizle adınızı tarihteki büyük adamlar safına yazdırdınız sayın vekilim!" Eminim sırf vereceğim cevabı duymak, duyup keyiflenmek için zokayı yutmuş görünerek "Bu kadar büyük olmaktan yoruldum be Tezcan." dedi.

Zarfı hemen doldurdum:

"Yapma!" dedim. "Bazı şeyleri de Allah'a bırak, kendini yorma!"

Tebessümünü yanaklarıma kondurdu büyük bir keyifle.

Kendisiyle dalga geçebilecek rahatlıkta olan insanlar, hakikatte salak -hatta aslak- bir mürai değiller ise şayet, zeki insanlardır.

Fakat karşısındaki insana sapladığı iğnenin bir mızrak olup kendisine döndüğünü görünce keyiflenen insanlar ise, çok daha ince bir zekaya ve bir o kadar da geniş gönüle sahiptir bence.

Ömer Çelik o insanlardan biri işte.

İlk iğneleşmemizden bu yana geçen 7 yıllık zaman içinde birbirimizden ne kadar çok şey aldığımızı düşündükçe, çektiğimiz sıkıntıların boşa gitmediğini düşünüp ümitleniyorum.

Gazete nüshalarındaki "en kullanışlı malum kalem" üzerinden kendisini harcamaya çalışan müzevirler şu anda kendi kendilerini yer durumda iken, Ömer Çelik genel başkan yardımcısı sıfatıyla hâlâ Başbakan'a ve millete hizmete devam ediyor.

Hâlâ yürüyüşü dik, hâlâ duruşu boyun fıtığına namzet, hâlâ dili balık oltası.

Ve hâlâ zahirde güya en sevdiği üç şey Puro, Motor ve Aşk.

Tıpkı Malatya'nın Yeşilyurt ilçesinde tanıyıp hayranı olduğum merhum Derviş Şevkiye Bacı'nın içindeki yangını dillendirmek için sık sık söylediği sözdeki gibi, içindeki zevki "görene" saklayan bir adam Ömer Çelik.

"Bilen biliyor, bilmeyen de bir avuç mercimek zannediyor!"

Korkuyorum bu yazdıklarımın dolaylı kem nazar oklarına hedef olacak diye ama yazmasam insan yanımdan bir şeyler eksik kalacak diye de korkuyorum.

"Bir daha korkmamak için korkmaz görünen korku" gibi bir şey bu...

Bir de Egemen Bağış'tan söz etmek istiyorum size.

Görüneninden değil gördüğümünden söz etmek istiyorum.

Sürekli olarak koltuğunun altında Başbakan'a sunulmak üzere dosyaları bulunan, sürekli olarak gülümseyen ve Ömer Çelik'ten başlayarak kendisine çevreden atılan zarfları içine nüktedan fıkralar koyarak iade eden bir başka ince zeka Egemen Bağış.

Samimi alçak gönüllülüğünü gerçek zannedip alçalanlara karşı bile tebessümünü değiştirmeyen bir adam.

Hani o Haşmet Babaoğlu'nun tabiriyle "kıvrak ve fakat / kullanışlı kalem" var ya, yine onun üzerinden çok yıpratılmaya çalışılmış olmasına rağmen yüzünden tebessümünü, koltuğunun altından dosyalarını eksik etmedi. Müzevir kadrosundan maaş alanlar "ha gitti ha gidiyor" diyerek el oğuştururken, bir sabah gözlerini açtıklarında Egemen'in MKYK üyesi olduğunu görüp öfke krizinin ihtilaçlarıyla çırpınırken buldular kendilerini. Sonra genel başkan yardımcısı yapıldığına şaşırıp "nedenselliğini" kavrama telaşına kapılırken, Avrupa Birliği'nden sorumlu müzakereci devlet bakanı olduğunu görüp kahroldular. Hem öyle kahroldular ki, bir zamanlar limana yanaştırmamak için top atışına tutukları Egemen'in şimdiki yurtdışı gezilerinden bir bağış umar hale geldiler.

Oysaki şu yaşananın arkasındaki espriyi ve Egemen Bağış'ın gerçek halini fark edebilselerdi her şey ne de güzel olabilecekti!

Kudüs'te idik. İsrail heyeti ile resmi görüşme yapılıyordu. Bir ara otelin bahçesinde Egemen Bağış'ı birkaç İsrailli ile sohbet edip gülüşürken gördüm, müzevir damarım kabardı, yanına gidip "Seni burada çok mutlu görüyorum, kendini evinde hissediyorsun galiba" dedim. O gene gülmeye devam etti, cevap vermedi. Daha sonra biz birkaç arkadaşla sohbet ederken yanımıza geldi. Bahçede söylediklerimi anlattım. Sonra yanımızdaki -yakınıımızdaki- gazetecilerden biri "Resmi heyet toplantısına niye girmedin?" diye sordu Egemen'e. Ben bir taş daha attım hemen:

"Dedikodu olmasın diye" dedim.

Bir başkası "Masanın hangi tarafına oturacağını bilememiştir." dedi.

Biri de "Egemen Bey bunlar sizinle niye uğraşıyorlar?" diye sordu.

Egemen Bağış öyle bir cevap verdi ki, kalkıp alnından öpmek zorunda kaldım:

"Mahalledeki ite sormuşlar; 'Günde kaç taş yiyorsun!' diye. 'Mahalledeki piç sayısına göre değişiyor' demiş."

Böyle bir cevaba alın öpülmez mi? Öptüm! Hâlâ da öperim!

Şimdi o bir bakan! Televizyonlarda gördükçe hâlâ gizliden alnını öper dururum, gözlerimde "keşke aah keşke" damlacıklarıyla.

Niye yazdım şimdi bunları? Lüzumu var mıydı? Bilme. Bildiğim bir şey var sadece:

"Bilen biliyor, bilmeyen de bir avuç mercimek zannediyor!"

O kadar... **a.tezcan@zaman.com.tr**

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şeyh Abdülaziz Buhari'nin can vererek ödediği bedel, Kudüs'e barışı mutlaka getirecek!

Ahmet Tezcan 2010.06.06

"Kalp iyi, vücut iyi. Kalp hasta, vücut hasta. Kudüs dünyanın kalbisi. Kudüs'te savaş var, dünyada savaş var. Kudüs'te barış var, dünyada barış var!"

Semerkant'tan başlayıp Kudüs'te biten 400 yıllık bir öykü bu.

Kudüs'te Mescid-i Aksa'nın hizmetinden sorumlu Nakşibendi Dergahı'nın son mürşidi Şeyh Abdülaziz Buhari'nin öyküsü.

Hadis külliyatı içinde tartışmasız en temel kaynak kitap olarak kabul edilen Sahih-i Buhari müellifi İmam Buhari'nin torunuydu Şeyh Abdülaziz. Ailesi 400 yıl önce, dönemin sultanınca katledilmek istenince Buhara'dan göç etmiş, önce Mekke'ye, daha sonra Kudüs'e yerleşmiş. O günden sonra kendilerini Mescid-i Aksa'nın hizmetine vakfetmiş, geleni ağırlamış, açları doyurmuş, çıplağı giydirmiş Buhari ailesi.

Ta ki İsrail'in, Gazze'ye yardım götürmek için yola çıkan gemilere saldırıp, silahsız insanlara bombalar ve kurşunlar yağdırdığı güne kadar.

O gün; Buhari ailesinin son büyüğü Şeyh Abdülaziz Buhari, bütün televizyonların dakika dakika yayınladığı katliam saldırısını görünce üzüntüsünden kalp krizi geçirerek vefat etti. Mavi Marmara gemisinde ölenlerle birlikte zulme isyanın son şehidi oldu.

Olanlara şahit, ölenlere kefil ve insanlığa bedel olarak can verdi.

Eşi Hale Buhari; ölüm haberini alıp dünyanın dört bir yanından kendisini arayanlara hep aynı cümleyi söyledi:

"O insanları çok seviyordum, sevdiği için öldü!"

Bir tek kelime onun için bugüne kadar kaleme alınmış bütün kitapların, söylenmiş sözlerin, yaşanmış hayatların kısaca kainatın, varoluşun anlamı, esrarıydı çünkü.

"Muhabbet!"

Nedir kelimesiyle biten her soruya tek cevabı vardı Abdülaziz Buhari'nin:

"Muhabbet!"

İslam, din, insan, hizmet, varlık, dağ taş, ağaç kuş, deniz balık ne varsa somut ve soyut hepsi sadece muhabbet idi, "muhabbet" içindi. Muhabbet'in kaynağı ise sadece ve sadece Allah idi.

Ölesiye seviyordu o yüzden. Ölesiye sevmek nedir sorusunun son somut cevabı oldu.

Şeyh Abdülaziz Buhari ile yüz yüze geçen yıl tanışmıştım. İstanbul Büyükkada'daki bir dost meclisinde kucaklaştık. Sohbet, muhabbet ettik. Hani gözlerine bakmaya hem doyamadığınız hem dayanamadığınız insanlar vardır ya; öyle bir insandı. Gönlündeki muhabbetin ırmağıydı bakışları. Tertemiz, arı duru, coşkun bir ırmaktı. O bakışa kapılmamak, kapılıp da ağlamamak mümkün değildi.

Çok hoş bir Türkçesi vardı. Semerkant'ın Buhara'sından Mekke ve Kudüs'e uzanan 400 yıllık zaman diliminde kaybolmuş, 12 yaşındayken babasının gönderdiği Konya'da bir Mevlevi şeyhinin dergahında yeniden kazanılmış bir Türkçe ile konuşuyordu.

Nakşibendi olmalarına rağmen "Konya'ya git!" demiş babası ona. "Konya'ya git, Mevlevi Şeyhi Yusuf Efendi'ye derviş ol!"

O günlerde 12 yaşında olan Abdülaziz Buhari, Konya'da bir demirci ustası olan Mevlevi şeyhi Yusuf Efendi'nin dükkânına çırak, dergahına derviş olmuş ama tek kelime Türkçe bilmeden. Bir müddet sonra Arapça sormuş ustası "Nasıl gidiyor hayat?" diye. "Hiçbir anlamıyorum, çünkü Türkçe bilmiyorum." demiş Buhari. Şeyh Yusuf gülmüş: "Öğren o zaman"

Öğrenecek ama nasıl? Gündüz akşama kadar demirci dükkânında harlı ateş karşısında ter döküp, akşamdan yatıya kadar zikir, sohbet, evrad, ibadet arasında nerede vakit bulup da Türkçe dil kursuna gidecek? O tarihte öyle bir kurs da yok zaten.

Bunları söyleyip nasılinı sorunca parmağıyla başına tık tık vurmuş Şeyh Yusuf.

"Burada öğreneceksin, okulda değil!" demiş. "Her gece oturup 'ben Türk'üm, Türkçe düşünüyorum, Türkçe konuşuyorum, Türkçe anlıyorum' diyeceksin! Türkçeyi ancak o zaman öğrenirsin işte!"

Küçük Abdülaziz "Eyvah! Babam beni şeyh diye bir delinin yanına göndermiş!" diye düşünse de, Semerkant'tan Kudüs'e ve İmam Buhari'den babasına kadar süzülüp gelen manevi terbiye ile itiraz etmeden söz dinleyip her gece evrad-ı şerif okur gibi "Ben Türk'üm, Türkçe düşünüyorum, Türkçe konuşuyorum, Türkçe anlıyorum" demiş kendi kendine. Ve bir ay bile geçmeden basit kelimelerden başlayarak Türkçeyi anlamaya ve konuşmaya başladığını fark etmiş. Her şeyi sevdiği gibi Türkçeyi de çok sevmiş. Bu yüzden bizimle sohbetini hep Türkçe yaptı, 20 yıl kaldığı Amerika'da bıraktığı Türkçe kelimeleri yeniden kazanmak hevesiyle.

Türkiye'ye ise âşıktı!

Bir tek arzusu vardı: Kudüs'te barışı görmek! Hayatını buna adanmıştı. Jerusalem Peacemakers adı altında kendilerine Abraham's Family diyerek, İsrail'deki Musevi, Hristiyan, Müslüman, Dürzi din adamları ve aydınlarıyla birlikte kurdukları sivil toplum kuruluşunun öncülerindendi.

Aynı zamanda bir Özbek merkezi de kurmuş, geldiği toprakları unutmamıştı. İsrail hükümeti, Arap, Osmanlı ve hatta İngiliz yönetimlerinde çok rahat olan dergahın Mescid-i Aksa hizmeti için kurduğu vakfa İsrail hükümeti el koyunca, bütün akar kesildiği için elde avuçta ne varsa hizmet devam etsin diye satmış, yoksul bir duruma düşmüştü. Buna rağmen hizmeti hiç aksatmadan, Mescid-i Aksa ziyaretçilerine eldeki son lokmasını vererek, çaylarını kendi eliyle dağıtarak sürdürmeye çalışıyordu.

Ve bir dileği vardı: Kudüs'e barışı getirebilecek tek lider olduğuna inandığı Türkiye Başbakanı Recep Tayyip Erdoğan'ı görmek. Son bir yılını o vuslatı bekleyerek geçirdi.

İsrail; Gazze'ye yardım götüren Türk gemisine alçakça saldırıp katliam yapmasaydı, geçtiğimiz perşembe günü, Kudüslü dostu Haham Menahem Froman ile birlikte, Ankara'da Resmi Konut'ta Erdoğan ile görüşecekti.

Gördüğünde gözlerinden öpecekti Erdoğan'ı, gözleriyle öpecekti. Öyle diyordu.

Fakat olmadı. Olamadı. Randevudan dört gün önce İsrail'in Akdeniz'deki son vahşetini televizyonda seyrederken, ölenlere merhametinden, öldürenlere kahrından gözyaşı seline kapılarak ağlaya ağlaya can verdi.

"Barış'ın kilidi Kudüs, anahtarı ise Türkiye'de." demişti.

Bu kilidi kırmak için can verdi!

Şeyh Abdülaziz Buhari'nin vefatını haber verdiğimde Başbakan Erdoğan'ın nasıl derinden üzüldüğünü, yüreğinin bir kez daha yaralandığını ve yüzüne hasret giden uzaktaki manevi dostun acısıyla gözlerinin yaşardığını biliyorum.

Şeyh Buhari'nin yerine kendisini ziyarete gelen Kudüslü Kadiri Şeyhi Ghassan Manasra'ya bakarken, Başbakan'ın gözlerinde Abdülaziz Buhari'nin muhabbetle gülümseyen çehresinin canlandığını hissettim. Perşembe günü yapılan görüşmede, adı anıldığında ise gözlerinin buğulandığını gördüm.

Muhabbet böyle bir şeydi işte! Böyle bir şey olduğu için her şeyin anlamı, her anlamın özüydü muhabbet!

İstanbul'da geçen yıl Şeyh Buhari ile tanışmamıza vesile olan manevi ağabeyim, vefat haberini alıp da boynuna sarılarak ağladığımda kulağıma metin bir ifadeyle şöyle fısıldadı:

"Bir belde evliyaullah zulme isyan ile canını bedel verirse, o beldeye mutlaka rahmet iner, zulüm mutlaka son bulur. Üzülme, Buhari Hazretleri bu bedeli ödedi ve kilit kırıldı! Bundan sonra olacakları seyret!"

Amenna dedim ve seyre daldım. Kulaklarımda Abdülaziz Buhari'nin sözlerinin yankısıyla:

"Kudüs dünyanın kalbi, o kalbe muhabbet mutlaka gelecek!" **a.tezcan@zaman.com.tr**

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şeyh Abdülaziz Buhari'nin vefatından Gülen Hocaefendi söylemine bir bakış

Ahmet Tezcan 2010.06.13

Kabul; İsrail halkı "kafatasının içinde Hitler beyni taşıyan yedi aptal" tarafından yönetiliyor.

Haaretz gazetesinin aptallıklarını dünyaya ilan ettiği bu yedi bakan içinde, Gazze'ye sadece fosfor bombaları değil, ABD'nin Hiroşima ve Nagazaki'de yaptığı gibi atom bombası atmaya pek hevesli olanlar da var.

Gazze'ye atom bombası atmak ile "Savaşa Hayır" diyen Amerikalı Rachel Corrie'yi tank paletlerinin altında ezmek yahut Gazze'ye yardım malzemesi götüren Mavi Marmara gemisinde 19 yaşındaki Furkan'ı 5 kere yakın mesafeden ateş ederek vahşetin şehvetiyle vurmak arasında bir fark gören varsa, o kişi sadece aptal değil, Said Nursi'nin tabiriyle "ahmaku'l humakadan tahammuk etmiş sarhoş ahmak"tır aslında.

Gerisi teferruattır!

Asıl konuşmamız gereken, ısrarla konuşmamız gereken, sürekli konuşmamız gereken budur!

Kabul; Filistin 2. Dünya Savaşı'nda bugünkü İsrail yönetimine yöntemler konusunda ilham veren Yahudi Katliamı'nın ardından Batı devletlerinin zorlamasıyla işgal edilmiş, halkı soykırıma tabi tutulmuş, ölümlerden ölüm beğen denilerek, ölümüne direniş ile karşı karşıya bırakılmıştır. Önce El-Fetih daha sonra Hamas bu direnişin ortaya çıkardığı onlarca örgütten öncü sıfatı kazanmış iki örgüttür. Uçak kaçırımlarla, suikastlarla, bombalamalarla, intihar eylemleriyle "dikkat" çekmiş, zaman içinde İsrail'i barış için masaya oturtmak zorunda bırakmış, en azından belli şartları kabul etmesini sağlamışlardır.

Kabul; gerek El-Fetih ve gerekse Hamas bu direniş sırasında hiçbir zaman İsrail yönetimleri kadar vahşi olmayı becerememiş ve onlar kadar masum insan öldürmemişlerdir.

Fakat baskın, bombalama, roket saldırıları gibi eylemleri masum insanların ölümlerine de yol açmıştır. İşte bu noktada; Gazze'de fosfor bombalarıyla öldürülen yahut tank paletleriyle ezilen Ali adındaki Müslüman çocuk ile Tel Aviv'de otobüs durağına konulan uzaktan kumandalı bombayla parçalanan Eli adındaki Musevi çocuk arasında fark gören kişi de en az İsrail kabinesindeki Yedi Aptal kadar budaladır aslında.

Gerisi teferruattır.

Asıl konuşmamız gereken, ısrarla konuşmamız gereken, sürekli konuşmamız gereken budur!

İki aptallıktan birini tercih durumunda kalmanın ağır yükümlülüğü altında ezilmenin bunalımından sür'atle çıkmaz isek; iki siyah nokta arasında bir beyaz alanın varlığından asla haberimiz olmayacak.

Oysa o alanın farkında olanlar var ve o beyaz alanı genişletmek için "can almak" yerine "can vermek" erdemini seçiyorlar.

Geçen hafta bu köşede rahmetle andığını Kudüs'teki Nakşibendi Şeyhi Abdülaziz Buhari bu erdeme sahip örnek şahsiyetlerden biriydi.

Hasretini çektiği barışı sağlayacak tek ülke bildiği Türkiye'ye gelip Başbakan Erdoğan ile görüşmenin arefesinde, İsrail komandolarının Mavi Marmara katliamının üzüntüsünden kalp krizi geçirerek vefat ettiğini yazmıştım.

Onun yerine Kadiri Şeyhi Ghassan Manasra geldi, Başbakan Erdoğan ile görüştü.

Fakat sonradan öğrendik ki durum sandığımızdan daha vahim ve daha acı imiş.

Şeyh Buhari, Şeyh Manasra gibi İsrail'de hahamlar, papazlar ve imamlarla birlikte Kudüs'te barış için çabalayan sufi liderler, sadece kafatasının içinde Hitler beyni taşıyan yedi ahmakın zulmüyle değil, görüntü ve söz itibarıyla Müslüman olduklarını iddia eden barış karşıtı Hamasçıların zulmüyle, iki ateş arasında yaşıyorlar imiş.

Nitekim Haham Menahem Froman ile Türkiye'ye gelip Başbakan Erdoğan'la görüşeceği öğrenilince, bu görünüşte Müslüman olan serseriler, İmam Buhari Hazretleri'nin torunu olan Şeyh Abdülaziz Buhari'nin evini basıp öldüresiye dövmüşler imiş.

Şeyh Buhari'nin vefatından sonra onun yerine heyete katılıp gelen Şeyh Ghassan Manasra, Ankara'da Başbakan Erdoğan ile görüşürken, aynı Müslüman kılıklı serseriler onun da evini basıp talan etmişler, oğlunu öldürmeye kalkışmışlar. Şeyh Manasra, tıpkı merhum Şeyh Buhari gibi hem Hitler kafalı İsrail yönetiminin, hem de Şaron kafalı Müslüman Hamasçıların zulmü ile inlemesine, işsiz ve aşız bırakılmasına rağmen, bize hiç belli etmeden

"Türkiye dünya barışının lideri olacak" derken, birden 22'ye fırlayan tansiyonunun sebebi, Kudüs'te baskına uğrayan evi ve ailesi imiş meğer.

Haham Froman ile birlikte İstanbul'da aniden rahatsızlanıp tansiyonu 22'ye fırlayınca, onları ağırlayan Türkiyeli dostları, kerpetenle söker gibi almışlar ağzından bu bilgileri. Yangınları bizim bildiğimizden iki kat daha büyük, acıları zannettiğimizden daha farklı imiş meğer. Gerçeği rehberi oldukları sufi geleneğin "acıyı bal eyledik" tebessümüyle gizlemeyi başardıkları için haberimiz olmamış, farkına varamamışız.

Sırf bu "teferruat" bile durup yeniden düşünmemizi, bütün hesapları yeni baştan yapmamızı, bütün söylemlerimizi ve eylemlerimizi yeniden tartıya vurmamızı gerektiriyor.

Bir tarafı yaparken öbür tarafı yıkıp yıkmadığımızı anlamamız gerekiyor.

Bu gerçeikle birlikte olanı biteni düşününce....

Nutuklar atmak, sloganlar savurmak, yumruklar sallamak, bombalara çıplak beden ile kalkan olmak, marşlara ayarlı sesimizle şehadete hoş geldin diyebilmek, evet ablukayı delmek ve aç çocuklara yardım götürmek "kolay" görünüyor gözüme!

Zor olanı her şeye rağmen, düşmanın olduğu kadar dost bilinenin zulmü altında inlemesine rağmen bir kez bile ah etmeden "ille de barış" diyerek hizmete tebessümle devam ederek ölümü göğüsleyebilmek olmalı!

Bu noktadan bakınca Şeyh Buhari'nin ölümüne uzanan eylemi ile Fethullah Gülen Hocaefendi'nin, fitneye alet edilmek istenen söylemi arasında çok da derin bir fark olmadığını görüyorum!

Bu noktadan bakınca hüznüm kadar artıyor ümidim!

Hıristiyan olmak, Musevi olmak, Müslüman olmak çok kolay ama "insan" olmak çok zor anlaşılan diye düşünüyorum.

Hani o "Onlara de ki" diye başlayan ayetteki gibi; "Sizler Müslüman oldunuz fakat iman henüz kalplerinize yerleşmedi!"

Ben çok alındım bu olanlardan...

Lütfen siz de alınız!

Asıl düşünmemiz gereken, ısrarla düşünmemiz gereken, sürekli düşünmemiz gereken ise işte budur!

a.tezcan@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ortallığı saran 'ben' kokusu elbet bir gün bitecek

Ahmet Tezcan 2010.06.20

Öyle haller olur ki, görünürde çirkindir, iğrendirir, pis kokular yayar. Büyük bir çıbanın patlaması gibi. Ne varsa içerde, dışarı çıkar. Fakat olması gerekendir o. Sonu hayırdır. Sağlıktır.

Gazze'ye yardım götüren Mavi Marmara'ya Hitler kafalı İsrail hükümetinin, bilerek, seçerek, taammüden sadece Türkleri hedef alarak askerî harekât yapıp cansız cesetlere bile göstere göstere peş peşe kurşun sıkması, kısacası uluslararası karasularda yapılmış en hunharca katliam, böyle bir çıbanın patlamasına da yol açtı.

Dışarda da içerde de, zonk zonk atan, sancıyan ve sonuçta patlayan çıbandan şimdilik pis kokular yayılıyor.

İsraili Hitlerler kendilerini kurtarmak için akılalmaz, mantık kabul etmez yalanlar üretiyor, o herkese şapka çıkartan enformatik hilebazlığı ile bu kez de Hakikat Katliamı'na giriyor.

Haham Froman bir zamanlar Batı Şeria'da bir caminin yakılması üzerine Kur'an küllerine bakarak "Bunu yapanlar dinsizdir, insan değildir, çünkü kalbi yoktur!" demişti. Çok açık bir şekilde İsrail hükümetindeki Hitler kafalıları dinsizlikle, insandan daha aşağı varlıklar olmakla suçlamıştı.

Bu nedenle Mavi Marmara olayından sonra görüştüğü Türkiye Başbakanı'na özel anlamı olan bir Kur'an hediye etmişti.

Bu Kur'an-ı Kerim; Fransa'daki Hristiyanlar ile Müslümanlar arasındaki sürtüşmeleri ortadan kaldırıp barışı sağlamak üzere basılıp hediye olarak sunulmuş.

2. Dünya Savaşı'nda Alman askerlerin Tevrat'ı insan dışkısına bulayarak hakaret etmelerini görüp kutsal kitabını gömmek zorunda kalan bir Yahudi aydını, yıllar sonra bir papazdan "Kendi dinimden olanların Tevrat'a yaptıkları hakaretin özü olarak" kaydıyla gönderilmiş bir Tevrat çıkınca postadan, kendisini Dinler Arası Diyalog ve Barış'a adayan bu Yahudi aydını Fransa'daki Hristiyan-Müslüman çatışmasında barışın sembolü olan Fransızca mealli Kur'an-ı Kerim'i, Batı Şeria'daki cami kundaklaması olayından sonra "Lütfen bu kutsal kitabı bir özür olarak Müslüman kardeşlerimize hediye ediniz." diyerek Haham Froman'a emanet etmiş.

Haham Froman ve Şeyh Manasra, Başbakan Erdoğan'a Kur'an hediye ederken.

Haham Froman ise Filistinli bir lidere bu Kur'an-ı Kerim'i hediye ettiği gibi, satın aldığı pek çok Kur'an'ı Filistinlilere dağıtmış.

Haham Froman'ın, "barışın lideri ancak siz olabilirsiniz" demek için Türkiye'ye geleceğini öğrenen Filistinli dostları, kendilerine "özür" olarak hediye edilen Kur'an-ı Kerim'i Başbakan Erdoğan'a armağan etmesi için tekrar Haham Froman'a vermişler.

İşte bu Kur'an; 3 Haziran günü, Mavi Marmara katliamından hemen sonra Başbakan Erdoğan'a teslim edildi, Haham Froman ve Şeyh Ghassan Manasra tarafından.

İsrail'de ve dünyanın pek çok ülkesinde geniş bir cemaatin manevî lideri olarak hayatını barışa hizmet için adayan Froman, Başbakan Erdoğan'a hediye edilen Kur'an-ı Kerim'in muhteşem hikâyesini anlatan bir kısa film de hazırlamış.

Bu filmi <http://www.youtube.com/watch?v=nuij9ay7rtl> adresinden seyredebilir, yahut <http://rcpt.yousendit.com/883988581/7c367e07dce40205637838f8f5b84b30> adresinden indirebilirsiniz.

Ben bu filmi ailemle birlikte gözyaşlarıyla seyrettim.

Ancak filmi ve muhteşem öyküsünü, "yandaş" denilen medyada bile, hepsinin yöneticilerine haber vermiş olmama rağmen yayınlamadım.

Çünkü ortada çok pis kokan "BEN" sorunu vardı.

Bilmem anlatabildim mi?

Ümidimi kaybetmiş değilim.

Hakikat elbet ortaya çıkar, gonca gül gibi açar.

İşte o zaman kimlerin Kur'an ayetlerinde sürekli vurgulandığı gibi gerçekten "barışa hizmet edenler"den olduğu aşikâr olur.

Başkaca söze hacet yok! **a.tezcan@zaman.com.tr**

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hedonya şehrinin medya mahallesi sakinleri, yani biz, gazeteciler

Ahmet Tezcan 2010.07.04

Samimiyet denilen şey bu kadar mı zordur?

Bir gazeteci tam 20 yıl okura, topluma ve kendisine ters düşme pahasına bu kadar mı hedonizmin esiri olur?

Demokrasi diyerek, laik süslemeler yaparak, basın özgürlüğü kisvesine büründürerek, o kalıptan bu kalıba dökerek kişisel tercihi olan yaşam biçimini "genel kabul" haline dönüştürebilmek için nasıl bu kadar gayretkeş olabilir?

Ve nasıl baş tacı edilir de çevresine, toplumunu, çevresini, ailesini hatta babasını bile inkar edebilecek kadar gözü ve gönlü bağlanmış müridler toplayarak Hedonist Guru haline gelebilir?

Hedonizm; bilinen ilk pespaye anlamı üzerinden, sinsice bütün ideolojilerin ve inançların üstüne çıkmış bir inanç ve yaşam biçimi haline geldi bu ülkede.

Tabulaştırıldı, kutsandı ve kişisel tercihten çıkartılıp, kurumsallaştırılarak toplumun bütün katmanları tarafından kabule mecbur hale getirildi.

Benmerkezci yapılarının bütün varyasyonlarını sergileyerek, aşağılama, yok sayma ve yok etme hazzını bütün hücrelerine amir kılan bu hedonist "kulların" ana tapınağının "hürriyet" olması bir tesadüf müdür yoksa garip bir cilve midir, bilmiyorum.

Aynalardan, yansılardan, gölgelerden arınmış bir yeryüzünde yaşayabilseydik belki bir anlamı olabilirdi "beşer" tesmiye edilen mahlukun bu türüne dahil olmak!

Fakat aynalar var ne yazık ki ve bize kendi yüzümüzü gösteriyor!

Aynalarda bir kez kendimizle göz göze geldikten sonra, başka gözlere ne suretlere bürünerek görünsek de, kendi iç dünyamızda o çehre aslını hep muhafaza edip, bir diken gibi batıp durmaya devam edecektir ömür

boyu.

Kulağımızda bir fısıltı, beynimizde bir yankılanma olarak ruhumuzu burmaya, "Boş yere renklere bürünme, kalıplara dökülme, sen aslında busun" diyerek can sıkmaya devam edecektir.

Aynalardan kaçsak bile vitrinlerden kaçamıyoruz. Ve çehremize yönelmiş insan gözlerinden... Ki onlar, " insan gözleri" her ne kadar ötekileştirmek de "yalancı" bile değil, sahici birer aynadır bize kendimizi gösteren.

İnsanlar... Eşlerimiz... Çocuklarımız... Dostlarımız.. Ve diğerleri... Hatta düşmanlarımız... Ötelediğimiz, itelediğimiz, aşağıladığımız, sildiğimiz, başkalaştırdığımız, yabancılaştırdığımız "insan gözleri"...

Her ne kadar yok saysak da, görmezden gelsek de, önemsemesek de varlar, oradalar ve gözlerimizin ta içine bakarak gözbebeklerinde, gözbebeklerimizi yani ruhumuzu çırılçıplak gösteriyorlar bize.

Kendinden kaçmanın yine sadece kendine mümkün olabildiği "amansız ve imkansız" bir dünyada yaşıyoruz.

Hal böyle iken yalıtılmış bir halde "aynı" kalabilmemiz ne kadar mümkün ve inandırıcı olabilir ki?

"Pornografik bir çağda yaşıyoruz" demişti bir dost, belki de bu çırılçıplaklığımızı işaret ederek.

Bütün bu çırılçıplaklığımıza rağmen, makamlar, mekanlar, markalarla dokuduğumuz "haz" kaftanıyla kendimizi var saymak cehaletine teslimiyetimiz ne yürek dağlayıcı bir kandırmadır.

İnsan; kendisiyle göz göze gelmekten ve kendisiyle göz göze gelmenin anlamlı faturasından kaçamayacak tek yaratık bu alemde.

Bir an kendi bakışlarına yakalanmış insanın çırılçıplaklığı kadar ürpertici ne olabilir?

Gözlerine mil çekilmiş bir âmâ bile, düşlerinde kendisiyle göz göze gelmekten kurtulamayacak bir yaratılış esprisine mahkum iken, bakar kör tavırlarımızın zavallılığından ıstırap duymayacak bir yürek, bir çiğnemlik et parçasından daha değerli olabilir mi?

Hedonizm bu ıstırapı ortadan kaldırabilir mi?

"Haz" sözcüğüne mahcubum. Zira bu ülkede kurumsal yapılarla techiz edilerek bir toplumsal yaşam biçimi olarak dayatılan bu fosil "din", sözlüklerde "haz" sözcüğüyle anlatılmaya çalışılıyor ama "haz" o kadar masum, o kadar insana dair bir sözcük ki, kıyamıyorum.

Hedonizm denildiğinde, hele bu ülke söz konusu ise "kemiksizlik hali" nitelemesinden daha âlâsı gelmiyor aklıma.

Bu "kemiksizlik hali" otuz yıllık meslek hayatımın son yirmi yılında sinsice "basın özgürlüğü" kapsamına alınarak egemenleştirildi.

Gerçeği eğip bükme, hakikate taklalar attırma, çamurlar sıçratıp yaftalar asmak bilinen bütün mesleki - dolayısıyla insani- değerlerin yerine "yeni değerler" olarak ikame edildi.

Medya Mahallesi birkaç cılız itiraz dışında Hedonya Şehri'ne taşındı.

Haz Gazeteciliği yapıyoruz şimdi, hakikati bu. İstesek de, itiraz etsek de, karşıymış gibi görünsek de "şehrin insanı, şehrin insanı şehrin" değil miyiz?

Aynalardan kaçabilsek bile, vitrin camlarındaki aksimize aldırmasak da, "konuşlandırıldığımız" nehir kenarında yüzümüzü suda yıkamak için eğilmese de, şair İsmet Özel'in dizeleri, kelimeleri, terkipleri dizbağlarımızı çözmeye yetecek kadar ustaca tarihe not düşmüş bizim için, bize dair.

Tanrı topraktan yarattığı insanın "kend'özüne" erişebilmesinin sırrını bir kum tanesine saklamış da "ayna tutmuş" yüzümüze.

Ve sonra şairleri yaratmış; aynaları kırarsak şayet bir gün, kendi yüzümüzden, kendi özümüzden kaçıp uzaklaşırsak, hakikat münadileri olarak bizi bize davet etsin diye sanki.

Bir süredir takılıp kaldım, İsmet Özel'in "şehrin insanı, şehrin insanı şehrin" terennümüne.

Sahteliğimden utanarak, sahici yanımın geri verilmesini umarak asılı kaldım mısralarında.

Başkasını bilmem, bilemem kendim kadar. O yüzden kendi mahallemin cafcacılı sokaklarında dolanarak bir samimiyet çağrısı olarak okudum yeniden yineleye yineleye...

İsmet Özel'in "Kaypak ilgilerin, zarif ihanetlerin, bozuk paraların, sivilcelerin, pahalı zevklerin, ucuz cesaretlerin insanı" dediği bizler değil miyiz?

Bizler, Hedonya Şehri'nin Medya Mahallesi sakinleri...

Yani gazeteciler....

Ne kadar da çıplağız, çırılçıplak ve zavallı!

"Biz artık bunlar olarak gidiyoruz

Eylesin neyleyecekse şehrin insanı" **a.tezcan@zaman.com.tr**

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Srebrenica'daki insanlık soykırımının izleri

Ahmet Tezcan 2010.07.18

Hiç uzak değil. Dün kadar yakın. Gün kadar gerçek.

Yugoslavya'nın dağılma sürecince Bosna-Hersek'te dünyanın gözleri önünde, televizyon kameralarının geniş açılarında, kahvaltı sofralarında açık televizyon ekranlarında seyredilen, evet sadece seyredilen Srebrenica katliamından söz ediyorum.

Sırpların vahşet, şiddet ve dehşetin her türünü en alçakça olarıyla uyguladıkları bu soykırımın üzerinden sadece 15 yıl geçti.

Geçen hafta o soykırımın 15. yıldönümüydü.

11 Temmuz 1995 yılında gerçekleştirilen bu katliamın insanı insanlığından utandıran detaylarına girmeyeceğim.

Pek çok ülkede, çok sayıda araştırmacı, gazeteci Srebrenica katliamının detaylarını sebep-sonuç analizleriyle birlikte kaleme alıp yazdı.

Ancak Türkiye'de bu yapılmadı.

Türkiye'de kendilerine "gazeteci-yazar" denilen en üst tepeleri işgal ederek kendi toplumundan başlamak üzere insana dair ne varsa değer adına yamultarak, kendi pespaye yaşam biçimlerini "laiklik-özgürlük-ilericilik-çağdaşlık" kisveleriyle dayatan Hedonizm guruları, Srebrenica katliamı konusunda da 3 maymunu oynadılar.

Patronları için arabalarının bagajlarında taşıdıkları şarap şişeleri, Bosna'da Srebrenica'da paramparça edilen insanlardan daha değerliydi onlar için.

Avrupa'nın tam ortasında yaşanan bu vahşeti haberleştirmek için çırpınan bir avuç Türk muhabir dışında, kimse ilgilenmedi. O muhabirlerden kaç görevde bugün bir düşünün. Hemen hepsi zaman içinde kullanıldılar, sonra itildiler, kakıldılar ve hatta suçlandılar, mesleğin dışına itilerek unutturuldular.

Srebrenica'da yaşananlarla ilgili Türkçe yazılmış tek kitap yoktu bu yüzden.

Görülmedi, unutuldu, unutturuldu.

15 yıllık körlük bugüne kadar sürdürüldü.

Bu da soykırımın gazetecilik boyutundaki uzantısıydı. O kırımı gerçekleştiren Hedonizm tapınıcısı gazete yöneticileri bugün Tuhaf hikâyelerle piyasa edebiyatına katkıda bulunuyorlar.

Srebrenica'da yaşanan soykırımı izleyen, zaman içinde meslek dışına itilse de 15 yıl önce yakaladığı haberin peşini bırakmayan gazeteci Mehmet Koçak, insanlık tarihine kara bir leke olarak geçen bu soykırımla ilgili Türkçe kaleme alınmış ilk kitabı hazırladı.

Bosna-Hersek'teki soykırımı yakından izlemiş, haberleştirmiş, gazetecilik yapamadığı günlerde dahi, Bosna'yı mesken tutarak mazlumların ve onların katillerinin peşini bırakmayan mesleki ve insani onur duygusuyla bilgi ve belge toplayarak, yaşananların perde arkasındaki politik oyunları da deşifre eden bir kitabı kaleme aldı ve nihayet kendi imkânlarıyla yayımlatabildi.

"İnsanlık Tarihinde Bir Kara Leke" üstbaşlığıyla "Srebrenica Soykırımı" adıyla çıkan bu kitap yarın (19 Temmuz Pazartesi), bir tanıtım toplantısıyla soykırımın 15. yıldönümü anısına kitap piyasasına çıkmış olacak.

Gazeteci Mehmet Koçak'ın Srebrenica Katliamı'nı okuyun.

Bu kitabı okurken eminim bir nebze vicdan varsa titreyecektir yüreğiniz. Bir cimcik akıl varsa donacaktır. Bir parça iz'an sahibiyse başka katliamları, Abhazya'yı, Çeçenistan'ı, Karadağ'ı, Karabağ'ı, Somali'yi, Batı Şeria'yı, Gazze'yi, en son uluslararası karasularda pışkinlikle işlenen Mavi Marmara katliamını hatırlayacaksınız.

Lütfen okuyun!

Ertuğrul Özkök'ün gazete köşelerinde yaldızlanan Tuhaf'ı eminim size daha bir tuhaf gelecektir.

Fakat yine eminim ki Tuhaf kadar ilgi görmeyecektir Mehmet Koçak'ın anlattığı gerçekler.

"Hedonya şehrinin sakinleri, yani biz, gazeteciler" yine duyarsız, duygusuz, ilgisiz kalarak insanlık kavramının dışında bir yerlere/kesimlere ilişmeye devam edeceğiz.

Belki birkaç söyleşi, bir iki değinme dokunma ile geçirilecek bu kitap.

Mehmet Koçak kitabın ilk prova baskısını getirip de "Bunu nasıl duyurabiliriz, hangi köşe yazarları bu kitapla ilgilenir de okurlarına duyurur?" diye sorduğunda avuçlarıma baktım.

Avuçlarımda parmaklarımın sayısı azaliverdi.

Yemin ederim ki Srebrenica'da yaşanan acılardan daha büyük bir acı, "7 bin torba kemik"ten daha korkunç bir sonuçtur bu.

Srebrenica'da 15 yıl önce yaşanan katliamdan çok daha alçakçası, son 20 yılda "gazetecilik katliamı" olarak yaşandı bu ülkede ve yaşanmaya da devam ediyor.

11 Temmuz'da Türkiye Başbakanı, Sırp devlet başkanı dahil dünyadan birkaç lider, politikacı ve gazeteci ile Srebrenica'da idi.

Bununla ilgili birkaç haber ve vefalı kalp sahibi yazarlardan birkaç yazı...

O kadar... Sonra yine unutulacak... Unutturulacak...

İşte bu yüzden nehir kenarında yazılmış tuhaf hedonist hikâyeler kadar yer bulmayacak Mehmet Koçak'ın Srebrenica kitabı.

"Bu tarih; her yıl dünya insanlığı Srebrenica kurbanlarını rahmetle anarken, katliamcı Sırları ve onlara fırsat veren, işbirlikçilerin lanetlediği tarihtir. İçimizdeki dinmeyen acının adı; Srebrenica.. Seni unutmadık, unutmayacağız ve unutturmayacağız" sözleriyle bitirmiş kitabını Mehmet Koçak.

Ben o kadar ümitli değilim hafızamız, vefamız ve vicdanımız adına.

Tuhaf hikâyelerle bunatılmış gazetecilik hafızamız 15 yılı değil, 15 ayı değil, 15 günü değil, hatta 15 saati değil, bir televizyon haberinin süresi olan 1,5 dakika ile sınırlı ne yazık ki!

Gerçek katliam, soykırım, her ne ise o, işte budur!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hedonya Bağ'ının gülleri, şak şak öter bülbülleri

Ahmet Tezcan 2010.07.25

Ve Başbakan ağladı!

Partisinin grup toplantısında 12 Eylül darbecilerinin kuyumcu titizliğinde "bir sağdan bir soldan denge gözeterek" astığı gençleri anarak, onların annelerine, babalarına, nişanlılarına yazdığı veda mektuplarını okurken, boğazı düğümlendi, dili tutuldu ve ağladı!

Başbakan'ın gözyaşları, ölenlere rahmet olmuş mudur bilemem.

Fakat Başbakan'ın gözyaşları bizim Hedonya Bağı'nın güllerine can suyu olmuş ki, ertesi gün bu bağın b      leri şak şak ötmeye başladılar.

Lafı dolandırmaya hiç gerek yok!

Hedonya Bağı'ndan kastım, son 20 yıldır hazza dayalı pornografik bir yaşam tarzını gazetecilik olarak dayatan Doğan Grubu medyası.

Kısaca Hedonist Medya diyebilirsiniz!

Bir   nceki cümlede geçen "pornografik" kelimesinden yola çıkararak, yanlış yorumlar yapacak olan hedonist andavallar için bir açıklama yapmalıyım.

Kastım onların hazdan uyuşmuş daracık zihinlerinin algılayabileceği basitlikte değildir.

Ayşe Arman'ın yazılarını kastetmiyorum mesela.

şak şak   ten b       korosunun şefi Ertuğrul   zk  k'  n "tuhaf" Pazar fantezileri de değil.

Onların, k  ğit borçlarından dolayı gruba katılmak zorunda kalmış yan ürünlerindeki sonradan olma karbon kopyalarının yazıp   zdikleri yahut yapıp ettiklerini de kastetmiyorum.

Cümledeki kastım Pablo Picasso pornografisidir!

Peki nedir Pablo Picasso pornografisi?

Yok   yle     kuruşa beş köfte!

Bu soruyu onlara Yaz Tatili   devi olarak veriyorum. Bavullarına bir yenisini daha eklesinler.   ine birkaç kitap koysunlar. Bağajlarındaki "Patron şarapları" kasasının hemen yanına yerleştirsinler. Tadını kahveden ve sudan ayırt edemedikleri "şehit kanı" rengineki şaraplarını yudumlarken okusun da düşünsünler.

Bütün gruba gerek yok. Bu Yaz Tatili   devi'nin sadece koro şefi Ertuğrul   zk  k ile sayfa çeviricisi Ahmet Hakan yapsın yeter.

şayet   z  mleyebilirlerse, verecekleri cevap Hedonya Bağı'nın, hatta bütün Hedonya şehri'nin ve dahi memleketin geleceğine dair endişelerimi ortadan kaldıracak, çünkü zihinleriyle beraber gözlerindeki bulanıklık da kalkacak, "bir metrekarelik kumaş parçası ve 70 cc'lik şarap şişesi" zannettikleri "Laiklik" kavramından başlayarak bütün siyasal, sosyal, düşünsel kavramları daha net algılayıp görebileceklerdir umundayım!

  zk  k'ten çok umutlu değilim. Zira kendisinin "bile bile lades" hazzını bütün hazlardan üstün tutan tam bir hedonist "inanlısı" olduğunu düşünüyorum. Verdiğim ödevin cevabını biliyor olması kuvvetle muhtemeldir ve bu yüzden "kaytarma hazzı" ile   devi çırağının üstüne yıkmayı tercih edecektir.

Ülkemizin Twitter Oscar'ına sahip üç gazetecisinden biri Ahmet Hakan'a büyük bir ihtimalle üstünde kalacak bu   devi hazırlarken, Silivri eski Müftüsü olan aksakallı babasının yüzü suyu hürmetine minik bir tüyo vereyim.

Giderken yanına Kom  n  st Doktor Hikmet Kıvılcımlı'nın "Esm  '  l Hüsna şerhi"ni de alsın!

Tatilde onu da okursa, Twitter ana sayfasında alakalı-alakasız patlattığı "Hüseyin-Mahir-Ulaş / Sonuna Kadar Savaş" naralarının i i boşluğunu belki anlayabilir; gerçek bir Kom  n  st ile mukallit bir Hedonist arasındaki uçurumu çıplak gözle görüp, tevbe istiğfar ile slogan istismarcılığından vazgeçebilir.

Şayet bunu yapabilirse -ki umudumu son nefesime dek muhafaza edeceğim-; kendisinin geçtiğimiz perşembe günü Başbakan için yazdığı "Ağlayan Adama Mektup" yazısı ile şimdiki kankası Oray Eğin'in, birkaç yıl önce kendisi hakkında yazdığı "Çişini Tutamayan Çocuğa Mektup" yazısı arasındaki benzerliği de fark edecektir.

Neredeeeee nereye geldik!

Başbakan ağladı ve...

Hayatları boyunca kaç kez samimiyetle gözyaşı döktüğünü bilmediğim ve üstelik ağlarken hiç görmediğim ne kadar "Fırıldak Adam" varsa, hepsi mikropsikolog kesilip, gözyaşı tahlili yaparak, bir damla Başbakan gözyaşındaki samimiyet oranını tespite kalktılar.

Kendilerine bir tavsiyem olacak.

O gözyaşına bakarken yanına kendi ağızlarındaki salyadan bir damla koysunlar da öyle bakıversinler. Bunu yaparlarsa sadece Başbakan'ın gözyaşındaki "Samimiyet Oranı"nı değil, Başbakan ile kendileri arasındaki "İnsanîyet Farkı"nı da net bir şekilde görmüş olacaklardır.

Hadi bunu da bir ödev olarak Etibank Mağdurlarından Vatansever Güngör Mengi'ye vereyim!

Malum; Başbakan ağladı ve...

Hedonya Bağ'ının Bülbüller Korosu'nun arka sıralarındaki baritonlar arasında yerini alan Güngör Mengi, engin sanat bilgisini konuşturarak şunları yazdı:

"Başbakan'ın ağlaması samimi mi yoksa muhalefetin dediği gibi tiyatro muydu? Bence samimi olanlar, Başbakan'ı dinlerken ağlayanlardı. Çünkü o acıklı mektupları bazıları belki ilk kez duymuşlardı; uğradıkları şokla duygularının boşalması doğaldı. Ama Başbakan'ın durumu öyle mi? Erdoğan'ın konuşması, önceden kendisiyle ön görüşme yapan profesyonel bir ekip tarafından hazırlanıyor. 12 Eylül'ün darağacına gönderdiği gençlerin mektuplarını Başbakan referandum propagandası için işlemeye elbette onları okuduktan sonra karar vermiştir. Konuşma kaleme alınıp getirildiğinde tabii tekrar okumuştur. En az 3-4 kez üstünde tartıştığı metni kürsüde okurken ağlayabileceği yoğunlaşmayı sağlaması, her babayiğidin harcı değildir. Büyük bir hitabet becerisidir. Afife Jale Ödülü'ne aday gösterilmeyi hak etmiştir!"

Ahmet Hakan'a yaptığım kıyağı Güngör Mengi'ye de yapayım ve Gözyaşından Samimiyet-Salyadan İnsanîyet Tahlili yaparken yardımcı olacak bir mücerreb bilgi notu vereyim:

Başbakan Erdoğan; bugüne kadar hiçbir grup konuşmasını, kürsüye çıkmadan önce başından sonuna dek okuma fırsatı bulamamıştır.

Grup konuşma metinleri genellikle bir gece öncesinde hazırlanır ve sabaha karşı kartlara basılarak evinden çıkarken kendisine bir zarf içinde takdim edilir. Giderken de konuşma metnine son rütüşları yapmış olan Başdanışmanı, makam aracında konuşma içeriğiyle bilgili kısa bilgiler verir.

O kadar!

Delice bir tempoda çalışan Başbakan ve ekibinin, Güngör Mengi'nin binde biri kadar yan gelip yatacak vakti yoktur çünkü.

Adım kadar eminim ki Başbakan o metni ilk defa o kürsüde okuduğu için, Mustafa Pehlivanoğlu'nun veda mektubunda karşısına "nişanlısına veda" cümleleri çıkınca, o kadar zorlamasına rağmen gözyaşlarına hakim olamamıştır.

Güngör Mengi "Afife Jale Ödülü" verecek birini arıyorsa Başbakan'a değil, yastığının sol yanına baksın yeter!
a.tezcan@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Referandum üzerinden nasıl olunması ve nasıl olunmamasına dair

Ahmet Tezcan 2010.08.01

Çocuk denilecek yaşta siyasete başlayıp çılgın bir tempo ile İstanbul Büyükşehir Belediye başkanlığından itibaren estirdiği fırtına ile adeta "tek başına" partisini ve hükümetini omuzunda taşıyan Erdoğan'ın, bugün "tek adamlığından" değil, olsa olsa "tek başınalığından" söz edilebilir. Ve bence Erdoğan, Türkiye'nin en yalnız lideri ve Başbakanı'dır.

"AKP'nin yüzde 80'i Tayyip Erdoğan'dır." dediğimiz zaman AKP'liler kızıyor ama işin gerçeği bu.

İşte dün Bingöl. Başbakan 1982'de Anaya-sa'ya yüzde 90 "Hayır" diyen Bingöl'den "Evet" kampanyasını başlattı. Epey bir kalabalık toplanmış. Kürsüye Tayyip Erdoğan çıkıyor. Alkış kıyamet. Halkta samimi, içten bir sevgi. Sonra milletvekilleri anons ediliyor. Başbakan'a sevgi gösteren aynı kalabalık başlıyor "yuhalamaya". Arada küfürler bile duyuluyor. AKP il başkanının adı söyleniyor, tepki aynı: "Yuuuuuh." Bu durum sadece Bingöl'e özgü de değil.

Kısa süre önce Kars'ta da aynı durum söz konusuydu. Şanlıurfa'da da. Hemen hemen her yerde.

Genel Başkan'a sevgi, vekillere tepki.

Nedeni basit.

Biri, vekiller tabandan gelmiyor, tavandan sarkıtılıyor.

Diğeri, tavandan sarkıtılan vekilin ayağı yere basmıyor, gözü seçmeni görmüyor.

Bir de bunun yanına yandaş zenginleşmesi, vekilin ille değil, ildeki "bazıları" ile ilgilenmesi seçmenin tepesini attırıyor. İktidar partisi şimdilik bu sorunun üstesinden Başbakan'ın kişiliğiyle geliyor.

Ama daha ne kadar gelir bilinmez. Çünkü bu tepki yayılıyor. Halktan kopma giderek daha çok göze batmaya, daha belirgin hale gelmeye başlıyor. AKP'nin alt kadroları ANAP'lılaşıyor. İktidar açısından işin kötüsü, güçlü oldukları küçük yerlerde bu durum daha iyi görülüp daha kolay anlaşılıyor."

Yukarıdan aşağıya üç yıldıza kadar olan satırlar bana ait değil.

Habertürk Gazetesi'nde Fatih Altaylı'nın 25 Temmuz tarihli yazısını olduğu gibi aldım.

"Vekiller tabandan gelmiyor, tavandan sarkıtılıyor" cümlesi ve medyanın "tüzükte ne yazarsa yazsın biz istediğimiz gibi kısaltırız" keyfililiğinin ifadesi olan AKP kısaltması dışında Altaylı'nın yazdıkları tamamen doğru.

Ben Bingöl mitinginde değildim. Diğerlerinde de yoktum. Fakat mitinglere katılanların bazılarında, özellikle AK Partili olup da hakkaniyet duygusunu partililik damarına kurban etmemiş olanlarından dinledim. Üstelik bu manzarayı anlatanlardan bazılarının Fatih Altaylı'nın girişte alıntıladiğı yazısından haberleri de yoktu.

Başbakan Erdoğan, Altaylı'nın bu yazısını okudu mu bilmiyorum.

Umarım kendisi okumuştur, kendisine özetleneniyle yetinmemiş, sunum biçimine takılmamıştır.

Ve umarım Altaylı'nın bu yazısını tam zamanında ve yerinde bir tespit ve ikaz olarak algılamıştır.

Altaylı'nın "Vekiller tabandan gelmiyor, tavandan sarkıtılıyor" cümlesindeki peşinci ve genellemeci hükmüne katılmıyorum.

Bu doğru değil.

Çünkü AK Parti genel başkanı olarak Erdoğan'ın "son karar verici" yetkisine rağmen "tek karar verici" davranmadığını, aday adayları içinden adayları belirlemek için parti teşkilatının beldelere varıncaya kadar komisyonlar kurduğunu, anketler yaptırdığını, il başkanından genel merkez çaycısına kadar hemen herkesin görüşünü merak edip öğrenmeye çalıştığını, ancak bunlardan sonra değerlendirme yaptığını "yakinen" biliyorum.

Bütün bunlardan sonra belirlediği adayların milletvekili olmaları halinde de, onların görüşlerine ne kadar değer verdiğine şahidim.

Ancak onlara verilen bu değer, kendisini kimi zaman yanlış değerlendirmelere sürüklediğini de son yerel seçimlerde Şanlıurfa örneğiyle hep birlikte müşahade ettik.

Eminim Erdoğan bunun muhakemesini yapmıştır.

Cumhuriyet tarihimizde "lider" sıfatı taşıyanlar içinde Atatürk'ten sonra yurtdışında da en karizmatik lider olan Erdoğan'ın, bir karar alırken çevresine en çok danışan belki de tek lider olduğunu düşünüyorum.

Bu bakımdan Altaylı'nın bu cümlesi bence eksik ve peşin bir hüküm barındırıyor.

Fakat bunun dışındaki gözlem ve hükümlerinin doğru ve yerinde olduğunu söylememek için ya insafsız yahut o yuhalananlardan olmak gerekir.

Çocuk denilecek yaşta siyasete başlayıp çılgın bir tempo ile İstanbul Büyükşehir Belediye başkanlığından itibaren estirdiği fırtına ile adeta "tek başına" partisini ve hükümetini omuzunda taşıyan Erdoğan'ın, bugün "tek adamlığından" değil, olsa olsa "tek başınalığından" söz edilebilir.

Ve bence Erdoğan, Türkiye'nin en yalnız lideri ve Başbakanı'dır.

Lider ve devlet adamı olma sorumluluğunu bütün hücrelerine sindirerek, akıl dışı bir tempo ile çalışan Başbakan'ın temposuna ve söz ettiğim sorumluluk bilincine birkaç istisna dışında yaklaşabilen ne yazık ki yok!

Bence AK Partili olduğunu iddia eden herkesin, Altaylı'ya ve benzeri tespitler yapanlara kızıp söylenmek yerine, şapkasını önüne koyup düşünmesi yahut aynanın karşısına geçerek gözlerinin içine bakarak "derin muhasebe" yapması gerekiyor.

Bendenizi tanıyıp da samimiyetimden kuşku duyacakların sayıca çok fazla olmadığını hissediyor oluşum, yazdıklarım kadar yazacaklarımı da kolaylaştırıyor.

Kanaatim odur ki anayasa değişikliği hakkındaki referandum süreci AK Parti teşkilatının ve AK Partiliyim diyenlerin belki de "son performans imtihanı" olacaktır.

Her AK Partili, Tayyip Erdoğan kadar değil, "en az Tayyip Erdoğan kadar" gayret etmez ise belki bir dönem daha kendi konumlarını "liderlerinin sayesinde" muhafaza edebilirler ama bir dönem sonra kaybedecekleri kesindir.

Üstelik kaybedilen sadece kendi konumları değil, çocuklarının, torunlarının ve nihayet bu ülkenin ve bu ülke halkının kaybı olacaktır.

Liderler de insandır. Etki altında elbette kalırlar ve elbette hata yaparlar.

Liderle birlikte olanlara düşen ise; lider gölgesinde yatmak, işaret edilince boy göstermek, söz verilince "Sayın genel başkanımızın kalbime ilham buyurduğu üzere" türünden cümlelerle bir yerlere varabilmek olmamalıdır.

Sıradan bir insanoğlunun tahammül edemeyeceği bir performansla 15 yıla yakın bir süredir çalışıp da ayakta kalabilmiş olmanın biricik sırrı, doğrusunu elbette Allah bilir ama, bana göre Tayyip Erdoğan'ın samimiyeti ve bu halkın ve bu ülkenin sınırları dışındaki milyonlarca insanın ona olan dualarının gücüdür.

Ben bunu görüyor ve buna inanıyorum.

Hâlâ görmemekte ve inanmamakta direnenler varsa, Altaylı ile birlikte bana da beddua edebilirler.

Hiç alınmam!

Yersiz bedduanın, sahibini vuran keskin bir bumerang olduğunu çok iyi biliyorum çünkü.

Nereden mi?

Tabii ki kendimden!

Bu yazdıklarım sadece AK Partililer için değil, öksüre tıksıra, ittire kaktıra lider olmaya çalışan diğer genel başkanlar ile partilileri için de geçerlidir.

Kimse bu satırları okuyup da el ovuşturmaya yeltenmesin!

Zira AK Parti önlerinde "nasıl olunması ve nasıl olunmaması"na dair çok güzel bir örnektir.

Akılları var ise istifade ederler.

Aksi halde "lider" sayesinde AK Parti birkaç dönem daha ayakta kalır ama onların bunu görme şansları kalmaz!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Heron ve Neron sadece bir kafiyeden ibaret değildir beyler!

Ahmet Tezcan 2010.08.08

Bugün Gazetesi yazdı. Belgelerini ortaya koydu.

Taraf Gazetesi yazdı. Belgelerini ortaya koydu.

Zaman Gazetesi yazdı. Belgelerini ortaya koydu.

İsrail'den alınan Heron adlı İnsansız Hava Araçlarının, PKK'ya çok zayıat verdiriyor diye düşürülmesini isteyen telsiz konuşmaları, "içeride yıllardır nasıl bir kanlı-kirli işbirliği olduğunu gözler önüne serdi.

Neşe Düzel'in PKK'yı çok iyi bilen Kürt aydınlarıyla yaptığı söyleşiler de PKK ile Derin Devlet işbirliğinin tanıklık notları olarak kayda geçti. Zaman yazarı Hüseyin Gülerce'nin satırlarıyla devam ediyorum:

"Ama asıl korkunç haber, 2 Ağustos'ta Taraf'ta manşet oldu: "Generaller askerlerin ölümünü seyretti..." Meğer Hakkari'nin Çukurca ilçesi 3. Taktik Tümen Komutanlığı'na bağlı Hantepe askerî bölgesinde, 20 Temmuz'da 7 askerimizin şehit edilmeleri, bölgeye gönderilen insansız hava aracı (Heron) tarafından naklen yayınlanmış. Ekranlardan seyretmişseniz, o görüntülere can dayanmaz. Mevzideki askerlerimizin üzerine el bombası atılıyor. Kaçanlar kurşuna diziliyor. Mevzilere tekrar giriliyor, askerlerimizin cesetlerine bir daha kurşun sıkılıyor. Bu görüntülerin 30 merkezden seyredildiği söyleniyor. Tam bir saat PKK militanları orada oyalanıyor. 15 dakika mesafede helikopter var, kalkmıyorlar. Bu nedir Allah aşkına? Buna TSK mensubu hangi subay katlanabilir? Demek yüreği dayanamayanlar oldu, görüntüleri Taraf Gazetesi'ne gönderdiler. İhanet bile bu olayı izah edemez. Çok korkunç bir şey."

Analarının 9 ay karınlarında, en az 5 yıl kucaklarında taşıyıp ninnilerle, türkülerle, dualarla büyütüp, "En büyük asker bizim asker" nidaları ile alınlarından öperek, "Kumandana teslim edip Allah'a havale ettiği" delikanlıların başına gelenler bu!

'Taraf'taki haberin görüntülerini seyretmeye can dayanmaz' diyen Hüseyin Gülerce, canlı yayında askerlerinin öldürülüşünü seyredip de kılı kıpırdamayan kumandanlar konusunda Genelkurmay'dan hiçbir açıklama yapılmaması dolayısıyla yazısına "Heronların sessizliği" başlığını atmış.

"Neronların sessizliği" demeliydi bence

Heron bir alet nihayetinde ve her şey o aletin kimin elinde, nasıl kullanıldığına bağlı.

Neron ise Roma'yı, yakıp tutuşan şehri ve insanları zevkle seyreden imparator!

Taraf'ın gözlere sokup, Gülerce'nin güç-bela tasvir etmeye çalıştığı 7 şehit manzarasını seyredip de kılları kıpırdamayanların Neron'dan ne farkı vardır?

Ve neden sessiz kalınmaktadır?

"Pazartesi günü öğle saatlerinde Genelkurmay Başkanlığı binasında kritik YAŞ toplantısı sürerken karargâhın önünde bir ilk yaşandı. Genelkurmay binasının karşısında, Dikmen Caddesi ile İnönü Bulvarı'nın kesiştiği yerde toplananlar 27 Mayıs 2009'da Hakkâri Çukurca'da mayına basarak hayatlarını kaybeden altı askerden Ziya Bener, Adil Yıldız, Kemal Özevin, Cafer Çelik ve Deniz Demirci'nin aileleriydi."

Taraf Gazetesi'nde Yıldıray Oğur da yukarıdaki satırları yazdı.

Bu aileler Genelkurmay'ın önüne "Çocuklarımızı size emanet ettik, neden onları PKK öldürdü dediniz, neden mayınları kendinizin döşediğini itiraf etmediniz, niye emanetlerimize ihanet ettiniz?" diye hesap sormaya gelmişti.

Yıldıray Oğur, o ailelerin oradan nasıl uzaklaştırmaya çalışıldığını anlattıktan sonra, Doğan Grubu gazetelerinin ve yazarlarının neler yazdığını sonra bir yıl önce sıralayıp, Genelkurmay önünde çocuklarının kanını soran ailelerin protestosundan tek satır bile haber yapılmadığını aktarmış.

Bir tek Eyüp Can, Hürriyet'te 'YAŞ'ı bırak KURU'ya bak' başlığı altında yazdı.

O kadar!

Hedonist Belaltı Medyası'nın Tavşan Kardeş ile Kurt Adam karışımı kreatisyeni Ertuğrul Özkök, Referandum'da Evet çıkması halinde neler olabileceğini anlatan bir korku edebiyatından bahsediyordu cuma günkü yazısında.

Asıl korkunç olanı görmeyip, hazza dayalı yaşam biçiminin yok edileceği senaryosu üzerinden korku filmi üretmek için sadece "Eşek Kafalı" olmak yetmez, "Neron Kalbi" de taşımak gerekir.

"Bu Anayasa'nın kayısıya bir faydası olacak mı sevgili Malatyalılar! Olmayacak! Öyleyse Hayıır!" diyerek, alakaya çay demleme sanatında Kenan Evren'i sollayıp geçen CHP'nin Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu da Neronların Sessizliği'ni paylaşanlardan...

Dersim'de katledilen dedelerinden "Eline beline diline sahip ol" diye nasihat alıp da, Önder Sav gölgesi altında hiçbirine sahip çıkamayan Kemal Kılıçdaroğlu'nun, mağaralara sokularak yakılmış ceddine kendi partisi içinden yapılan hakarete nasıl sessiz kaldı ise ne uğruna kurban edildikleri açıklanamayan "şehit askerler" için yeri göğü inletmesi elbette beklenemez.

O kendisine izin verildiği ölçüde meydanlarda stand-up yapmaya devam edecektir.

Ne demişti Dersim'de Seyyid Rıza:

"Yazıktır, zulümdür, gûnahtır!"

Neron ne bilsin Seyyid Rıza'yı?"

MHP Genel Başkanı Devlet Bahçeli içinse söyleyecek tek kelime dahi bulamıyorum!

Ne sözlükler, ne kamuslar, ne ansiklopediler, gömüldüğü sandıktan şehit cenazelerindeki tekbir nidalarıyla çıkan Bahçeli'nin Neronların Sessizliği'ndeki paydaşlığını ifade etmeme yetecek kelime barındırmıyor!

Onu sadece "lkc ruh"a havale edebilirim ancak!

Ve hükümet!

Şayet YA krizi bunlar nedeniyle ortaya çıkmamışsa, Başbakan Erdoğan, paşalara "Heron ve Neron bir kafiyeiden ibaret değildir beyler!" diye sormamısa!

Toprağın altı, üstünden daha hayırlıdır! **a.tezcan@zaman.com.tr**

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Uykuda mısın sevgili Müslüman uyaaan uyaan

Ahmet Tezcan 2010.08.15

Kırıkkale; ocukluğumun ve ilk gençliğimin geçtiği ehir. İlçe idi o zamanlar, sonra vilayet oldu. Komşuluğun, mahalleli olmanın, her ilk heyecanın okuluydu benim için Kırıkkale.

Belki bu yüzden Ramazan geldi mi, burnuma hep Kırıkkale'de fırın önündeki sıcak pide kokusu gelir.

Bir de...

Edebi, adabı, usul, raconu, namusu, hizmeti, saygıyı ve sohbeti öğrendiğimiz öz ağabeylerimizden farksız mahalle delikanlılarının, Ramazan geceleri bir araya gelip, bir akordeon ve bir darbuka eşliğinde sokak sokak söyledikleri Sahur Türküsü...

Pek meşhurdu o günlerde... Devrim yapmışlardı adeta...

"Uykuda mısın sevgili yarım uyan" trksnden uyarlayıp söylerlerdi:

"Uykuda mısın sevgili Müslüman uyaaan uyaaan

Ezanlar okunmadan, top patlamadan uyaaan uyaaan"

Klasik Ramazan davulcusu ve Ramazan manileri geleneğini, bugüne göre son derece masum, o güne göre bir hayli "zıpır" bir hamle ile yıkivermilerdi. Kızların pencerelere çıkıp kıkırdayılarını, yerleşik Ramazan davulcusunun ise diliyle dişleri arasında söylene söylene ters bakışlarla uzaklaşmasını ve mahallemizin gençlerinin bu ağda Sahur Yorumu'nun gazetelere haber bile yapılışını hatırlıyorum.

Şimdi, normalde 4 yılda geliyor olmasına rağmen anormal müdahalelerle 1.000 yıl süreceği söylenen 28 ubat baskısıyla Ramazan davulcularının da sesi bir hayli kısılmış ise de, uzaktan gelen gm be de gm gm seslerini kamyon gürültüleri arasından fark edebilirse kulağım, o çılgın sahur türküsünü duyarım hâlâ:

"Uykuda mısın sevgili Müslüman uyaaan uyaaan

Ezanlar okunmadan, top patlamadan uyaaan uyaaan"

Gazetecilik ve televizyon programcılığını birlikte yaptığım dostum Yaşar Duru anlatmıştı.

Urfalıdır Yaşar Duru. Urfa'da eskiden -belki halen uygulanıyordur bilmiyorum- Ramazan ayına has '7 sahan geleneği'nden bahsetmişti.

Ramazan'da her evde pişen yemek hane halkı dışında 7 sahana konuluyor, bu sahanlar bir tablaya yerleştiriliyor ve iftara doğru kadınlar omuzlarında 7 sahanlı tabla ile en yakından başlamak üzere 7 komşuya bu sahanları ikram olarak dağıtıyor.

Tabii Ermeni komşular da var. Onlar Hristiyan diye ayırım yapılmıyor. 7 komşuluk kapsama alanına dahil ise onlara da ikram ediliyor 7 sahandan.

"Bir Ohannes Amca ile Meryem Teyze vardı" demişti Yaşar Duru. "Gün dönüp de iftar yaklaştığı zaman Meryem Teyze de Müslüman kadınlar gibi 7 sahanlı tablasını omzuna alır, en yakın komşudan başlayarak dağıtmaya başlardı. İftarı damlarda yapardık. Ohannes Amca ile Meryem Teyze de sofralarını dama hazırlar, top atılıncaya kadar kaşığa, bardağa el sürmezlerdi."

Ve bir ayrıntı....

Hani "Oruç tutmuyor diye dayak yedi" haberi yapma heveslisi gazeteciler vardır ya...

Bu ayrıntı onlar için Yaşar Duru'dan:

"Ohannes Amca ayakkabı tamircisiydi. Dudak tiryakisiydi. Dudağında sigarasız görmek mümkün olmazdı onu. Ama Ramazan girince bir ay boyunca iftara kadar Ohannes Amca'nın ağzında sigara göremezdik. Ölünceye dek sahurdan iftara kadar Ohannes Amca'nın ağzında sigara görebilmiş tek kişi yoktur."

Aaaahhh işte gene o Sahur Türküsü...

"Uykuda mısın sevgili medyaaaa uyaaaannn uyaann

Yalan uydurmadan, fesatlar saçmadan uyaaan uyaaan"

Kütahya'da yaptım askerliğimi ben.

Hava Er Eğitim Tugayı, Kurslar Taburu, 3'üncü Erbaş Bölüğü, 5'inci Takım.

Fakülte mezunlarının 8 aylık kısa dönem gönüllü er olarak yaptığı bölükte eğitim çavuşuydum. Acemilik bitip de dağıtım olduğunda 30 kişi seçilmiş eğitim çavuşu olarak kalmıştık aynı bölükte.

Bazen heveslenir 3-5 çavuş arkadaş bir araya gelir Kandil Gecesi öncesinde Kandil Orucu tutardık, nafile. Gece koğuştaki birbirimizi uyandırır, bir yatağın üstüne önceden hazırladığımız sahurlukları çıkarıp sessizce yerdik.

İstanbul'da ayakkabı tamircileri için malzemeler satan bir Ermeni esnafın oğlu Raffi (Kuyumcuyan) de asker arkadaşımızdı. Raffi hep bizimle beraberdi. Dinine çok bağlı bir delikanlıydı. Duasız oturup kalmazdı hiç. O mırırmır dua ederken "Bizi de unutma Raffi!" diye bağıırdık. Unutmazdı.

Kandil gecelerini de...

Tembihlerde "Sahura beni de kaldırın" diye. Fakat gerek kalmazdı. Hıştırtımıza uyanıp kalkar, sessizce yanımıza sokulur, sahur yemeğimize ortak olurdu.

Ertesi gün Raffi'nin yemek yediğini, su içtiğini görmezdik.

Ta ki iftar vaktine dek.

İftar vakti yanımıza gelir, gariban/kaçak soframızda aramıza sıkışır, zeytinse zeytin, tuz ise tuz, su ise su Ermenice dualarını okuyarak orucunu açardı.

Tezkere alıp birbirimizle kucaklaşıp vedalaşırken "ne biçim iş bu ya, gelmesi bir dert, gitmesi başka bir dert" diye ağlayarak koğuştaki metal dolapları hatırlıyorum.

Ve şimdiki halimize bakıp yine o eski bugüne göre çok masum, o güne göre bir hayli zıpır Sahur Türküsü'nü söylemek geliyor içimden...

"Uykuda mısın sevgili milletim uyaaan uyaaan

Daha çok can yanmadan, kan dökülmeden uyaaan uyaaan"

Böyle bir millettik biz!

Hâlâ öyle bir milletiz!

Bakmayın siz sancılı referandum sürecinin münasebetsizlik edebiyatına...

Ne Avrupa Birliği'ne benzeriz biz, ne Arap Birliği'ne.

Birlik (Tevhid) kavramının "aynıların beraberliği" değil, "zıtların dengesi" olduğunu bilen tek millet, yeryüzünün sadece bu parçasında yaşamaktadır hâlâ!

İşte o yüzde kulağım "Evet çıkarsa öcü gelir - Hayır çıkarsa böcü" gelir diyen tellalların davuluna kapalı.

Kulağım hep o türküde... Hep o nağmede kalacak:

"Uykuda mısın sevgili yarım uyaaaaan uyaaaaan!

Ramazan-ı Şerif'iniz mübarek ola!

a.tezcan@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Haklısın Sezen: "Zehir dışarı akmadan yürek yıkanmıyor!"

Ahmet Tezcan 2010.08.22

"Bazen; daha fazladır her şey... Bir eşikten atlar insan. Yüzüne bakmak istemez yaşamın. O kadar azalmıştır anlam!

O zaman hemen git radyoyu aç, bir şarkı tut ya da bir kitap oku mutlaka, iyi geliyor... Ya da balkona çık bağır, bağırabildiğin kadar! Zehir dışarı akmadan yürek yıkanmıyor!

Ama fazla da üzülme, hayat bitiyor bir gün, ayrılıktan kaçılmıyor. Hem çok zor, hem de çok kısa bir macera ömür. Ömür imtihanla geçiyor!

Bir şiirden, bir sözden, bir melodiden, bir filminden geçirip güzelleştirmeden can dayanmıyor. Yıldızların o ışıklı fırçası azıcık değmeden, bu şahane hüznün tablosu tamamlanmıyor.

Ben bu yüzden hiç kimseden gidemem, gitmem. Unutamam acı tatlı, ne varsa hazinemdir. Acının insana kattığı değeri bilirim küsemem. Acıdan geçmeyen şarkılar biraz eksiktir!"

Daha ilk cümleden anladınız değil mi?

Sezen Aksu'nun Gidemem şarkısının sözleri bunlar. Özellikle şiir haliyle değil, nesrederek alıntıladım.

Müziğin o baş döndürücü ritmi olmadan, düz yazı olarak okunduğunda, neler hissettiriyor insana, neler düşündürüyor, denensin istedim.

Kardelen albümünde yer alan bu şarkıyı ilk dinlediğimde New York'ta idim. Gece otelde internet üzerinden Türk radyolarından birini dinlerken "anlamın azaldığı anlarda" yaptığım gibi bir şarkı tutayım dedim ve Sezen Aksu'nun Gidemem şarkısı çıkiverdi nasibime.

O baş döndürücü ritm ile birleşen bu sözleri duyduğumda, pek de yabancı olmadığım içmeden sarhoşluk halinin girdabına yakalanıp, sabaha karşı otelden kendimi dışarı atarak New York sokaklarına vurduğumu hatırlıyorum.

"Bir eşikten atlar insan, yüzüne bakmak istemez yaşamın, o kadar azalmıştır anlam!"

Ya avazım çıktığı gibi bağıracaktım, bağırabildiğim kadar ve oteldeki resmi heyetle birlikte bütün diğer müşteriler dehşet içinde yataklarından fırlayacaklardı ya da ben kendimi sokaklara vuracaktım.

"Zehir dışarı akmadan yürek yıkanmıyor"du çünkü.

New York sokaklarında 2006 yılının bir sabahında, kendini bilmez halde yürürken, içindeki zehri gözlerinden atan adama bakan fukara zenciler ve çöp toplayıcıları ne düşünmüşlerdir bilmiyorum.

Fakat Sezen Aksu'nun bu şarkısı benim için bir "eşik" idi o an... "Acı tatlı ne varsa hazinemdir" diyebilecek yürek genişliğini farkına varmanın eşiği idi. "Hem çok zor, hem de çok kısa bir macera" olan ömrün imtihanı ise hazinenin keşfi olsa gerekti.

O gecedan itibaren, Sezen Aksu'nun her zaman hep çok sevdiğim şarkılarının arasında, sadece bu şarkı "benim şarkım" oluverdi.

Geçtiğimiz Perşembe gecesi, arabaya atlayıp İstanbul'dan Ankara'ya varıncaya dek sadece bu şarkıyı dinledim.

Arabanın müzik çalarının sesini sonuna kadar açıp Sezen Aksu ile birlikte bağırabildiğim kadar bağırdım!

Kimi zaman 30-40 kilometreye kadar düşürdüm arabanın hızını, farları kapattım, yıldızlar daha parlak görünebilsinler diye ve gözlerimi yıkadım.

"Bir şiirden, bir sözden, bir melodiden, bir filminden geçirip güzelleştirmeden can dayanmıyor. Yıldızların o ışıklı fırçası azıcık değmeden, bu şahane hüznün tablosu tamamlanmıyor"du çünkü.

Defalarca, kerrelerce, cd bozulur mu, emanet arabanın müzik aleti ısınıp çipleri yakar mı yahut hoparlörlerin bağı yarılr mı diye düşünmeden, her kelimenin, her mısranın, her vurgunun tadına, hazzına, anlamına vara vara 490 kilometre yol yaptım. Tırsağı dört, bıçkını ikibuçuk saat süren mesafeyi sekiz saatte tamamladım Sezen Aksu ile birlikte.

Zehrim vardı dışarı akıtılması gereken.

Çünkü; Yeşilçam'ın ünlü karakter oyuncusu Süheyl Eğriboz'un hatırasına saygısızlık olur endişesiyle adını dahi anmak istemediğim profesörün, "Referandumda Evet" diyeceğini açıkladığı için Sezen Aksu'ya "Sazan Aksu" dediği günden beri içimde biriken zehri akıtmam gerekiyordu.

Hakikat, hakkaniyet gibi kavramlara teğet bile geçmeyen bir kafa yapısına sahip sözde hukuk özde kanun adamı olduğunu televizyon tartışmalarındaki üslubundan hissettiğim bu kitap yüklü "yaratılmış"ın, sırf referandumda Evet diyeceğini açıkladığı için Sezen Aksu'ya "Sazan" diyebilecek kadar siyaset şoparı olabileceğini aklımın ucundan geçiremezdim.

Merak ediyorum...

Yazdığı onca kitap ve makale ile yaptığı söyleşi ve tartışmalardan kaç cümle hatırdaki kalacak 50 yıl sonra o profesörden?

"Sazan" dediği Sezen'in binlerce yıllık bir düşünce ve inanç sistemlerinin imbiğinden süzdüğü mısralarının kaçta kaç kadar ömre sahip olacak serdettiği o pek yüksek bilimsel siyasi şahsiyetin fikirleri?

"Acının insana kattığı değeri bilirim, küsemem" diyebilecek yürek zenginliğine, kafa aydınlığına ve mânâ sezgilerine sahip Sezen Aksu'yu "Sazan" yakıştırmalarıyla aşağıladığını zanneden "beyin"; ancak İzmir yöresinin sızma zeytinyağı ve limonuyla belki biraz lezzet kazanabilir. Belki... Bir ihtimal... Çıkmadık candan ümit kesilmez hesabına...

Fakat kaybı, sonsuza eş olacaktır.

O zaman bağı ekranlarda, bağırabildiğin kadar!

Bu millet "zehri dışarı akıtarak yüreğini nasıl yıkıyabiliyormuş" göreceksin!

Sezen; sezgilerinin ezgilerini seslendirmeye devam edecek!

"Sazan" ise; adınızla birlikte siyaset ve hukuk sözlüklerinde yer alacak!

Ve fakat yapacak bir şey yoktur artık.

"O kadar azalmıştır anlam!"

a.tezcan@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

12 Eylül 2010 Pazar: Sabrın kibirle hesaplaşma günü

Ahmet Tezcan 2010.09.05

Hepi topu 6 gün kalmış 12 Eylül referandumuna. Haftaya bugün "yasak" kapsamına girdiği için yazamayacağım. Şimdiden yazayım o halde?

Ne için evet ya da hayır diyeceğiz referandumda?

Kısaca 12 Eylül darbecilerinin hazırlayıp "hayır" demek yasak diye dayattıkları, kendilerini de koruma altına aldıkları Darbe Anayasası'nın, tamamı olmasa da çok önemli kısıtlayıcı hükümlerinin değiştirildiği yeni hükümler halkoyuna sunulacak.

Halk; kendi geleceğini, hatta torunlarının geleceğini oylayacak.

Olan, olması gereken bu.

Fakat ben, bilerek ve giderek "genel seçim" atmosferine çekilen bu referanduma o gözle bakmıyorum.

12 Eylül 2010 tarihini, SABRIN KİBİRLE HESAPLAŞMA GÜNÜ olarak görüyorum.

Evet aynen öyle olacak.

Nasıl mı?

Önce kendimizden başlayalım; medyadan.

Vatan Gazetesi'nde Reha Muhtar, son anketlerden yola çıkarak "Hayır" diyeceklerin oranının neden "patlama yapmadığını" anlatan "Hayır Oylarını Kesen Hayırsızlar" başlıklı yazısında benim Hedonist Medya dediğim kesimin kibrini mükemmel özetledi:

"Hayatı bu kadar aptalca okumak mümkün müdür? Hiçbir şey olmadıysa, bunca yıldır iktidardır AKP. Bu iktidarın yıllardır icraatlarından memnun olmayan milyonlar, niye sandıkta patlama yapamıyorlar? 'Hayır'lar hâlâ patlamıyorlar, çünkü 'hayırsızlar' hâlâ hayırlar önünde bir set oluşturmuş duvar gibi durmaktalar. Onlar 'Hayır' demeden önce yıllarca, 'insanları küçümsemiş olanlardır'. Onlar medyada tuttukları köşelerden, sitelerden 'insan haysiyetini, insan şerefini, insan onurunu tarumar eden' yaratıklardır. Onlar, insanları karalayan, insanları yaftalayan, insanlara taktıkları sıfatlarla aşağılayan, 'belden aşağı vurduğunu sanan', ötekileştiren, küçümseyen ve böylece insanlara içten içe 'Allah sizi, sizin gibi yapsın' dedirten, gürurudur."

Ve ekledi:

"Hâlâ anlamıyorlar ki mesele AKP değil!"

Yani kendileri, yani kibirleri...

İşte bu yüzden; 12 Eylül 2010 yıllarca basın-yayın yoluyla baskı ve zulüm altında inleyen halk sabrının, kendilerine patronlarının şarap şişesi kadar değer vermeyen medya kibrinden bir kez daha hesap soracağı

gündür.

Her seçimde yayınlarının, tahminlerinin, dayatmalarının tersine oy vererek hesap sordu, bir şeyler anlatmak istedi ama anlamadılar, anlamak istemediler.

2007 genel seçimlerinde o "koskoca" köşe yazarları AK Parti yüzde 48 alacak diyen anket şirketine ağız dolusu küfredip, aşağılamışlardı. Halk yüzde 47 ile tokatlayıp "kendine gel" dedi, gelemeler, "göbeğini kaşıyan adam" dediler, "bidon kafa" dediler, hakaret ettiler.

Aynen bugün de yaptıkları gibi.

Oysa "anlamıyorlardı ki mesele AKP değil", sabrın kibre cevabıdır!

Reha Muhtar'ın yazısından bir gün önce, Taraf Gazetesi'nde Ahmet Altan "AKP'nin işine yarar" diyerek hayır oyu vereceklerin "mantiğini" anlatan şöyle yazmıştı:

"Asıl derdimiz AKP değil de, AKP'yi seçen 'kitle' mi? Biz, halkın çoğunluğunun eğilimlerinden mi hoşlanmıyoruz? Aslında biz AKP'ye değil de, onu seçen kitlelere karşı bir baskı mekanizması mı sürdürmekten yanayız? Biz, orduyu ve yargıyı yanımıza alıp, çoğunluğa karşı bir 'azınlık sultanı' mı devam ettirmek istiyoruz? Onun için mi 'demokratikleşme' adımlarını reddediyoruz? Seksen yıldır bu azınlık sultanı sürüyor, bu 'sulta' AKP kurulmadan önce de vardı, ne işe yaradı bu sulta? Çok mu özgür, çok mu mutlu, çok mu zengin olduk? Bu 'azınlık sultanı' sürerse çok mu mutlu olacağız? Devletin içindeki çetelerin varlığıyla kaos yaratıp halkı hep korku içinde yaşatmaktan nasıl bir çıkar sağladık ki bu 'düzen' devam etsin istiyoruz? Benim görebildiğim kadarıyla 'hayır' diyenler AKP'den değil, düpedüz halktan korkuyorlar, halkın iradesi siyasete yansımın istiyorlar. Öyle olmasa, on ay sonra seçime gidilecek bir ülkede, AKP 'bin yıl iktidarda kalacak' gibi konuşmazlar."

Ve "asıl meseleyi "teşhis" etmişti Altan:

"Onlar AKP'nin değil, "halkın iktidarından" korkuyorlar. Korkunun ecele faydası yok. Bu halk bazen AKP'yi, bazen başka bir partiyi seçecek, hangi partinin iktidara geleceği hiç önemli değil, önemli olan, halk artık o 'azınlık sultanına' köle olmayacak. Hukuka uygun, demokrat bir ülke kurulacak burada. Ve, halkı bir daha kimse korkutup, aşağılayamayacak."

Mesele budur!

İlki "Hayır", ikincisi "Evet" diyeceğini ilan eden iki yazarın "ortak teşhisi"dir..

Yani...

12 Eylül 2010 Pazar; idamlar, katliamlar, işkenceler, faili meçhul cinayetler, karartılan ocaklar, yasaklanan inançlar, düşünceler, belgeler, kitaplar, renkler, ifadeler, diller, davranışlar ile neredeyse "tek düşman" ilan edilerek ezilmiş, horlanmış, yok sayılmış, aşağılanmış halk sabrının, yeryüzünün en küstah kibri ile hesaplaşma günüdür.

Peki yeter mi?

Yetmez; çünkü gene anlamayacaklar!

Yetmez; çünkü gene "beyinleri dumura uğramış" diyecekler?

Yetmez; çünkü gene kendilerini "efendi", halkı "kul" görecekler!

Yetmez; çünkü seksen yıllık alışkanlıklarını sekiz senede değiştiremedikleri gibi, korkarım daha seksen sene aynı teraneleri, hakaretleri, yaftaları sayıklayıp "çağdışı" kalmaya devam edecekler.

İşte onun için; kimden çıktı ise o slogan, alnından öperek altına imzamı atıyorum:

12 Eylül 2010 Pazar; sabrın kibirle hesaplaşma gününde "Yetmez Ama Evet" diyeceğim!

a.tezcan@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Baba ocağından bayramlık bilim adamı çağrışimleri

Ahmet Tezcan 2010.09.12

Şoförlerin piri derlerdi babama.

Çerkes Ethem'in Kuvva-yı Seyyare'sinde sancaktarlık yapmış Ali Usta'nın yanında tamircilikten yetişmiş,

General İsmail Berkok ve Salih Omurtak Paşaların makam şoförü olarak askerliğini tamamlamış, ehliyet alabilmek için harç parasını devrin Ankara Valisi Nevzat Tandoğan'dan alıp 70 yaşına kadar direksiyon sallamıştı.

Şehit yetimiydi. Babası Şıpzıkho Mahmut Efendi, Mustafa Kemal'in emrinde Bitlis'te şehit düşen askerlerdendi. Babasını hayal meyal hatırlıyordu. Bir gece cepheden gelmişler silah arkadaşlarıyla, içlerinden biri "Hikmet şu kapının önündeki ata bir tükür" demiş, dediklerini yapınca at öfkelenip şaha kalkmış, o da korkup içeri kaçmış da babası ve arkadaşları gülüşmüşler. O kadar. O gece -belki baba kucağında son kez- babasızlığa uyumuş babam.

Keskin'in Köse Kadı'sının eşi olan büyük halasının yanında sübyan mektebine gidip çocuklar hep bir ağızdan "Padişahım çok yaşa" diye bağırırken Çerkesçeye daha yatkın kulağına "Maşa maşaaa" diye çevrilip gelen sese eşlik ederken, yanında yöresinde kendisi gibi savaş yetimi pek çok çocuk var olmalıydı babamın.

Onun baba bildiği bir Kuvva-yı Seyyare Sancaktar'ı tamirci Çerkes Ali Usta'ydı, bir de önce kitaplarından, sonra sohbetinden haz alıp ömrünün sonuna kadar adını dilinden, yadını gönlünden, eserlerini kamyonunun torpido gözünden ve başucundan ayırmadığı "Üstad" Said Nursi idi.

Üstad nerede ise, nereye sürgün edilmişse oraya yük almak için çırpınan ve ziyaretine gidip yüzünü görmek için saatlerce kapısında bekleyen, vefatını öğrendiğinde ise şehit babası için dökemediği gözyaşlarını üstadı için haykıra haykıra döken bir sevdalıydı.

Yetimlik ve fukaralık yüzünden okuyamamıştı ama biri için "alim adam" denildi ise allem kallem edip onu misafir ederek sohbet sofrası açmak en büyük zevki idi. İlk Kurucu Meclis'te zafer dualarıyla meşhur Kırşehir Mebusu Müfit Hoca'nın "hususî aile dostu" olmuş sohbetlerinden çok istifade etmişti. Çocukluğumun en

efsunlu anlarını süsleyen Müfit Hoca Konağı'nda katıldığı dini sohbetleri ve siyasi sohbetleri anlatırdı hep. Siyaseten anlaşılmamasalar da ilmine hürmeten baştacı ederdi Müfit Hoca'yı.

İlme ve ilim adamlarına sevdası yüzünden ve belki onlara daha yakın olabilmek için imam sarığı sarmak gibi zor bir ustalık geliştirmişti. Şimdi fes üstündeki tülbendi makinelerde sarıp tozlanmasın diye üstüne stretch çekilen imam sarığını, fesi dizine koyup anneme yıkatıp ütüttüğü tülbendi saatler süren bir sabır ve dikkatle milim milim sarardı. Bayezid Camii eski başımamı Hacı Abdurrahman Efendi ve Yeni Camii eski başımamı büyük bestekar Saadettin Kaynak ile bu marifeti dolayısıyla dost olmuştu. Saadettin Kaynak'a yetişemedim ama Hacı Abdurrahman Efendi'nin elini babamın bir baş işaretleriyle öptüğümü hatırlıyorum. Üniversiteye başladığım yıl Bayezid Camii'nde Hacı Abdurrahman Efendi'nin elini öpüp "Şoför Çerkes Hikmet'in oğlu" olduğumu söylediğimde "Oooo maşallah, senin baban büyük askerdı evladım" demişti. Bu "askerlik" babamın ilme ve ilim adamlarına verdiği değerin bir payesi idi.

Oysa tamircilikten yetişme bir kamyon şoförüydü babam. Sadece sübyan mektebinde okuyabilmiş bir savaş yetimi idi. Bir kamyonu son vidasına kadar söküp takabilecek, 70 yaşına kadar kaza yapmadan direksiyon sallayabilecek kadar ustaydı. "Şoförlerin Piri" derlerdi. Çerkes Hikmet Usta denildi mi akan sular dururdu.

Bir gün sormuştum ona.

"Ustalık nedir?"

Cevabı rehberim oldu:

"Ustalık temkindir!"

Şimdi nerde, ne zaman kendimi "Ben oldum galiba" diyen bir armut modunda yakalasam babamın sesi kulağımda çınlayıverir:

"Ustalık temkindir!"

Ramazan Bayramı'nın ilk günü, babamın Âşık Paşa Türbesi'nin hemen üstünde, Âşık Paşa'ya komşu kabrinin bulunduğu Kırşehir'de, bozkır serinliğinde yazarken, içerden 92 yaşındaki anacığımın kalkamadığı yatağında torunlarına söylediği Çerkesçe Hapache türküsü geliyor kulağıma.

O da bir savaş yetimi. O da hiç hatırlayamadığı babasını İstiklal Harbi'nde Polatlı'da şehit vermiş. O da okuyamamış. O da babamın "ilmi" dolayısıyla Said Nursi'yi "baba" bildiği gibi, son dönem Osmanlı meşayihinden Ekecikli Şeyh Ahmet Lütü Efendi'yi baba bellemiş..

Şimdi zaman zaman her şeyi, hatta bizi, çocuklarını unutuyor ama Ahmet Lütü Efendi denildiğinde, başındaki örtüyü düzeltip doğrulmaya çalışıyor.

Niye yazdım bunları bilmiyorum...

Belki son zamanlarda televizyonlardaki tartışma programlarında dinlediğim bilim adamlarımızın terine çağrışımdır...

Kim bilir...

Nice bayramlara efendim...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Artık dayanamıyorum; Başbakan'ın en önemli sırrını açıklıyorum!

Ahmet Tezcan 2010.09.19

İki hafta önce bu köşede 12 Eylül Referandumu'nu "Sabrın Kibirle Hesaplaşma Günü" ilan etmiştim. Bugün TV'deki bir programda da "12 Eylül günü, kibir nerde tavan yapmışsa orası çökecek!" demiştim.

Referandum'un ortaya koyduğu manzara 12 Eylül'ü adlandırırken tam 12'den vurduğumu gösterdi.

Bırakın; CHP+MHP+BDP+HMP (Hedonist Medya Partisi) Koalisyonu "Referandumda kim kaybetti, kim kazandı" üzerinden şahane/bahane hesapları yapadursun!

Bırakın; gazeteciliği kuyrukçuluk zannedenler, Vatan Gazetesi'nin "Neden hep o kazanıyor?" başlığından oyun hamuru imal ededursun!

Bırakın; miting meydanında "Biz öyle sayın Başbakan gibi önce söz verip sonra da sözünün arkasında duran biri değiliz" sözünün doğruluğunu Hayır oyu kullanamayarak kanıtlayan Kılıçdaroğlu Kemal Bey'le dalga geçmeyi!

Bırakın; İmralı'nın ateşlediği Kandilli Boykot Bombası elinde patlayan BDP'nin, referandumda Kürt halkına sallayıp da korkutamadığı sopayı şimdi de okul çağındaki çocuklara yönelten hamlesini!

Bırakın kendi hallerine!

CHP; Genel Başkanları'nın seçmen kaydını sümenaltı ederek kendi Peygamberini öldüren lanetli kavme dönüşmenin sancısıyla kıvranıp dursun!

MHP; 12 Eylül Cuntası'nın hapse atmadığı tek ülkücü olan ama bir türlü Başbuğ olamayan Bahçeli'nin işaretiyle, referandumda Evet diyerek idamların ve işkencelerin intikamını alan Taşmedrese Ülkücüleri'ni hakaret kurşunlarıyla vursun!

BDP; bu partiden duyduğu rahatsızlığı Evet oylarıyla karın gurultusu olarak seslendiren Kürt halkına kulak tıkasın, "Bu kaset beş saniye sonra kendisini yok edecektir" repliğine benzeyen Okul Boykotu ile mide bulandırıp kendisini kustursun!

HMP; Nehir Kenarı'nda başlattığı Bölünme Masalını "İkiydik üç olduk / Öz idik piç olduk" tekerlemesine dönüştürerek Sahil Şeridi'ne koştursun!

Kılıçdaroğlu; bir gün önce söylediğini bir gün sonra bir kenara koysun!

Bırakın Allah aşkına! 12 Eylül 2010 Pazar'ı oy kullanamayarak bütün dünyanın yüzünü güldüren Kılıçdaroğlu; Gandhi, değil, Etro değil, Kemal Bey yahut Kemal Efendi hatta Memur Kemal değil artık öp öz Kemal Abi'dir! Bizden biridir! Bırakın, dokunmayın!

Biz işimize bakalım... Halkın 12 Eylül 2010 günü sandıktan çıkan 58'e 42 cevabını tek cümleyle sayısalardan sözele dönüştürelim.

Cevap şudur:

"HADDİNİ BİLEN, HALKINI BİLİR!"

Şimdi bu noktada durun!

Çünkü başlıkta verdiğim sözü yerine getireceğim; Başbakan'ın en önemli sırrını açıklayacağım!

Perşembe gecesi; medyada "isim takma" meraklısı Çakma Dede Korkut'ların "Derin AKP" adını verdiği AK Partililerle Tophane'de birlikteydim. Sabahın erken saatlerine kadar yedik, içtik, gerçi Nuray Mert gibi okey oynamadık ama hiç değilse nargile fokurdatıp sohbet ettik.

İşte orada, onlar referandum üzerine yazılmamak kaydıyla konuşurlarken öğrendim Başbakan'ın en önemli sırrını.

Ama dayanamayacağım...

Zaten 30 yıllık meslek hayatımın 25 yılını hiçbir yere tutunamadan, kimsenin işine yaramadan Bakımsız Medya'da geçirdiğim için Can Ataklı beni gazeteci saymıyor!

Madem sadece 5 yıl Başbakanlık'ta çalıştığım halde, ilk haberlerimizi yan yana yazdığımız 30 yıllık meslekdaşlarım bile, beni eşe-dosta takdim ederken "Ahmet Bey, Başbakan'ın eski Danışmanı" diyerek artık Bağımsız Medya'da da çalışamayacağımı, yani gazeteci olamayacağımı ilan ediyor!

O halde ben de gazeteciliğin Off The Record ilkesine uymak zorunda değilim...

Onu Oktay Ekşi düşünsün bana ne!

Perşembe gecesi, "Derin AKP Heyeti" neredeyse birbirine girmişti. Hemen hepsi birbirini yargılıyor, birbirleriyle, yani kendileriyle hesaplaşıyorlardı.

Şayet olaylara, olgulara ve insanlara şak diye sıfat takacak kadar bağımsız bir gazeteci olsaydım, daha doğrusu Ertuğrul Özkök gibi yetenekli bir tavşan olsaydım onlara "AKP'nin Kara Dulları" adını takardım.

Bir zamanlar "Derin AKP'de, "Sığ Kanat" mensubu olduğum için öyle bir kulp takamam.

Gerçi bu yazıyı okuduktan sonra bana "Fitnebazlık yapma abi" diyecek ama olsun...

Şayet ben Akif Beki olsaydım, onların Perşembe geceki halini Radikal'de analiz eder, üstüne de "Derin AKP'nin Biz İdraki" diye başlık atardım.

Değilim, o yüzden fitnebazlığı bırakıp gammazlık yapayım:

Konuşmalardan anladığım kadarıyla Başbakan referandum sonucundan hiç memnun değil. AK Parti'nin hangi kanadından olduğunu isim zikredilmediği için çıkartamayacağım birileri, gazetelerin yayınladığı kırmızı-mavili haritayı gösterip "İlle de mavili" türküsünü söylüyor "Bunların hepsi sizin efendim" diyormuş ama Başbakan dinlemiyormuş.

SKY Türk'te "Sandıktan çıkan yüzde 58 Evet oylarındaki AK Parti hissesi yüzde 38'dir" demiştim Salı gecesi. Tophane'de "Derin AKP Heyeti"ne bunu söylediğimde buruk buruk güldüler:

"Sen gene insaflı davranmışsın, Başbakan o kadar bile bulmuyor! Mavileri bırakın da önce Kırmızılara sonra aynaya bakın diyor" dediler.

İşte budur!

Başbakan'ın kimsenin göremediği, görmek istemediği en önemli hatta tek sırrı "HADDİNİ BİLMEK"tir.

İşte Referandum Sonrası Bölünmüş Türkiye Haritası'nda Mavilerin o kadar çok olması da Başbakan'ın haddini bildiği kadar halkını biliyor, her seçimde halkın verdiği cevabı doğru okuyor olmasındandır.

İşte onun için Sabrın Kibirle Hesaplaşma Günü'nde geçerli oy nisbetinde halkın yüzde 58'lik kısmı "Haddini bilen, halkını bilir" demiştir.

İşte onun için, şayet BDP Kürt halkının eline Kandilli Boykot Bombası tutuşturmamış olsaydı Sabrın Kibirle Hesaplaşma Günü'nde halkın haddini bilmeyenlere attığı tokadın volümü en az yüzde 80 oranında olacaktı.

İşte onun için, şayet bu referandumda bütün insanlık oy kullanabilseydi, dünya haritasının en az yüzde 70'i Mavi Suları gösterecekti.

Kimse boşuna gaz vermesin, caz yapmasın, şahane/bahane, nehir/sahil edebiyatına girmesin:

Referandum Haritası'ndaki Kırmızılar, AK Parti başta olmak üzere CHP+MHP+BDP+HMP KOALİSYONUNDAKİ haddini bilmezlerin yüzünün rengidir.

Bir de....

Hemen arkasındaki rafta Mevlana dururken; Paolo Coelho, Robin Sharma peşinde koşturanların!

Söz bitti; şimdi sıra aynaya bakma zamanıdır!

a.tezcan@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sabır; sen ne büyük nimet, ne parlak ayna imişsin meğer!

Ahmet Tezcan 2010.09.26

Hâlâ 58-42 tartışmaları yapılıyor. Hâlâ bu orandan mitoz bölünme senaryoları yazılıyor. Hâlâ ülkenin en ünlü çizgi film karakteri Tavşan Kardeş'in ortaya attığı "İzmir, Diyarbakır olur mu?" fasaryasından Er Ryan'ı Kurtarmak filmi çıkar mı çıkmaz mı tartışmaları yapılıyor.

Vatan Gazetesi "Neden Hep O Kazanıyor?" sorusuna cevap aramaya devam etsin...

Hürriyet Gazetesi, Tophane'deki Nargileci esnafının Beyoğlu'ndaki Meyhaneci esnafın yayılma endişesinden doğan tepkisini "ekmek kavgası" diye okumak yerine "Sivas Katliamı" üretmeye çalışsın.

Cumhuriyet caz yapsın, Sözcü gaz versin, Akşam naz etsin...

Önder Sav'ın CHP'si hayret etsin... Bağbuğ'suz Bahçeli'nin MHP'si gayret(*) etsin... İmralı'nın BDP'si şiddet etsin... Tavşan Kardeş'in HMP'si nefret etsin...

Ama kimse İzmir'deki sarışın ile Diyarba-kır'daki esmerin, Edirne'deki Roman ile Kars'taki Terekeme'nin, Karadeniz'deki hamsici ile Adana'daki kebabçının temelde aynı duygu ve tepkilere sahip İNSAN olduğunu konuşmasın...

Konuşmaya kalkanı "Felsefik-mistik-romantik" ilan etsin...

Sonuç değişmeyecek.

Temelini Mustafa Kemal'in attığı Cumhuriyet'ten çarpık çurpuk bir devlet binası inşa eden İsmet İnönü'nün "Vuruşma ve Duruşma"dan ibaret yönetim anlayışının dışladığı İNSAN, 70 yıl sonra ilk kez "Yaradılanı severim Yaradan'dan ötürü" diyen bir Allah'ın kulunun peşine düşüp sandıkta hep onun lehine EVET demeye devam edecek.

Bendeniz gene felsefik-mistik-romantik kalmaya devam edeceğim.

Laiklik algısı Kırmızı Şarap Şişesi ile Mavi Başörtüsü'ne endekslenmiş yaftacı zihniyetin referandum sonrasında üç bölgeye ayırdığı Türkiye paftasında artık eskisi kadar rahat dans edemeyeceği son derece açıktır.

Göbeğini Kaşıyan Adam; Aslını İnkâr Eden Hayırsız'ın ağzına "şefkat tokatı" atmıştır. Şayet ders alınamazsa, - mesela/örneğin/for example Doğan Grubu'nun gazeteleri "Neden Hep Biz Kaybediyoruz" yazı dizisine başlamazsa-, o tokat önümüzdeki ilk genel seçimde suratlarında patlayarak mezardaki kemikleri titretecek kadar sarsıcı olacaktır.

İşte o zaman Oray Eğin Amerika'ya taşınıp zenci partner mi arar, Ahmet Hakan mahkemeye başvurup nüfus kâğıdındaki Baba hanesini boş mu bırakır, Ertuğrul Özkök Hindistan'a gidip Osho kampında İncir Ağacı mı arar, bilemem.

Bildiğim şu ki sonuç değişmeyecek; "Diyarbakır'dan İzmir'e otobanda giden Keko" Kordon'da onların yerine tuzda pişirilmiş balığın üstüne Lokma Tatlısı'nı yiyip Karşıyaka'da nargilesini tüttürürken Tayyip Ağbey'e dua niyetine bir türkü mırıldanmaya devam edecektir.

Referandum sonucundaki 58'e 42'nin geçmişe dair verdiği dersin "sabrın kibirle hesaplaşması" olduğunu anlayamayanlar, "Le Apo, tehdit de etsen, sopa da sallasan, kurşun da sallasan inadına evet" diyen sabrın Ape Musa'ya rahmet olduğunu anlamasınlar, ne çıkar?

Malatya'nın eski Çırmıklı'sındaki kabrinde hâlâ hey heyler çekerek devran ettiğinden adım kadar emin olduğum Şavkiye Bacı'nın dediği gibi:

"Bilen biliyor, bilmeyen de bir avuç mercimek sanıyor!"

Kibrinize geçmiş olsun beyler!

Şimdi sabrın bayramıdır!

Plağı ters çevirelim...

Bu referandumda Göbeğini Kaşıyan Adam, sadece Tavşan Kardeş ve Kumpanyasına değil, yanı başında kendinden görünüp karşıya özenen "Çocuğunun Baş Üstüne Yemin Eden Adam"a da çıkarılası dersler vermiştir.

Demiştir ki; artık bu ayak oyunlarını bırak!

Demiştir ki; dostunu düşmanıyla vurmaktan vazgeç!

Demiştir ki; Truva Atı'ndan in, yüzündeki perdeyi yırt, hasetten fesattan vazgeç!

Demiştir ki; Uyku Nedir Bilmeyen Adam'ın ağzı, eli, tokadı, tekmesi olmaya kalkıp, hizmet aşkı üzerinden kişisel nüfuz ticareti yapmayı marifet sanma!

Demiştir ki; yüzde 42'deki Kırmızı'nın isyanı içinde çevirdiğin dolapların iniltisi de var, o sabır tesbihi, gün gelip senin de yüzünü morartacaktır unutma!

Demiştir ki; AK Parti kısaltmasındaki Adalet ve Kalkınma ifadesini Arsız Kalkınma olarak kullanıp, insanların AKP kısaltmasından ikrah açılımı yapmalarına sebep olma!

Demiştir ki; haksız zannettiğin Sivil Dikta söylemi varsa sendendir, saçma bulduğun Yandaş Medya yaftası varsa senin boynundadır, yersiz bulduğun Korku Masalı varsa senin sonradan görme hırsının zulmündendir!

Türkiye haritasındaki Mavi bölgenin çoğalmasında, Kırmızı bölgedeki kibrin payı ne kadarsa; Kırmızı bölgenin sahilden bozkıra doğru genişlemesinde de Mavi bölgedeki kibrin payı aynı nispettedir.

Sabır; her iki taraftaki kibre aynı oranda cevap vermiştir.

İşte o yüzden; Ankara'daki Haddi Kadar Halkını da Bilen Adam, "Obama bile artık size özeniyor Başkanım" diyen Gazcı Kardeşler Orkestrası'na "Bırakın bunları da aynaya bakın" demiştir.

Kim ne derse desin bu referandum, toplumdaki bilinçaltının dışı vurumu, her iki renkte saklı sabır çekirdeğinin açığa çıkmasıdır.

Bu nedenle gerçek anlamda bir devrim niteliğindedir. Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktır. Sarsılan taşlar yerine oturacak, bir şekilde her kesim başını ellerinin arasına alıp düşünmek zorunda kalacaktır.

Bu nedenle diyorum ki; sabır sen ne büyük bir nimet ve ne parlak bir ayna imişsin meğer!

Halkın 70 yıllık sabrı, 12 Eylül 2010 referandumunda bütün yüzlerdeki maskeyi indirmiştir!

Ve elbette ben yine felsefik-mistik-romantik söyleme devam edeceğim:

"Görenedir görene / Köre nedir köre ne"

Ve çuvaldız.. kendimize.. Hedonya Mahallesi sakinlerine, yani biz, gazetecilere!

Ellerinizdeki yaftalarla paftaları atıp mühendis değil, halka sadece ve sadece doğru bilgi vermekle mükellef birer kamu görevlisi olduğumuzu hatırlama zamanıdır!

Referandum bize bu fırsatı sunmuştur.

Amiral Gemi Hürriyet mi kalacak, Sabah mı olacak, Habertürk mü gelecek, Zaman mı erişecek falından vazgeçip; her medya gemisinin meslek ilkeleri rotasında yüzmesi gerektiğini hazmetme vaktidir!

Çünkü; referandumda halkın medyanın suratına attığı tokadın oranı $58+42=100$ 'dür!

Şimdi bu yüzde 100'e karşı aynaya bakalım!

Bakacak yüzümüz kaldıysa tabii... **a.tezcan@zaman.com.tr**

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Twilight vampirleri, Şah-ı Mar ve Boyalı Çakallar Sürüsü

Ahmet Tezcan 2010.10.03

Nasib oldu dört çocuk büyüttüm. Zevkini çıkara çıkara, hazzını duya duya, keyfine vara vara.

Dördünün de altlarını ben değiştirdim çoğu zaman. Banyodan kovuluncaya dek ben yıkadım.

Hepsi uykuya benim kollarımda İsm-i Celal dinleyerek dalmayı pek sevdiler. Hepsinin ilk atı, uçağı, salıncağı ben oldum. "Çok tomik adam" oldum hepsine.

Babam öyleydi. Babama öykündüm. Babamın babasıydım çocukluğumda, çocuklarımla çocuğu oldum baba olabilmek için...

Çocuklarım ninni çağından masal çağına geçtiklerinde, başuçlarına oturup kitap okumadım hiç. Onlar uyuyuncaya kadar koyunlarına girdim, fısıfısıf, kıkır kıkır kendi masallarımızı kendimiz uydurduk.

Askere Giden Sakız Masalı uydurduk mesela. Karşıdan karşıya geçerken sağa sola bakmayı Askere Giden Sakız'dan öğrendik.

"Bugünkü masalımızın adı ne olsun?" diye sorardım, en küçüğü mutlaka beni terletecek bir isim bulurdu:

"Işıklı Kavun olsun!"

Yüreğinde sevgisi olanın bir kavunu bile lamba gibi aydınatabileceğini Işıklı Kavun anlattı bize.

Gökkuşağı Çiçeği'ni de ablası bulmuştu. "Her çiçek kendi toprağında güzeldir" masalıydı bu.

Bir ara ben onları yazıya dökecektim, kızım resimlerini çizecekti, kitap yapacaktık. Araya hayat girdi, çabuk büyümek zorunda kaldık, olmadı.

En büyüğü "abimiz" bilgisayarçı olacaktı, oldu. En büyük "ablamız" bir yandan çevre mühendisliği okurken, bir yandan da Çerkes kültürüyle yakından ilgileniyor. Üç numara "lady" yabancı dillerde yoğunlaşmak, en küçük cımcimiz ise yazar olmak istiyor, dünyası da pek fantastik, Twilight serisini hıfz ediyor, internet ortamında yazdığı Alacakaranlık öyküleriyle sabırsız hayran kitlesine yetişmeye çalışıyor, 13 yaşında sanal ortamda da olsa binleri bulan okur kitlesine sahip yazar olmanın keyfiyle rekabet damarına basıp beni tahrik ediyor.

Aile dostumuz Emine Buzkan Kaynak, meşhur Şah Maran efsanesinden yola çıkarak, Twilight tadında fantastik bir roman yazıp kendi imkanlarıyla bastırdı.

Romanın adı Şah-ı Mar.

Yazar olmak isteyen en küçük kızım, beni şaşırtacak hızda okudu Şah-ı Mar romanını. Çok beğendi. Devamını yazmasını istedi Emine hanımdan. Şimdi birlikte tartışarak Şah-ı Mar / Direniş romanının taslağını birlikte ortaya çıkarıyorlar.

Bir gün "Hangisi daha güzel?" diye sordum kızıma. "Twilight serisi mi yoksa Şah-ı Mar mı?"

"Şah-ı Mar" dedi tereddütsüz. "Twilight çok saçma, Şah-ı Mar daha iyi!"

Halbuki iki roman serisi de fantastik, mantık dışı ve hayal dünyasının uçuklukları üzerine kurulu. Twilight Vampir efsanesini anlatıyor, Şah-ı Mar Yılan efsanesini...

Kızımın cevabı bir hayli düşündürdü beni...

Twilight ona daha saçma geliyor; çünkü kızımın genetik kodlarında Batı'da yaygın olan Vampir masallarına dair herhangi bir kayıt yok!

Şah-ı Mar'ı daha mantıklı buluyor; çünkü onu okurken genetik kültürel kodlarındaki Şah Maran efsanesi uyanıyor, farkında olmasa da unutulmuş bir şeyi hatırlamış gibi oluyor, daha tanıdık, yakın ve sıcak buluyor.

Kızım geceleri Batı efsanelerini anlatan Twilight ile uyuyor ama içindeki Doğu düşlerinde o Vampir soyunu Şah Maran'a dönüştürüyor!

İmdi...

Kendisini Beyaz Türklerin Temsilcisi ilan eden ve Hedonist Tapıncısı olduğunu kabul buyuran Tavşan Kardeş'in, Referandum öncesi estirmeye çalıştığı "Korku Fırtınası"nın neden genel kabul görmediğini buyrun, burdan anlayın!

O korku fırtınasının Anadolu insanının genetik kodlarında karşılığı yok çünkü!

Çünkü Anadolu insanının ruhu; temel örgüsü "Kibir ve Korku" olan Batı efsaneleriyle değil, son vurgusu "Sabır ve Sevgi" olan Doğu Masallarıyla belenmiş daha bebek iken!

İşte o yüzden içindeki "maya" 80 yıllık dayatmalara sabırla tahammül ederek, söz sırası kendisine geldiğinde, bütün tahminleri altüst edebiliyor, ruhuna dokunabilen ele el uzatıyor.

İşte o yüzden Tavşan Kardeş ve Bremen Mızıkacıları her seferinde Göbeğini Kaşıyan Adam'dan şamar yiyor.

Ve işte o yüzden toplum genetik kodlarıyla oynayan, ruhunu okşamayan, kimliğini yok sayan, faşist İtalyan yasalarını Türkçe'ye çevirip kanla yazarak, en ceberrut yöntemlerle uygulayan "sistem"i benimsemiyor, özümsemiyor, hazmetmiyor ve kusuyor!

Kırmızı-Mavi haritadaki 58'e 42'nin bir başka yorumu da budur:

Şah Maran, Dracula'yı her zaman alt edecektir!

Aynaya bakıp kend'özünü göremiyorsan, bari bir bez al da gönül tozunu sil!

Şimdi aynayı bu yana çevirelim...

Mesnevi'de anlatılan Boyalı Çakal hikayesini hatırlamanın tam zamanıdır!

Hani şu yanlışlıkla boyacı dükkanına girip de boya küplerine dala çıka renkten renge giren ve kendisini Tavus diye yutturmaya çalışan Çakal hikayesini...

Her iktidar, her hükümet, yani halkın kudret ve hüküm mührünü eline verdiği her siyasi oluşum, istese de istemese de etrafında kendisini Tavus diye yutturan Boyalı Çakallar sürüsüyle kuşatılır!

Suret-i Hak'tan görünürler...

"Faziletfüruşluk nev'inden gıpta damarını tahrik" ederler...

Nedamet donundan Melamet hırkası biçerler...

Ve fakat; gizli gizli melanet üretmeye, fesat tohumları saçmaya, haset hasadı biçmeye devam ederler!

İşte 58'e 42 haritasının neredeyse yarı yarıya bölünmüşlük duygusu yaratmasındaki temel faktör, Boyalı Çakal hükmündeki sinsî aktörlerdir!

Haritada gördüğümüz Kırmızı-Mavi aslında Türkiye'nin gerçek renkleri değil, bir o yana bir bu yana siftinen aslı boz bulanık Boyalı Çakalların bulaşığıdır...

Bu noktada duralım...

Sadece iktidar partisini yani AK Parti'yi kastetmiyorum!.. **a.tezcan@zaman.com.tr**

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Mum söndü mü? Ne münasebet? O sizin su-i kuruntunuz beyler!

Ahmet Tezcan 2010.10.10

Henüz altı yaşındayım. Evde bir telaş, bir heyecan ve tedirginlik. Mutfakta yemekler hazırlanıyor. Diğer odalarda pencerelere üst üste halılar çakılıyor.

Halılar evet...

Çünkü Ekecikli Şeyh Ahmet Lütfi Efendi'nin halifelerinden Ferâmûş Dede ile Kadirî dervişleri gelecek o akşam.

O akşam evde zikir var çünkü.

Pencerelere halılar çakılıyor... Dışarı fazla ses gitmesin, içeride zikir yapıldığı bilinmesin, sokaktan geçen yahut komşulardan Halk Partili biri duymasın, duyup da polise "Şu evde Hu çekiliyor" diye haber vermesin, eve

baskın yapılmasın, radyolar "Kırıkkale'de toplu halde Hu çeken bir grup mürteci, yeşil takke ve tesbihleriyle birlikte suçüstü yakalanarak hapse atıldı" haberleri yapmasın diye!

Pencere pervazlarına gerilen halılar üstündeki çiviler, 48 yıldır beynimde çakılı duruyor!

Ertesi gün, karşı komşumuzun beş yaşındaki kızı Ferda ile topraktan fırın yapmaca oynarken "Dün gece bizim evde Hu çekildi biliyor musun?" dediğim için yediğim dayağın acısı da...

Çünkü Hu çekmek yasak!

Bizim sokağa cemseler geldi. Cemse dediğim haki renkli askeri kamyonlar. Bir subay taşındı tam karşımızdaki evin yanına.

Karşı evin yanındakine subay taşındığından beri, pencere pervazlarına çakılan halılar ikiye üç oldu, dört oldu.

Aman ışık sızmasın! Hu çekerek devrân eden gözü yaşlı derviş gölgeleri karşı evin penceresine vurmasın!

Fakat çocuk gözlerime bant, kulaklarıma pamuk tıkamayı unutmuş bizimkiler, gazeteci olacağım daha o yaştan belliymiş, muhabirlik ruhumda varmış demek ki!

Karşı evin yanına taşınan subay, kapı önüne çıktı bir gün. Sokakta oynayan çocuklara şöyle bir baktı. Sonra gözleri bana çevrildi. Ben bahçe duvarının üstüne oturmuş, ayaklarımı sallayarak top oynayanları seyreliyordum. Göz göze geldik. Eliyle beni çağırdı. Fırlayıp koştum. Para verip "İki ekmek alır mısın bakkaldan?" dedi. Aldım. Bir sarı 25'lik uzattı bana. "Al bu senin" dedi. "Almam, annem kızar." dedim. Israr etti, almadım. Sarı 25'likle sarı saçlarımı okşadı Subay abi. Beni sevdi. Bir daha korkmadım ben de ona bakarken. Ben de onu sevdim!

Çocukları yoktu. Bazen karısı beni çağırır, "Bak sana ne yaptım?" diyerek pasta, kurabiye yedirirdi. Benim yanımda karı-koca tavla oynar, şakalaşır, birlikte beni gıdıklayıp öperlerdi. Ve ben anlamazdım karşı evin yanına subay taşındı diye pervazlarda ikiye üç olan halıların hikmetini.

"Annen baban namaz kılıyor mu?" diye sordu bir gün Subay abi. Büyüyünce gazeteci olacağımın habercisi olan damarım kabardı demek ki. "Tabii kılıyorlar, Hu bile çekiyorlar!" dedim. Subay abi gülümseyip, saçlarımı okşadı.

"Annenlere söyle, müsaitlerse yarın akşam bize gelsinler!" dedi.

Kelimesi kelimesine olan biteni anlatıp 5N+1K kuralına uyarak söyledim.

"Allah canını almasın e mi?" diye azar işittim marifetime annemden. "Hu çektiğimizi niye söyledin sıpa? Ya hapse atarlarsa şimdi bizi!"

Atmadılar. Annemle babam telaşlı, tedirgin, endişeli gittiler. Beni götürmediler. Küssüp Singer dikiş makinesinin pedalına oturdum, büyük çarkın lastiğini çıkarıp direksiyon yaptım, dikiş makinesinden kamyonumla şehri terk ettim.

Döndüğümde, annemler de gelmişti. Sevinçliyidiler, gözleri ıslı ıslıldı, hapse atılmamışlardı.

Adının Sabahattin olduğunu o gece öğrendiğim Subay abi, Bitlisli bir mühendismiş, yedek subaymış. Dedesi sadece Bitlis'te değil, bütün Güneydoğu'da hürmet edilen, kerameti zahir bir şeyh imiş. Dedesinin menkıbelerini anlatmış, annemle babama ağlayarak.

"Bütün çocuklar arasında, bir tek sizin oğlanın yüzünde bir hâl vardı, onu hissedip çağırmıştım, demek ki yanılmamışım." demiş subay Sabahattin abi. "Tembihleyin de Hu çektiğinizi başkalarına söylemesin. Siz de sık sık sohbe gelin bize, böyle rahat konuşacak komşular bulduğumuz için şükredelim!"

O geceden sonra pencere pervazlarına çakılan halılar üçten ikiye, ikiden bire düştü.

Annem dedi diye değil ama Subay abim söyledi diye bir daha kimseye "Bizim evde Hu çekiliyor." demedim.

Çocuk zihnindeki çiviler zamanla pas tuttu, o çivilerin açtığı yaralar dedesi kerameti zahir büyük bir şeyh olan Subay Sabahattin abinin o gece annelere anlattığı menkıbelerin efsunlu merhemiyile kabuk bağladı, izi kaldı sadece.

Ve fakat o yara, Mehmet Ali Erbil adındaki kısaca Mali denilen şovmenin Çarkıfelek programında Erzincanlı seyirciye "Mum söndü mü oynuyunuz orda?" dediğinden beri kanıyor yeniden. Yediği bu kaçınıcı haltın üstüne diktiği kabahatinden büyük "Mum söndü ne demek bilmiyordum." özü, yaramı daha da derinleştiriyor. Star Televizyonu'nun önüne toplanıp medyatik hayasızlığı protesto eden Alevilerin tepkisindeki "müeddep" şiddeti çok iyi anlıyorum. O tepkinin Alevilerin zihninde de bizim evdekine benzer pencerelere çakılmış halıların yüzlerce yıllık çivilerinin acısı olduğunu çok iyi biliyorum.

Çünkü yüzyıllardır Hu çekerken, gökyüzünde allı turnalar gibi kanat çırparak semah ederken baskına uğramamak için, dışarıya ışık sızmasın, zikreden Alevi canların gölgesi sokağa vurmasın diye, onların da pervazlarına kalın çiviler, halılar ve kilimlerle zulme set çekmeye çalıştıklarını, bu yüzden tıpkı bizim gibi alçaklıktan öte iftiralara uğradıklarını, edepsiz, hayasız, terbiyesiz dedikodularla yaftalandıklarını biliyor ve çok iyi anlıyorum.

Fakat üzülmeyinler daha fazla. Kendilerini "Bilmiyordum." ile kurtaracaklarını zanneden o hayasızlık son demlerini yaşamaktadır artık!

Artık "BİLMEK ZORUNDA" olduklarını anlayacaklar! "Mum söndü" diyerek aslında hiç aydınlanmayan karanlık zihinlerinde bir MUM UYANDIRMAK zorunda olduklarını bilecekler!

Mevlânâ'nın dediği gibi, "Aşk چراغından tutuşturulan ilk mumun alevi" EL ELE EL HAKK'A düstûruyla pencerelerine yüzyıllarca halılar çakılmış evlerde, hem de her gece, her şehir, her mahalle, her sokak ve her evde mumdan muma taşınacak, mahşerde aslına vasil oluncaya dek asla sönmeyecek!

Hubyar Tevhidi'nde ikrar edildiği gibi "Ellez dedem her dem bizim ellere gelmeye" devam edecek! Biz dem-i devranına, Gerçeğe Hu diyelim! Asıl onlara geçmiş olsun! **a.tezcan@zaman.com.tr**

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Dert bir değil elvan elvan ama derdim de bana derman!

Bütün köy hazır. Herkes Cem Evi'ne toplanmış. Şahitlik edilecek. Dede huzurunda sadece üç kişi ayakta. Ayaklar mühürlü, baş kesilmiş, kollar göğüste çapraz.

Dede huzurunda üç Elif, üç Can! Can'lardan genç olanının bıyıkları yeni terlemiş. Baş 3 numara traşlı. Yanında babası ve babasının musahibi, yani babasının yoldaşı, cemdaşı, haldaşı. Delikanlı Dede huzurunda, bütün Can'ların tanıklığında and içecek, yemin edecek, söz verecek. Onun andından, ahdinden, yemininden, sözünden babası ve babasının musahibi de sorumlu.

Bu genç sabah olunca uğurlanacak, askere gidecektir.

And içer, yemin eder, söz verir yüksek sesle:

"Asla yalan söylemeyeceğim! Komutanlarımın emirlerine itaat edeceğim. Askerlik hizmetimi eksiksiz yerine getireceğim. Vazifeden, hizmetten, nöbetten kaçıp kaytarmayacağım! Asker arkadaşlarımdan kimsenin kalbini kırmayacağım! Kimseye kötü söz söylemeyeceğim! Dövene elsiz, sövene dilsiz olacağım! Hak Muhammed Ali adına yeminim olsun, ikrarımdan dönmeyeceğim!"

Her söz verişte Allah Allah nidalarıyla şahitlik ediyor Dede ve Can'lar! Sonra dem-i devranına, gerçeğe Hu deniliyor, semah ediliyor, nefesler, dualar okunuyor, zikir ve Gülbenk çekiliyor.

O gece gözlerini Allah'ın Arslanı Ali'yi görebilmek umuduyla kapatan delikanlı, sabah bütün köylü tarafından köy dışına kadar uğurlanıyor. Sadece annesi bir kaç adım daha yavrusuyla birlikte ilerliyor, onunla başbaşa kalıyor bir kaç dakika, vedalaşılıyor ve delikanlı bineğine, arabaya yahut otobüse adım attığında anne yere eğiliyor, oğlunun ayağını en son bastığı toprağı avuçlayıp öpüyor, oğul gözden kayboluncaya dek, avuçta toprak, gözde nem, gönülde niyaz ile bekliyor.

Geri dönmezse askere giden oğul, ayağının bastığın son toprak, ömür boyu saklanıp evlat diye koklanacak! Hak Muhammed Ali izniyle sağ salim geri dönerse şayet....

Bir tek o, sadece annesi üç-beşlisini yani yöre ve töre kıyafetini giyecek, saklanan son adım hatırası olan o bir avuç toprağı alacak, oğlu bineğinden, arabadan yahut otobüsten indiğinde, yavrusunu karşılayan ana, o toprağı öperek aldığı yere koyacak şükür ile...

Sonra ikrarından, yemininden, sözünden dönmeyen oğul gözlerinden öpülecek!

Bu anlattığım Tahtacı Alevi Can'ların hâlâ yaşatılan, yaşanılan ve askere evlat uğurlama ve karşılama geleneğinden. Öz kızkardeşlerimden daha öte can kardeşim olan Dersimli Baba Mansur Ocağı evladından Ayşe Acar, Tahtacı Alevilerinin bu geleneğini bana ilk anlattığında gözlerimden yaşlar boşanmıştı. Bir film seyrederek gibi canlanan o sahneleri ne zaman hatırlasam, şu satırları yazarken olduğu gibi cezbediyor, yüreğimi coşturup ağlatıyor beni her defasında.

Aynı coşkulu yaşlar, Metin-Kemal Kahraman kardeşlerin hazırladığı Munzur Çayı ile ilgili bir belgeseli seyrederken, Dersim Alevileri'nin Hızır-İlyas Aleyhisselam'ın bulunduğu gün kabul edilen Kara Çarşamba Gecesi'nde eğilip secdeye kapanan ağaçları cezbelenerek anlatan yaşlı bir Abdal'ın "Ağaçlar eğilir mi gerçekten?" sorusuna "Eğilmez mi, tabi eğilir!" derken hücum etmişti gözlerime...

Abdal Dede'nin soruya hayretindeki saflığın aynısını Kadir Gecesi suyun uyuduğuna, ağaçların secdeye kapandığına şahitlik eden anacığımın gözlerinde de görmüştüm çünkü...

Ve fakat her zaman bu kadar coşkulu ve bir o kadar huzurlu olmuyor dökülen yaşlar. Kahırla geliyor bazen, isyanla geliyor!

İktidar hırsının, güç saplantısının, Nemrudî siyasetin yüzyıllardır birbirine kırdırmaya çalıştığı fakat başaramadığı için her iki tarafa da ordularla, silahlarla, baskılarla saldırdığı bu ülkenin insanlarına yaşatılan zulmün, zihinlerde bıraktığı tortulardan oluşan cehalete isyan ve kahr da gözlerimden boşanıyor yıllardır.

Geçen hafta bu köşede yer alan satırlara Alevi Can'lardan gönderilen mektuplar, her ne kadar bu ülke insanlarının Nifak ve Fesat ile birbirine düşman edilmek istendiğine dair oyunun farkında olduğunu sergiliyor olsa da, bu alçakça oyunun hâlâ devam ediyor olması yaralayıp isyan ettiriyor. Bir haftadır her gün, her yeni mektupla yaş doluyor gözlerim.

İşte o mektuplardan biri Hüseyin Kaya'dan:

"Bir Alevi olarak içinde bulunduğumuz durumda rahatsız olduğumu belirtmek isterim. Maalesef bizlere yeni dinler, kimlikler arayanların bizleri ifade ediyor olması üzücü bir durum. Sanırım bu bir proje. Görevlendirilenlerin görevlerini her alanda eksiksizce yaptıkları da aşikar. Alevilik kimilerine göre felsefe, kimine göre yaşam biçimi oldu. Hatta Aleviliğin ayrı bir din olduğu bile yaygın. Şimdi bu kargaşa ve ifade çöplüğünde gerçeğin anlatılması bizim gibi garibanlara düşse de, Sünni kardeşlerimizin elimizden tutması bizi güçlü kılacağı gibi, anlatım sahamızı da genişletecektir. Açıkcası kendimizi anlatabilecek mekana, sesimizi duyuracak basına sahip değiliz. Ama diğer yandan bizi İslam dışına çekmek isteyenlerin gücünü anlamak mümkün değil."

Bir başka mektup da Binnur Aslan'dan:

"Ben bir alevi vatandaşım. Bayanım." diye başlamış uzun mektubuna. İslam Dini'nin peygamber'i olan Hz.Muhammed'in evlatlarına, yakınlarına zulm eden Yezit anlayış, bir şeyleri bizler değiştirmedeğimiz sürece, gelişmiş kabul edilen bu yüzyılda bile, iftira zihniyeti üremeye devam eder." diye sürdürüyor ve haklı olarak Diyanet İşleri Başkanlığı'nın Aleviler konusunda sessiz ve hareketsiz kalmasından yakınıp "hak ve adalet" istiyor. En önemli bulduğum cümleleri ise hem bir tespit hem de çare:

"Alevilerin haklarını hasır altında bırakmaya devam etmek için, din kardeşiyiz diyerek Alevilerin dışlanıp, ötekileştirilmesi ve İslam dışına ittirilme çabası körüklenmekte. Alevileri İslam dışına taşıma anlayışı bazı kesimler tarafından, -bunlar Alevi veya Sünni olabiliyorlar- hakim kılınmaya çalışılmakta. Bu bir oyun. Bu oyunu hepimizin net görmeye çalışması lazım. Oyunun fügüranları olmamak için, bu oyunları yazıp çizen, sahneye koyanları kestirmek gerek. Bu mukaddes dini, İslam'ı çarpıtanları pompalayanlara karşı, kenetlenerek mücadele edilmediği sürece, bataklık kurumaz!"

Umarım, dilerim, niyazım odur ki; hükümet ve muhalefet, tabii ki en başta Başbakan küpe ederler bu sözleri. Çünkü bu sözler, sadece söz değil, öz'dür! **a.tezcan@zaman.com.tr**

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bu hafta canım hiçbir şey yazmak istemiyor

Evet...

Bu hafta canım hiçbir şey yazmak istemiyor.

Çünkü; ister genel olsun ister referandum, her seçim sürecinin sonunda iktidar partisinin muhalefetin sahtekâr gazına gelip başörtüsü için kapı kapı dolaşmasından,

Yargıtay Başsavcısı Abdurrahman Bey'in durumdan vazife çıkartıp sırmalı cübbesinin yakaları gibi sert ve dik çıkışlar yapmasından,

Tam 20 yıl gazete yönetip de bir gram okur artışı yapamayışının nedenselliği konusundaki ayamama sorununu pencere önünden akan dereye baka baka halledip gazeteciliğin ocağına diktiği incir ağaçlarının gölgesinde Sidharta olmaya çeyrek kalmış olan Tavşan Kardeş'in beyaz ekmeğine siyah tereyağı sürülmesinden,

BIKTIM!

Bu hafta canım hiçbir şey yazmak istemiyor gerçekten.

Çünkü; ister genel olsun ister referandum, her seçim sürecinin sonunda, Başbakan'ın bu ülkedeki insanların yüreğine su serpip burunlarını sızlatarak gözlerini yaşartan konuşmasının hemen arkasından o konuşmanın çöpe atılması anlamına gelebilecek "atraksiyonlar" yapılmasından,

Seçimden bir gün önce "Ne olacak acep tası tarağı toplasak mı n'apsak" diye düşünen dar ama var olan iktidar sülûğü Boyalı Çakallar'ın, seçimden bir gün sonra afralı tafralı safralı havalarla "tavus" taklidine devam etmelerinden,

Bir başka hayat tarzına heveskârlığın "müellefetü'l kulûb" cübbesi altında rüşvete dönüştürülerek "bizim kız sen hele geri dur, komşu kızı sen hele beri gel" sultanmasıyla yaranıp yanaşma maratonuna tekrar start verilmesinden,

Ne yazarsan yaz, ne söylersen söyle "Benim oğlum Bina okur, döner döner gene okur" memleketinde yaşananlar, "Ettekrarü ahsen velev kâne yüzseksen" yüzsüzlüğü ile yaşanmaya devam edecek...

İşte her seferinde bu kahredici ümitsizliğin kalp kapakçıklarını yine yeniden kapatıyor olmasından...

BIKTIM!

Bir metrekarelik bez parçasına sarılmış 70 cc'lik şarap şişesinden ibaret "laik rejim" safsatasından laf salatası hazırlamaya ne de çok hevesliyiz.

Ne yazayım?

Gözyaşları içinde yazdıklarım sizden gelen ıslak mektuplarla birlikte çöpe atılmış.

O çöpün içinde hem geçmişim, hem geleceğim, hem yüreğim, hem beynim haris çamurlara bulanmış vaziyette duruyorken;

Ne yazayım?

İşin kolayına kaçıp geçmişten bir hikâye anlatarak o çamura yatmak da var elbet...

Yahut Asmalı Mescit Sokağı'na gidip beyaz et-beyaz şarap kombinasyonu ile "şu anda kim kiminle hangi yan masada" muhbirliğine devam ile Sokak Yazarlığı kavramına Twitter'dan 140 harflik katkıda mı bulunayım?

Ne yazayım?

Elbette başörtüsü sorunu nasıl çözülür, Demokrasi'yi kaldıramadık bari Fobokrasi'ye uygun çareler bulalım diyerek ehven fikirlerle dolu sahte düşünsel cümleler kurmak da bir tercih olabilir.

Televizyonlara çıkıp "ters görüş" yarışmasına katılıp, İkra Operası'ndan yüksek volümlü arylar da icra edilebilir, hatta şak şak alkış parsasına da çıkılabilir.

Her şey mümkündür ama...

Günü, haftayı, köşeyi kurtarmak için sahte okur mektuplarının cümlelerinden cinayetler üreten mutlu yazarlar kadrosundan maaş alanlardan ne farkım kalacak o zaman ey kari, ey sevgili okur.

Siz kanmak hevesiyle dopdoluysanız, ben de kandırmak azmiyle dopdoluyum nasıl olsa değil mi?

İşte bu heves ve azmin çocukları 'İstikbal Caddesi'nde kapkaççılık yapıyorken...

Ne yazayım Allah aşkına!

Ben gerçekten bıktım...

Siz hâlâ bıkmadınız mı? a.tezcan@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gön; sadece pantolon askısı üreten bir firma değildir, arada bir kızarır da!

Ahmet Tezcan 2010.10.31

Çocuk fena halde yüz­süz. Suratsız değil hayır. Suratı var. Üstelik suratında bir karış sakal da var. Sakalı sizi şaşırtmasın. Zira o sakal konjonktürel.

Fakat dedim ya, yüzü yok işte. Çocuk fena halde yüz­süz. Ancak bu tam da onun istediği bir şey. Bir yüzü olmasını istiyor çocuk. Bir yüzü olursa şayet iki de gözü olması gerekir. Göz; ayna ister. Ayna; düşman! Kaba! Hatta banal!

Çünkü fazla dürüsttür aynalar. Herkese yalan söyler ama karşısına geçip kendi gözlerine bakana karşı aşırı dürüsttür. Rahatsız edecek kadar dürüst! Bir o kadar da geveze! Bir kere baktın mı, bakıp da kendi gözlerine yakalandın mı, vırvır etmeye başlar aynalar:

"Şiişt bana bak çocuk! Sen değil misin o, elinde kasetle kapı kapı dolaşan malı kendinden ibaret sakallı Venedik Taciri? Kimlere yalvardın ha aydın doğanlardan olabilmek için? Kimleri kimlere aracı koydun? Aracı koyduklarına sonra tepeden bakıp acımayı ne çabuk öğrendin ha! Geldiğin yeri düşün de şaşır, ne çabuk Mark Spitz oldun kerata!"

Dili; bir kadının bile asla erişemeyeceği kadar alaycıdır aynaların. Gözüne gözüne sokar seni kendinin.

"Kıpırdama dur! Baktın bir kere kaçamazsın! Sakalını çekiştirip durman da faydasız! Gön; sadece pantolon askısı üreten bir firma değildir, arada bir kızarır da! Bana kendinden bakmayalı bu gerçeği de unutmuşsun! Kendini unutmuşsun sen! Bu yüzden mi yalnız yatamıyorsun? Geçmişin yatağı, geleceğin yorganı arasında

boşlukta asılı kalmış bir cenin olmamak için mi? Yastıkta ruj lekesi, gözyaşından evladır öyle mi çocuk? Ana Kokusu'ndan üretilmiş Parfüm de Femme sarhoşluğun ne zaman bitecek söyler misin?"

Çocuk fena halde yüzsüz! Bakmıyor aynalara! Bir yüzü olanlardan ise nefret ediyor! O yüzden, yüzü olmayanlar arasında oturmaktan hoşlanıyor. Yüzün varsa, bir hiçsin! Yüzün yoksa, varsın demektir! Yok, hiç'ten iyidir çünkü! Bu kadar basit! Bu kadar... Primitif!

Ve fakat aynalar olmasa...

"Ne de çok sevmiştin bu kelimeyi ilk öğrendiğinde! Herkes primitif olursa, sen prim yaparsın! Hayat bu kadar basit işte! Bu kadar primitif! Ah çocuk! Kemiklerin yoktu biliyordum, fakat kasların olsaydı keşke biraz! Kelimeler satın almak zorunda kalmazdın o zaman! Dik durmadan diklenmenin efektif fayda sağlayacağı pahalı kelimeler! Ah çocuk! Yüzünden bir parça karşılığı devşirilmiş kelimelerle yaşamının delirtici boşluğunu daha kaç tabletle doldurabileceksin bilmiyorum? Peki ya sen? Biliyor musun?"

Aynalar o kadar da kötü değildir aslında... Hatta, aynalar iyidir de diyebiliriz...

Ama bir şartla:

İyi olan kendinize değil, başkalarına dikiz aynalardır!

Böyle düşünür ve rahat edersiniz, şayet bir yüzünüz yoksa.

Çocuk; bu sebepten rahattır işte, bu nedenle korkusuz ve bukalemun! Sakalının konjonktürel olması bu yüzdendir! Gön; pantolon askıları üreten bir firmadır sadece! İşte bu yüzden... Maundur rengi ve asla kızarmaz! O halde, yalancıdır bütün aynalar! Boşuna konuşurlar:

"Hiç; yok'tan iyidir. Çünkü hiç; her şeydir. Hepsi, her şey yani Tanrı!"

Laf salatasıdır bu! Aynalar bu yüzden gevezedir işte, bu yüzden yalancı!

Sakallı çocuk bunu bilir. Bilir; çünkü o hakikatte aydın doğan olmasa da, sakalı yüzünden, bir bedel karşılığında aydın doğanlardan olunabileceğini fark etmiştir çok önceden. Üstelik ödeyeceğiniz bedel de zaten sizde var olan bir şeydir:

Kendi yüzünüz!

Aydın doğanlardan olursanız bir Tanrı'ya ihtiyacınız kalmaz!

Sakallı çocuk bunu çok çabuk kavramıştır: Aydın doğan iseniz tanrı siz olursunuz!

Bunun için satın alınmış kelimelere sahip olmak gerekir sadece. Yüzünüzden vereceğiniz her parça karşılığında satın alınmış kelimeler. Sakallı doğmuş olmanız, bir yüzünüz olduğu anlamına da gelmez. Sakal konjonktürel bir şeydir çünkü. Aslolan aydın doğanlardan olabilmenizdir. Bunun içinse bir yüzünüz olmamalıdır. Yüzünüz yoksa dokunulmaz olursunuz. Hiçbir şey size dokunmaz, hiç kimse... Dokunmaya kalkan yok olur! Çünkü tanrıların yüzü yoktur ve tanrılara dokunulamaz!

Yüzünden düşen bir parça ile satın alınmış kelimelerle aydın doğanlardan olabilmek için cenge çıkan çocuğun tek düşmanı aynalardır.

Aynalar ki; bakacak iki göz ister, iki göz içinse bir yüz olması şarttır!

O halde aynaları kırmak boynumuzun borcu olmalıdır.

Fakat zorlu bir savaştır bu ve gerçek bir cengaverlik gerektirir. Kırıldıkça çoğalır yüzler aynalarda. Daha çok kırmak gerekir. Daha çok parçalamak, ta ki iki göz taşıyacak bir yüz kalmayınca dek ufalamak gerekir. Zor bir savaştır bu. Her babayığidin harcı değildir. Çünkü herkes, kendi yüzüne karşı savaşmayı göze alamaz! Acı verir, kolay katlanılamaz, ağır bir yükür, geçmişin yatağında gelecek yorganı altında bir cendereye dönüşür geceler. Ana kokusuyla takas edilen Parfüm de Femme dışında hiçbir şey dindiremez bu acıyı, katlanılabilir kılamaz.

Sakallı çocuk bunu çabuk kavramıştır.

Kavramak; ne büyük cesaret, ne büyük hüznü!

Yağmur yağıyor. Toprağın yüzü yıkıyor. Islak toprak, ana gibi kokuyor.

Kalkmalıyım. Kalkıp tıraş olmalıyım. Gözlerime bakmalıyım aynada, sakalımı keserken.

Sakalımı kesmem şart, gözlerime bakabilmek için. Çünkü sakal konjonktürel bir şey. Sakalım olmasa da olur. Sözlerimi dinlemeseler de. Ciddiye almasalar da beni, fark etmez!

Fakat her şey anlamsızlaşır bir yüzüm olmazsa.

Bir yüzüm olmalı. Gözlerim olmalı. Yüzüme bakmalıyım. Kendimi görmeliyim. Anamın dudaklarını aramalıyım yüzümde. Anamı sevmeliyim gözlerimle aynada kendime bakarken. Nerden geldiğimi bilmeliyim. Anamın kokusunu duymalıyım genzimde...

Anam, yani etim, kemiğim, toprağım, yani her şeyim, yani...

Hiç işte! a.tezcan@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Arıza yapmak istiyorum, bilerek, isteyerek, teammüden...

Ahmet Tezcan 2010.11.07

Ve... Kader-i İlahî mutlak surette "adalet" ile tecelli ediyor! Adam, belediye başkanı seçildi. Kendisine sorulan ilk soruyu hatırlıyorum: "Genelevi kapatacak mısınız?" Cevap: "İstanbul'un genelevden daha büyük sorunları olduğunu düşünüyorum!"

Tavşan kardeşler 4,5 yıl niyet falı okudular, genelev ha kapatıldı ha kapatılacak diye, vur ha babam vurdular gazeteleri, radyoları, televizyonları ve vizyonları ile. Adam; yağmur duasına çıktı. "İşi Allah'a kaldı!" diye manşet attilar. İki gün sonra taşıp gazetelerini çamura bulayan Ayamama Deresi'ne bugün bakıp da hâlâ ayamamak gibi bir sorunla cebelleşen emekli tavşan kardeş siyah-beyaz niyet falı çekmeye devam ediyor.

Adam; Siirt'te bir şiir okudu Ziya Gökalp'ten. Tutup hapse attilar. Manşetlerde ise bu kez "Artık muhtar bile olamaz!" kahkahası vardı. Hepi topu 4,5 yıl kalmıştı başkanlık koltuğunda, 4,5 yılda hazırlattığı projelerin

gerçekleştirilmesi 10 yıldır devam ediyor, İstanbul'a bir gelen bir yıl sonra pek çok şeyin değişmiş olduğunu görüyor, ama o "yarım bırakılmış başkanlık projeleri" hâlâ da bitirilebilmiş değil. Adam; hapisten çıkıp parti kurdu, "Ateş olsa cürmü kadar yer yakar" dediler. İki aylık parti ile Anayasa'yı değiştirebilecek oy çokluğu ile tek başına iktidar yaptı partisini. Milletvekili bile değildi henüz. Sonra şiir okuyup hapse atıldığı şehirden, Siirt'ten milletvekili seçildi.

"Muhtar bile olamaz" demişlerdi ya, Başbakan oldu. Cumhurbaşkanının kim olacağını belirlemek gibi bir kudretle hem de. 8 yıl içinde babasını inkâr edenler topluluğu ve tavşan kardeşler orkestrasıyla manşet manşet sıvanmasına rağmen her iki yılda bir seçim ve iki de referandum ile sındı, her seferinde halk onu tercih etti. "Ayamama Deresi akar, Tavşan Kardeş bakar" vaziyeti atasözü oldu neredeyse... Şimdi o adam, dünyanın çehresini değiştiren liderler arasında ilk üçe giriyor.

Adama "Terbiyesiz Başbakan" demişti biri. Başyazar. Konsey Başkanı. Oktay Ekşi. Gazeteciler Cemiyeti Başkanlığı yarışını kaybedince kurduğu hiçbir hükmi şahsiyeti olmayan Basın Konseyi için randevu isteyip de 7 gün içinde cevap alamadığı için televizyonlara çıkıp "Terbiyesiz Başbakan" demişti.

İlk defa açıklıyorum: O sırada "terbiyesiz" dediği adamın basın müşaviri bendeniz idim. Hükmi şahsiyeti olmayan "kişisel hırsın kurumsal hali" demek olan Basın Konseyi'ne randevu verilerek, şahsi hevesin meşrulaştırılmasına karşı olduğumu söylemiştim. Randevuyu 7 gün sallayan bendim. "Arıza yapma! Randevuyu ver! Sabret!" demişti Adam.

Adam; yani Başbakan. Randevu verildi. Başbakan'a "terbiyesiz" diyen Oktay Ekşi Basın Konseyi'nden birkaç kişi ile geldi. Yanında da patronunun kızı vardı. Ben yine isyanlardaydım... "Arıza yapma! Sesini kes ve sabret!" demişti Adam.

Adam; yine o adamdı, Başbakan'dı yani. Ben sesimi kestim ama bu terbiyesizliğe isyan eden birkaç gazete ve medya grubu Basın Konseyi'nden istifa ettiler. Başyazar Bey zor durumdaydı, televizyona çıkıp, Haluk Şahin şahitliğinde, bir yıl sonra Konsey Başkanlığı'nı bırakacağını açıkladı. Bırakmadı ama... Başbakan'a "terbiyesiz" demişti. Başyazarlarında kimilerine alçak demeyi, kimilerini "anasından doğduğu yere kadar kovalamayı" sürdürdü ve nihayet "Bunlar analarını da satarlar" diye yazarak "ana kavramına bakışındaki terbiyeyi" baş sayfadan ilan etti. En yakınındaki kişileri, tavşan kardeşler ve babasını inkâr edenler orkestrasını bile irkilterek "Ulusal Terbiyesiz" ilan edildi ve... İstifa etti! Şimdi arada bir "r" farkı kaldı. Yıllar önce "Bir yıl sonra bırakacağım" dediği Konsey Başkanlığı'nı bırakmamak için "sosyete" yapıyor. İstifrası yakındır!

Kıssadan hisse: Mütebessim kibir, çatık kaşlı sabır ile başa çıkamaz!

Çatık kaşa bakıp da "diktatör" diyenler, gün gelir Kılıçdaroğlu Kemal Bey gibi, o "çatık kaşlı sabra" öykünmek zorunda kalır. Şimdi bu yazıyı okusa o "çatık kaşlı sabır adamı"; beni ilk gördüğü yerde şöyle diyecektir, adım kadar eminim:

"Arıza yapma! Sakin ol! Sabret!" Ben o kadar sabırlı değilim. Olmamayı tercih ediyorum. Çünkü vaktidir, söylemem gerek, söylemezsem çatlarım. Bazı şeylerin bilinmesi, örtülü kalmasından evladır. "Arıza yapma!" diyecek olana da tek isyanım bu olsun. Arıza yapmak istiyorum, bilerek, teammüden, bu seferlik...

a.tezcan@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Rıdvan Memi bam teline bastı, medyanın Ergenekon'u da çözülmelidir

Ahmet Tezcan 2010.11.14

Bir söyleşi yaptı, parçalamaya kalktılar.

Rıdvan Memi. Gazeteci. TRT Haber'de bence televizyonlardaki en kaliteli söyleşi programı olan Kozmik Oda'yı hazırlayıp sunuyor. Kuyumcu kadar titiz, konuklarını seçerken, sorularını hazırlarken. Tek kusuru var Memi'nin: Beyaz Türk değil!

Mehmet Ali Ağca ile cezaevinden çıktıktan sonra tek söyleşiyi Memi yaptı geçen salı akşamı. Söyleşinin nasıl yapıldığını, Rıdvan Memi'nin nasıl titizlendiğini çok iyi biliyorum. Biliyorum çünkü Memi; her programdan önce çağıracağı konuk, seçeceği konu üzerinde güvendiği gazeteci dostlarıyla istişare etmeyi, hatta onlarla bir ön tartışma yapmayı hem şart hem zevk edinmiştir.

Ağca geldi, Memi sorularını sordu. Kıyamet koptu. Medya ağaları çok kızdı.

Tabii klasik bir "merkez medya taktiği" ile önce iftira atarak:

"Ağca'ya TRT kaç para verdi?" diyerek çamur attılar. Öyle olması gerektiğini düşünüyorlardı. Çünkü zamanında kendileri öyle yapmışlardı. Ağca'ya kardeşi üzerinden para ödeyerek onunla söyleşi yapmışlardı. Üstelik hem o parayı verip hem de İpekçi cinayetine dair zırnık kopartmadan söyleşmişlerdi Ağca ile.

Şimdi alakalı alakasız yazıp çiziyor ve sadece "Neden İpekçi cinayetini sormadın?" diye asıp kesiyorlar.

Bu satırlar yayınlanana kadar belki açıklanmış olacaktır ama bendeniz de tekrara düşmüş olayım. Zamanında Ağca'ya "Ne şartın varsa kabulümüzdür" diye yalvarıp, Abdi İpekçi cinayetiyle ilgili tek kelime sormadan yaptıkları söyleşiler arşivlerdedir hâlâ.

TV söyleşisinde dünyanın her yerinde söyleşi yapılacak olanla bir ön konuşma yapılır, konuşulacak konu belirlenir, sınırlanır. İki taraf da buna uymak durumundadır. Uymazsanız ikinci programa konuk bulamazsınız.

Memi; Papa suikastında bilinmeyen Vatikan faktörünü kardinal isimlerini verdirerek anlattı Ağca'ya. Dünya medyası şimdi Ağca'nın TRT ekranında söylediklerinin izini kovalıyor. Söyleşi haberi, EuroNews internet sitesinde en çok tıklanan ikinci haber. Rusya'daki Pravda'ya, İtalya'dan Avustralya'ya varıncaya kadar bütün haberciler Rıdvan Memi'nin programda Ağca'ya söylediği bilgilerin peşine düşmüş durumda. Memi'ye e-mailler yağıyor dünyanın dört bir yanından.

Fakat bizim Medya Ağaları başka telden çalıyor, TRT ve Rıdvan Memi'yi suçluyorlar.

Hatta Hürriyet Gazetesi'nde "TRT ve Rıdvan Memi'nin Ağca söyleşisini eleştiren Doğan ve Ülsever'in yazıları sansürlendi" diye basın özgürlüğü yaygarası kopartıyorlar, "Bakın gördünüz mü patronumuzun üzerinde baskı var" diye hükümeti de suçluyorlar.

Çünkü çaba göstermeden, masa başında yapılabilecek en kolay "gazetecilik" türü bu:

Çamur atmak!

Hiç akıllarına gelmiyor; "Acaba Yalçın Doğan ve Cüneyt Ülsever'i sansürleyen patronumuz vergi kaçakçılığı cezasından kurtulmak için değil de Abdi İpekçi cinayetinin kaşınmamasını istediği için o yazıların konulmasını

engellemiş olamaz mı?" diye hiç düşünmüyorlar.

Düşünseler internete girmeleri, Google'a tıklamaları ve <http://ebrar.wordpress.com/2006/12/20/ipekci-cinayetindeki-supheler/> benzeri web sitelerinde yayınlanan haber ve yorumları okumaları yahut Tamaşa Ural'ın 2000 yılında yayınlanmış Çarmıhtaki Ülkücü kitabını okumaları, yeniden, tekrar tekrar, kendilerini de sorgulayarak düşünmeleri gerekecek.

Buyursunlar... Düşünsünler... Araştırsınlar... Ağca'yı konuştursunlar, Ağca para isterse tapusu yok evimi satıp ben ödemeye hazırım, söyleşi yapsınlar ve arkasından ağladıkları İpekçi'nin öldürülüşünde gizli kalmış bütün noktaları ortaya çıkarsınlar.

Onlara bir tüyo vereyim:

Rıdvan Memi; Abdi İpekçi cinayetiyle ilgili "yeni bilgiler" için şu an iz ve iş üstünde. Eminim bunu hakkıyla yapacak, hem yeni bilgilere ulaşacak hem de yıllardır üstü örtülen bazı olayların ve bilgilerin de üstünü açacaktır. TRT ise bu araştırma için ona bütün imkânları sağlamalı, kuruma yönelecek saldırılara aldırmandan dik durmalıdır.

Çünkü Rıdvan Memi; Papa suikastı çerçevesinde Mehmet Ali Ağca'yı konuşturup ilk defa somut, net, açık bilgiler ve isimler alarak hem dünya medyasının hem de Türk medyasının bam teline bastı. Papa suikastı, global medya ve dünya için ne kadar önemli ise Abdi İpekçi ve hatta Çetin Emeç cinayetleri de bizim hâlâ ulusal bile olamayan yerel medyamız ve Türkiye için o kadar önemlidir. Rıdvan Memi'nin TRT'de Ağca söyleşi ile bastığı bam telinin titreşimleri, ümidim odur ki, benim medyanın Ergenekon'u dediğim gazetecilikteki gizli ve pis yapılanmaların da ortaya çıkmasına vesile olacaktır.

Umarım bu şarkı burda bitmez!

Son söz; TRT yönetimini söyleşiye izin verip doğru yapılanın arkasında durdukları için tebrik ediyor, bir dönem yardımcılığını yapan Rıdvan Memi'yi de gururla alnından öpüyorum!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir Naipaul eksikti, o da oldu, çok yaşayın e mi siz!

Ahmet Tezcan 2010.11.28

Yaş ilerledi ya, senesini tam hatırlamıyorum, İstanbul'daki Japonya Başkonsolosluğu'nun basın ataşesi aramıştı bendenizi. O günlerde kim bilir kaçınıcı kez işsizdim. Henüz Devlet Kapısı'ndan içeri girmişliğim yoktu.

"Sizin internette kurduğunuz Dördüncü Kuvvet Medya sitesini iki yıldır takip ediyoruz." dedi Japon ataşe. "Bu nedenle Türk medyası hakkında en sağlıklı bilgileri sizden alabileceğimizi düşünüyoruz. Bize bir brifing verir misiniz?"

Verdim gitti.

Adamlar Japon, benim gibi değiller ki, çalışıp gelmişler, sorular hazırlamışlar, brifingi kendi ülkemin medyası hakkında benim için bir imtihana çevirmek için uğraşmışlar. Şayet bunlar benim Son Samuray filminde seyrettiğim adamın torunlarından iseler, soruları da keskin kılıç olacaktır düşüncesiyle ürperdim. Fakat davet edildiğim bina diplomatik olarak Japonya sayılıyor ise de, binanın bulunduğu şehir benim ülkemin sınırları

içinde, üstelik eski bir başkent ve hatta payitaht idi. Onların Son Samuray'ları varsa bizim de Son Osmanlı'mız vardı. Yandım Ali edasına bürünüp "Haydi sorun ne bilmek istiyorsanız." diyerek atak yaptım.

İlk soru hiç de Samurayca değildi. Aksine Kırmızı Başlıklı Kız naifliğindeydi:

"Gazeteleriniz niye bu kadar çok renkli ve başlıklar niçin bu kadar kocaman kocaman?"

Bıyık bile buramadım bu naif soruya.

Kim bilir kaçınıcı kez işsizdim. Henüz Devlet Kapısı'ndan içeri girmişliğim yoktu. Kahvaltı bile yapmamıştım. Öfkeliydim. Dolayısıyla mizah duygusundan uzaktım.

"Okurlarını haaaaam diye yutmak için yavrum!" demedim.

"Bizde gazeteler okunmak için değil, bakılmak içindir." cümlesinden başladım ama nereden çıktığımı bilemedim. "İkinci soru nedir?" diyene kadar iki saatten fazla süre geçmişti. Adamlar gülümsediler. Beni korkutan defterlerini kapattılar. "Sorularımızın tamamını biz sormadan cevapladınız." diyerek kalkıp önümde Japonca eğildiler.

Dışarı çıktığımda hafiflediğimi hissettim. Öfkemden eser kalmamıştı.

Aradan bilmem kaç yıl geçti. İş buldum. Devlet Kapısı'ndan geçtim. Hatta ben devletlü iken o Japon ataşe ile bir kez daha karşılaştım ama bu sefer kendi ülkesinde, Tokyo'da, merkeze alınmıştı. Bizim Başbakanımız ile söyleşi yapacak Japon gazetecilerle ilgileniyordu. Karşılaşınca "Gazeteleriniz hâlâ renkli mi?" diye sordu. "Başlıklar hâlâ kocaman mı?"

"Evet öyle!" dedim. "Hâlâ okunmuyor, bakınıyorlar. Hâlâ anlatmıyor, bağırıyorlar."

Habertürk çıkmamıştı tabii. Eyüp Can, Radikal'in genel yayın yönetmeni olmamıştı. Tavşan Kardeş, Nehir Kıyısı'na çekilmemiş, hatta umreye bile gitmemişti. Gerçi Cem Uzan'ın yerinde yeller esiyordu ama köşe yazarlarından kimileri hâlâ Başbakan'ın kapısına Patronişi Elyazıları ile geliyor, alı al moru mor çıkmalarına aldırmadan, kapıdan çıkıp bacadan girmeye çalışıyorlardı.

Oysa tas eski tastı ama kimse hamamın yeni hamam olduğunu anlamak istemiyordu.

Sonra Habertürk çıktı. Gazete boyu bir nebze kısaldı. Derken Eyüp Can genel yayın yönetmeni oldu. Radikal "küçül de cebime gir" tabirince ufaldı. Fakat başlıklar eskisi gibi. Okurunu haaaaam diye yutmaya çalışan, bööööö diye ödünü patlatmaya çalışan puntolar, gazetelerin etek boylarına nisbetinde aynı kaldı.

Japon'un Son Samuray'ı bendeniz Son Osmanlı'yı dinlemek üzere davet ettiğinde ne Ergenekon Davası vardı ne de Can Ataklı-Rasim Ozan ikilisi. Soru sorana balans ayarı çeken Pamukoğlu Paşa'nın adını bile duymamıştı kimse daha.

Bu yüzden televizyonlarda kayınvalidemin tabiriyle "kuş gibi çığırtıp duran adamlar"dan söz edememiştim hiç.

Etsem ne olacaktı ki? Sonuç değişmeyecek, bizim medyacı milleti yeni hamamda eski tasla su dökünmeye devam edecekti..

Bunları yazmayacaktım aslında bugün. Yazıya başlarken ilk cümlem günler öncesinden belliydi.

"Naipaul kadar taş düşün başınıza!" diye girecek, Hilmi Yavuz'undan Cezmi Ersöz'üne, Salih Tuna'sından Eyüp Can'ına, Ahmet Hakan'ından Oray Eğin'ine ver veriştir vur kırıştır yapıp çıkacaktım.

"Yazarlar da bir ulustur, o nedenle bir parlamentolari olmalı ve bir araya gelip yazarlar ulusunun sorunlarını o parlamentoda tartışmak üzere Avrupa Yazarlar Parlamentosu'nu kurduk" diye saçmalayan Nedim Gürsel'i de anmadan geçmeyecektim.

"Parlamentonuz batsın e mi?" diyecektim, vazgeçtim. Adı Ahmet, soy adı bluejean olan kültür organizasyonu dehamıza da bir iki çırpıştırıracaktım ara yerde. Ondan da vazgeçtim. Hatta Paolo Coelho-Robin Sharma-İclal Aydın üçlemesinden imbibiklenmiş Aşk Doktoru Mehmet Coşkundeniz iksiri tadında bir hikmetli söz ile bitirecektim yazımı. Ondan bile vazgeçtim.

Bitirmeyeceğim bu yazıyı...

Bıraktım böylece kalsın...

Ben elimde eski tas, yeni hamamda su dökünmeye devam edeyim! a.tezcan@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Wikileaks turnusoluna vurdum kendimi, isteyen üstüne alınabilir!

Ahmet Tezcan 2010.12.05

İnancım ödülümdür.

"İnandım yaptım, ter döktüm, emek harcadım, para harcadım, masraf ettim, borca girdim, tehdit edildim, hakarete uğradım, hapse atıldım, aç kaldım, süründüm, sürüldüm.

İnandım yaptım, yaptığım sana da yaradı, o halde faturamı öde, emeğimin karşılığını ver, borcumu ertele, tehditleri savuştur, hakaretleri engelle, bana her yolu aç, beni doyur, beni öv, dediğimi bir etme, ödüllendir beni, takdis et, kutsa, önümde eğil!"

Öyle mi? Öyle mi olmalı?

Hayır, bin kerre hayır!

İnancım ödülümdür!

"İnandım yaptım ama yaptığım onlara da yaradığı halde beni anlamadılar, emeğimi hor gördüler, paramı vermediler, borcumu ödemediler, beni sevmediler, beni övmediler, yolumu açmadılar, istediğimi yapmadılar o halde ben de bunun acısını çıkarmalıyım, biri yalan uydurursa haklarında o yalana ortak olmalıyım, olma deseler de aldırmamalıyım, acı nedir tattırmalıyım, can yangını nedir yaşatmalıyım!"

Böyle midir Olimpos'un kuralı, Buddha'lığın ayağı? Böyle mi olmalı?

Hayır, milyonlarca hayır!

İnancım ödülümdür!

İnancım "tek" ödülümdür!

İçinde "her şey" olan "biricik şey"dir çünkü inancım!

Kendisine "ben dahil" hiçbir şeyin değeri katmadığı "eşsiz servet"tir çünkü inancım!

Beni var eden şeydir. "Biricik" edendir beni.

O halde ağlama! Sus!

"Sakla samanı gelir zamanı" cılardan olmaktan vazgeç! Fırsat kollama! Pusuya yatma! "Acıtmak mı istiyorsun, işte sana acı, tat bakalım!" deme!

Acın, inancın kadar eşsizdir çünkü!

İnancın, yangının kadar büyük!

Bire bin koymanın marifet olduğunu sanıyorsan aldanıyorsun!

Bire bin koymak, binde bir'e küçülmektir zira!

Öfken kadar acizsin!

Sabrın kadar büyük!

İnanırlar sana!

"İşte bu!" derler! "İşte bir Budist için Buddha'nın anlamı ne ise benim için de o olan adam!"

Sana her inanan, zokadır sana! Yuttun mu yandın!

Olimpos; çukurlardan bir çukurdur tersinden bakınca...

Efendi ise; kölelerin kölesi...

Kusursuz değilsin!

Kusur inancına zarar veremez!

İnancına mihenktir senin kusurun!

Gün gelir kusuruna vururlar inancını!

İnancına sarıl, kusuruna değil!

Eğil, yere baş koy, dudakların toprağa değsin ki göğü öpebilesin!

İnancının kendine vur, kusuruna!

İnciniyorsan, sendendir!

İncitiyorsan kendine münkirsin!

Dağ gibi ol, dağ gibi!

Kulağını aç da dinle; ne demişti Kör Bayro?

Bir şey Hakk'tan gelirse iyidir, hoştur, hoşluk verir Amedbaba!

Amma bir şey kendinden gelirse sıkıntı verir, incik verir, incinirsin!"

Hoş musun boş musun burdan anla!

Hatırla; ne demişti bir de;

"Dağlar yerinde sabittir Amedbaba, dağlar yerinde sabittir amma her yana bereket saçar!"

O halde sus! Sus da son sözün kıymetini bil:

"Sakin ha sahibinden hızlı koşmaya çalışmayasın! Nene lazım baba, tökezler düşersin, üstün başın berelenir! Bırak o seni sırtına alsın, dağları aşırsın!"

İnancın sahibindir!

İnancınla yarışma!

Kimsenin sana verebileceği bir ödül yok!

Ödülün inancıdır zira!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Son model telefona eski takvim yüklersen, gör başına neler gelir?

Ahmet Tezcan 2010.12.12

Editörüm Abdullah Kılıç beni arayıp da "Nizamı, intizamı bırak abi, Pazar yazarı ol!" dediğinde günlerden Çarşamba olmasaydı, siz şu an "Wikileaks Belgeleri Sonrası ABD Büyükelçiliği'nden Sızma Medyadanlıklar" konulu bilimsel bir çalışmanın giriş cümlelerini okuyor olacaktınız.

O bilimsel çalışmanın benim kalemimden çıkacak olması sizi şaşırtacaktı belki. Belki göz ve el yordamıyla çıkışı bulduktan sonra kendinizi balkondan atmaya ya da "Sen de mi Rana?" diyerek karınızı vurmaya kalkacaktınız. Fakat yemin ederim şu anda akıl, beden ve sosyal yapı olarak sizi Serdar Turgut'tan daha sağlıklı tutan şey, editörümün beni arayıp "Pazar Yazarı ol abi!" dediğinde Saatli Maarif Takvimi'ne göre günlerden çarşamba, aylardan Muharrem, mevsimlerden Yaprak Dökümü sonu olmasıdır.

Evet, evet! Son model Iphone'numa yükleyip de Fehmi Kuru'nun henüz haberdar olmamasını ümid ettiğim Saatli Maarif Takvimi uygulamasına göre durum tam da öyleydi. Günlerden çarşamba idi ve o gün 1714 Osmanlı-Venedik Savaşı başlamış, oturduğum sitenin hemen arkasındaki sokağa ise semt pazarı kurulmuştu.

Editörümün kılıç kadar keskin "Pazar yazarı ol" emri, gazetecilik tecrübelerime dair radikal bir rekabet fikri doğurdu bende ve o anda sepeti kaptığım gibi kendimi semt pazarının ortasında buldum.

Fakat meğer ne aptalmışım!

Meğer radikal bir rekabet falan yokmuş. Üstelik gazetemizin herhangi bir hamle niyeti de söz konusu değilmiş. Editörüm Abdullah Bey'in "Pazar Yazarı ol!" talimatı ile, Radikal yönetmeni Eyüp Can'ın "Sokak Yazarı Ol!" talimatı arasında hiç bir mesleki, etik ve organik bir bağ yokmuş!

Ne yapayım ki o gün günlerden çarşamba, aylardan muharrem, mevsimlerden Yaprak Dökümü sonuydu. Osmanlı-Venedik Savaşı 296 yıl önce başlamış, o gün doğan kız çocuklarına Nesrin, erkek çocuklarına ise

Tahsin ismi verilmişti. Günün yemeği ise pirinç çorbası, haşlama et, cacık ve kadayıf idi.

Sizin şu an "Wikileaks Belgeleri Sonrası ABD Büyükelçiliği'nden Sızma Medyadanlıklar" başlıklı makalemin giriş cümlelerini okuyamıyor olmanızın tek suçlusu, cebimdeki Saatli Maarif Takvimi uygulamasıdır, yemin ederim!

Bizim sitenin arkasındaki sokağa çarşamba günleri kurulan Pazar Yeri'nin ortasında, maydonoz kokulu kadınların halimi yadırgayan bakışları altında ne yapacağımı şaşırmış vaziyette bakınırken, beni kendime getiren şey, elindeki Ipad cihazından Borsa'yı takip etmekte olan esmer tezgahların bağıırışı oldu:

"Ankara'da bir grup öğrenci AKP'li Burhan Kuzu'ya yumurta fırlatmış! Sen de fiyatları fırlat Apo!"

O anda turfanda bir Pazar Yazarı olarak, bütün tezgahlardaki yumurta fiyatlarının gastronomik olarak yükseldiğine, ayakkabı fiyatlarının ise buna paralel olarak ortopedik düşüşüne şahit oldum ve hemen not ettim.

Mükemmel bir yazı konusuydu bu. Üstelik gelişen olaylar yazacağım yazıyı daha da mükemmelleştiriyordu. Bir başka tezgahtan şöyle bir nida yükseldiğini duydum:

"Twitter'da Amedbaba diye biri 'Yumurta atana domates fırlat, sıcak havada melemen olsun' diye yazmış! Etiketini değiştir Nizamettin, domatese de zam geldi!"

O an aklım başıma geldi ve "Allah belamı versin e mi?" diye haykırdım. Bostanlı ürün tezgahındaki hormonlu delikanlının ünlendiği Amedbaba bendim ve Ankara'da bir grup öğrencinin AKP'li Burhan Kuzu'ya yumurta fırlattığını duyunca, dayanamayıp Iphone 3G ile twittera girmiş, sırf @ahmethc kod adlı Ahmet Hakan'dan önce davranabilmek için "Yumurta atana domates fırlat, sıcak havada melemen olsun" diye tweet atmıştım.

Beni bu hale koyan cep telefonumdaki Saatli Maarif Takvimi uygulaması idi ve ben hala 1714 Osmanlı-Venedik Savaşı havasındaydım. Oysa ki 2010 yılındaydık ve Ankara'da bir grup öğrenci Siyasal Bilgiler Fakültesi'nde "Kolektif Yumurta Şenliği"ni başlatmıştı bile. Üstelik hiçbirinin adı Nesrin ya da Tahsin değildi. Fakat onlar da telefonlarına Saatli Maarif Takvimi uygulaması indirmiş ve "ABD ile İngiltere'nin Japonya'ya Harp İlanı (1941)" cümlesinden sonraki çizginin altında yer alan hadis-i şerifi okumuş olmalıydılar:

"Bir kimse sizi ziyarete gelirse, ona ikramda bulununuz!"

Yani onları bu eyleme sevkeden etken siyasi değil teoteknikti!

Dayanamadım! Twitter'a girip "Süheyl Batum'a Sazan, Burhan Kuzu'ya Koç Yumurtası atmayı düşüneyen öğrenciler, o zekayla Siyasal'ı nasıl kazanmış? İşte YÖK'ün hali!" diye bir tweet atıp eve koştum. Asansörde 140 karakteri aşmasın diye aradaki virgül ve boşlukları kaldırdım. Editörüm Abdullah Beyi aradım:

"Pazar Yazarı olarak ilk haberimi flaş flaş geçiyorum Apo!" dedim. "Başlığı attım bile: Siyasal Yumurta Eylemi Enflasyon Canavarını hortlattı! Yazdın mı? Tek satır olmuyorsa ikiye böl, sayfa sektreleri karakterleri sıkıştırıp alt satırı üsttekiyle hizalar! Tamam mı koçum? Çabuk yaz, baskıya yetiştir, hat kaçmasın! Hadi göreyim seni!"

Karşı taraftan aptallığıma not düşen bir açıklama geldi:

"Ne enflasyonu abi, ne Siyasal'ı? Ben sana Pazar yazarı ol dedim, pazara çık demedim ki? Yani Ertuğrul Özkök gibi ol, siyasi yazıları bırak, her Pazar aşk yaz, çiçek yaz, börtü böcek yaz, onu kastettim!"

"Allah belamı versin!" diye haykırdım gene!

Manşetlik haberimin çöpe gittiğine hayıflanmıyorum hayır!

O günden beri iyi bir 'Tavşan Kardeş' olmak için pazardan aldığım havuçları hart hart yemekten protez dişlerim yerinden oynadı, ona sinirleniyorum!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yaktın beni Egemen Bağış! Dostluğumuz bir çürük yumurta kadar değilmiş, alacağın olsun!

Ahmet Tezcan 2010.12.19

"CHP'li Mehmet Sevigen'i gördün mü?" dedi kişisel eleştirmenim Şeref Bey. "Senin twitter'da yazdığını ciddiye alıp Müzakereci Bakan Egemen Bağış'a yumurta lekesi tutmayan bir elbise diktirmiş!"

Bir eleştirmeniniz varsa yanınızda mutlaka yeni bir kalem takımıyla birlikte Uzi silahı da bulundurmanız olmazsa olmaz bir şarttır. Zira karınızdan sonra en ciddiye almanız gereken kişinin, karınızdan sonra sizi ciddiye almayan ikinci insan olduğunu da bilmelisiniz. Şayet bunu bilmezseniz başkaları tarafından ciddiye alınmak gibi bir tehlikeyle karşı karşıyasınız demektir. Nitekim sıkı bir Pazar Yazarı, iyi bir Tavşan Kardeş için "ciddiye alınmak" kadar tehlikeli bir mesleki hastalık yoktur. Ölümcül bir hastalıktır bu. Ve bu gibi durumlarda yapılabilecek en akıllıca hareket ya Kurtlar Vadisi ekibiyle birlikte Polat Alemdar'ın Sharon Stone'u nasıl öptüğüne dair bir yazı dizisi hazırlamak yahut Uzi silahını şakağınıza dayayarak suikast görüntüsü verilmiş bir intihar ile adınızın bir caddeye verilmesini sağlamak olmalıdır.

Ben Kurtlar Vadisi'ni hiç seyretmediğim için ikinci yolu seçtim, Uzi'yi çektiğim gibi namluyu şakağıma dayadım.

"Saçmalama lütfen!" dedi Şeref Bey. "Bu yaptığın hiç de akıllıca değil. İyi bir Pazar Yazarı olmak için ille de Ertuğrul Özkök'ü taklit etmek zorunda değilsin. Üstelik Özkök sürekli şarap üstüne yazılar yazıp, başkalarının önünde kahvenin, şarabın ve suyun tadını birbirinden ayırt edemeyen adam rolünü oynarken son derece başarılıydı. Bu numarayı herkes yutmuştu. Oysa şu haline bak; elindeki o sahte suikast silahı Uzi ile Uzo arasındaki farkı bilmeyen adamı oynarken bile taklitçiliğin paçalarından akıyor. Bu numarayı okurlarına değil, okul çağındaki çocuklara bile yutturamazsın! Üstelik caddelere isim vermek modası da çoktan bayatladı artık. Şimdi caddelere isim değil, numara veriliyor!"

Adam haklıydı. Uğur Mumcu Caddesi'nin adı bile numaraydı şimdi. Şakağımdaki Uzi'yi çaresiz bir şekilde indirip namluyu ağızma soktum ve bir suikast silahı biçiminde özel olarak Belçika'da yaptırdığım çikolatadan iri bir parça kopardım.

"Peki ama şimdi ne yapacağım söyler misiniz?" dedim. "Baksanıza Mehmet Sevigen bile beni ciddiye alıp yumurta lekesi tutmayan elbise diktirmiş. Oysa 'Ciddiye alınmak bir Tavşan Kardeş için rezil bir ölümdür' diyen siz değil miydiniz?"

Kişisel eleştirmenim Şeref Bey, gözlüklerinin üzerinden baktı.

"O tabancayı kaldır ordan!" dedi. "Özel müşterilerim için aldığım notların üstünde çikolata lekesi görmek istemiyorum! Üstelik Godiva, en az sizin kadar yerli bir ürün artık unutmayın!"

Sonra kalkıp odanın içinde dolaşarak konuşmaya başladı.

"Senin anlamadığın şu ki; iyi bir Pazar Yazarı için gerçek ölüm, sadece gerçek okurlar tarafından ciddiye alınmaktır, sahte okurlardan değil!"

"İyi de ben bunu biliyorum zaten." dedim. "O yüzden gerçek Uzi değil de bu çikolata silahı seçmiştim. Yoksa siz de mi beni ciddiye alıyorsunuz Şeref Bey?"

"Hayır!" dedi. "Ben bu tür numaraları yemem! Üstelik çikolata mideme dokunur! Sen hâlâ farkında değilsin. Mehmet Sevigen iyi bir okur değil, kötü bir politikacıdır. Kötü politikacı, iyi Pazar Yazarı'na benzer. Asla ciddiye alınmayacak ataklar yaparak seçmenini eğlendirir. Böylece hem sadece Genel Başkan'ın ciddiye alınması gerektiğine işaret eder hem de bu hareketiyle bir sonraki kongrede Genel Başkan'a karşı rakip aday olmayacağını altını çizerek Parti Meclisi listesindeki yerini korur. Bu nedenle asıl tehlike, kötü bir politikacının sizi ciddiye alması değil, Egemen Bağış gibi uluslararası siyasette yeri olan bir bakanın, Sevigen gibi bir politikacıyı ciddiye almasıdır."

İşte o an ağızım iki karış açık kaldı.

"Neee!" diye haykırdım. "Hayır hayır, buna asla inanmam! Egemen bana bunu yapmaz, yapamaz! O benim dostum!"

Fakat hakikat buz gibi soğuk olsa da gerçeğin ta kendisiydi. Çünkü eleştirmenim Şeref Bey asıl öldürücü darbeyi sona saklamıştı:

"Aynen öyle!" dedi "Müzakereci dostunuz Egemen Bey, Mehmet Sevigen'i ciddiye alıp ona bir gizli kamera hediye etmeye kalkmış! Bu durumda senin iki kere ciddiye alınmış kötü bir Tavşan Kardeş olarak gerçekten intihar etmen gerekiyor! Tetiği çekeceksen gerçek Uzi kullan, Ülker Godiva değil. Üstelik lütfen ağızını da kapat. Çenenden damlayan çikolata görüntüsü hiç hoş değil!"

Şeref Bey'in odasından çıktığımda yer sallanıyordu. Ne yapacağımı bilemez haldeydim. O kadar yakın tanıdığım ve dost bildiğim Egemen Bağış'ın beni düşürdüğü durum bağışlanacak gibi değildi. Üstelik eve bile gidemezdim. Çünkü şu haldeki perişanlığımın karım da beni ciddiye alıp paniğe kapılabilirdi. İşte buna katlanamazdım.

O günden beri eve gidemiyorum ve Beykoz civarlarında dağ bayır dolaşarak, bir zamanlar yere gömülüp de Taraf Gazetesi muhabiri Mehmet Baransu'nun gözünden kaçmış gizli bir silah deposu arıyorum.

Gerçek bir Uzi bulursam işte o gün yazarlığımın gereğini yapacağım. Aksi halde Uzo ile idare edip Egemen Bağış'ı defterden sileceğim! Başka çarem yok!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Elif Şafak, Komser Necati'yi nasıl çıldırttı?

Ahmet Tezcan 2010.12.26

Sabahın üçü müydü ne? Yatalı yarım saat bile olmamış. Beynim çatlıyor. Gündüz Süleymaniye'de yüzlerce kitabın içinde bir kelime arayıp durmuşum: Merendi! Elimde bir tane vardı. Ben ikincisini arıyordum. Bu ne demektir bilir misin evlat? Okyanusun tam ortasında, dibe dalmışsın, elinde bir küpe var, eşi okyanusun içinde bir yerde ve sen o ikinci küpeyi arıyorsun. Çılgınca değil mi?

Sabahın üçü mü ne? Kapım yumruklanmaya başladı. Kalkıp açtım. Bizim Komser Necati. Gözleri fıldır fıldır. Üstünde buruşuk, kirli padesü, tepeden tırnağa sıırıslıklam.

"Buldum hocam" dedi. "Sonunda buldum!"

Ben hâlâ okyanustayım ya, "Neyi?" dedim. "Merendi'yi mi?"

"Yok" dedi. "Olan biteni buldum. Şems-i Tebrizi öldürölmemiş! Cinayet minayet yok!"

Elimde olmadan güldüm.

"Hakkaten delisin sen! Sabahın köründe Amerika'yı yeniden keşfettin yani öyle mi? Şems cinayeti hâlâ bir sır evladım. Öldüröldü diyen çok ama öldürölmedi diyen de çok. Bu bir keşif değil yani, bir iddia!"

Bu sefer bizim deli güldü.

"Yok hocam" dedi. "Keşfettiğim bu değil.Yanlışı söyledim aslında. Yok olan cinayet değil, Şems'in kendisi!"

"Gel!" dedim. "Sen iyice sıyırmışsın. İçeri gel kurulan, belki aklın da başına gelir."

Çalışma odama aldım. Kuru çamaşır ve pijama, kazak falan getirip "Giy şunları! Ben de kahve koyayım. Anlaşılan bu gece de uyku haram bana!" dedim.

Döndüğümde koltuğa yarım oturmuş, bir ayağını aşağı yukarı titretip duruyordu.

"Bak kardeşim!" dedim. "Kristof Colomb Amerika'yı keşfetti. Sonra Americo Vespuçi gidip bir daha keşfetti. Colomb buranın yeni bir kıta olduğunu bilmiyordu, Hindistan'a vardım zannetmişti, o sayılmaz deyip bulunan yere Vespuçi'nin adını verdiler Amerika dediler. Şimdi sen kalkmış ben orayı bir daha keşfettim, Amerika'ya artık Necati desinler diyorsun öyle mi?"

Kalktı, çalışma masama dayanıp Dedektif Nick pozu aldı:

"Diyeceğimi dedim hocam! Şems-i Tebrizi öldürölmedi!"

"Peki, vev ki öyle ama o zaman da ikinci tez gündeme gelir; Şems sır oldu, ölü ya da diri bulunamadı!"

Eliyle susturdu beni ve lafını tekrarladı:

"Hayır, Şems öldürölmedi. Çünkü, Şems yoktu! Şems-i Tebrizi diye biri hiç var olmadı yani! O yüzden öldürme de olmadı! Diri de değildi, ölü de! Şems yoktu hocam, Şems'i unut!"

Deliydi bu adam! Zır deliydi! Fakat delirmesinin suçu kendisinde değildi. Elif Şafak'tı onu delirten. Evet evet Elif Şafak, hani şu Aşk romanının yazarı, Bağdatlı dervişe İngilizce patlıcan oturtması tarif ettirdi diye eleştirilen yazar!

Bizim Komser Necati onun Aşk romanını okumuş, Şems cinayetini ihbar kabul etmiş, arkasından Ahmet Ümit'in Bab-ı Esrar romanı ile iyice sıyırp katilin peşine düşmüştü. Şems Cinayeti'ni çözecek, Elif Şafak'a katili ihbar edecek, Ahmet Ümit'e yakalattıracaktı. Kendisi de Habertürk'e çıkıp Pelin Batu Tarih'in Arka Odası'nda uyurken Murat Bardakçı'ya bütün macerayı anlatmayı umuyordu.

"Bak yavrum" dedim. "Okuduğun romanların etkisinde fazla kalmışsın! Şems yoksa Mevlânâ da yok demektir. Kafayı mı yedin sen?"

Yerinden fırlayıp öyle bir bağırdı ki yarım metre zıpladım:

"İşte bu!" dedi. "Demek istediğim bu! Mevlana da yok! O da hiç olmadı! İki yıldır araştırıp durdum. Hatta Dan Brown'a bile sordum. Adam benim için papaz kılığında Vatikan arşivine girip araştırma yaptı, yok, orda bile tek kelime yok! Ne Şems, ne Mevlânâ!"

Tepem attı:

"Tabii olmaz kerata!" dedim. "Mevlânâ Vatikan'daki Papa'ya ne olursan ol yine gel diye davetiye mi yazmıştı sandın? Da Vinci'nin Şifresi mi sandın sen Mesnevi'yi?"

Bizim deli ilk defa akıllanmış olacak ki alaycı bir şekilde güldü:

"Da Vinci mi? Öyle biri yoktu ki!" dedi. "Dan da kabul ediyor artık bunu! Onun da kafasına dank etti! Olmayan bir adamın şifresinin peşinde harcadığı yıllara yanıyor şimdi!"

Dan'ın dangalaklığı sabrımı taşırdı.

"Tamam!" diye bağırdım. "De ki ben de kabul ettim. Mevlânâ da yok Şems de! Da Vinci'nin canı cehennemle! Peki neyi kanıtlar bu? Söyler misin? Varlık âleminde yokluk âlemine geçtiğini mi ispatlamaya çalışıyorsun bana?"

Omuzları çöktü birden.

"Daha kötüsü hocam!" diye inledi. "Vardığım sonuç şu: Elif Şafak diye biri de hiç olmamış!"

Bu kadarı fazlaydı doğrusu. "Saçmalama!" dedim. "Daha geçen gün televizyonda gördüm kızı. Elllerinde parmakları kesik siyah eldivenler vardı. Yüzü biraz solgundu ama uzun süre kaldığı Londra havasından olmalı diye düşünmüştüm, yok olduğundan değil!"

Komser Necati dokunsan ağlayacaktı:

"O gördüğün bir markaydı hocam!" dedi. "Geçen gün okudum; aklımı oynattım, hatta Reha Muhtar bile çıldırmış, çünkü Elif Şafak 2010 yılının markası seçilmiş! O sadece bir markadan ibaretmiş!"

Senin yerinde olsam ben de gülerdim evlat! Gülemedim ama! Çünkü karşımda bir çuval gibi yığılmış olan kişinin hali hiç de gülünecek gibi değildi. O Şems'i de Mevlânâ'yı da Elif Şafak'tan öğrenmişti. Elif Şafak yoksa ne Şems kalırdı ortada ne Mevlânâ! Aşk zaten yoktu!

"Haklısın!" dedim. "Ama şükürler olsun hâlâ var olan bir şeyler var!"

Son bir ümitle baktı, "Nedir o?" dedi.

"Sen ve ben tabii ki!" dedim. "Haydi kalk! Şu aynaya bakalım ve en azından bu gece ikimiz varlığımıza şükrelelim!"

Kalktık. Aynanın karşısına geçtik. Fakat aynada hiçbir şey yoktu. Ayna bomboştu. Ne Komser Necati vardı aynada ne de ben!

Necati'ye ne oldu bilmiyorum. Fakat o gün bugündür ben kendimi arayıp duruyorum!

Şey... Rica etsem; beni bulabilir misiniz acaba? Bulursanız, Komser Necati'ye haber verebilir misiniz? Şayet varsanız tabii! Size söylüyorum! Heeey! Kimse var mı orda?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Barack Hüseyin Obama, kolaysa sen laf anlat adama!

Ahmet Tezcan 2011.01.02

Telefonum çaldığında ekranda White House yazdığını görmesem açmayacaktım.

Kulağımdaki ses Victoria Secret Show modunda idi.

"İyi akşamlar Mister Tezcan!" dedi Beyaz Saray'ın çakma Victoria'sı. "Bay Başkan Obama görüşmek istiyorlar, uygun musunuz?"

Sabahın köründe 'iyi akşamlar' diyen bir sekreterin saat farkı gözetmeden sağı solu araması kadar sinirime dokunan bir şey olamaz. Fakat ne çare arayan yabancı değildi.

"Bağla bebek!" dedim. "Hüseyin olsun çamurdan olsun, ona telefonumuz her zaman açık!"

Çakma Victoria'nın "Bay Başkan"ı her zamanki gibi samimiydi.

"Kusura bakma abi!" dedi. "Orda sabahın körü olduğunun farkındayım ama bir mesele var, sormazsam çatlarım!"

İçimden bir ses, "Bu adama sabahın körünü öğreten, elinin körünü de öğretmiş demektir, konuşurken dikkatli ol Wikileaks'e malzeme olacak şeyler söyleme" diye uyardı.

"Sor bakalım Hüseyin!" dedim. "Ama vereceğim cevaptan Julian Assange'in haberi olmasın. Off the record tamam mı?"

"Merak etme Julian da bizden sayılır." dedi Bay Başkan. "Kafa adamdır, bize uyar. Yalnız benim merak ettiğim bir şey var; Hillary ile iddiaya girmiştik, kazanamazsam ona yeni bir pantolon alacağım, o kazanırsa bana kehribar tesbih hediye edecek!"

Tepem attı.

"Yav Hüseyin hakkaten saf adamsın!" dedim. "Hillary ile tesbihine iddiaya girilir mi oğlum? Adın zaten Müslüman'a çıkmış, Hillary kehribar tesbihle sana zarf atıyor farkında değilsin. Bu kadının senin yerinde gözü var anlamadın mı hâlâ? Bunu görmek için ille de Akif Beki'ye Hillary'nin Ben Sorunu diye makale mi yazdırmak lazım?"

Hüseyin gevrek gevrek güldü.

"Laf aramızda Hillary bugünlerde pek munis abi!" dedi. "Wikileaks belgeleri yayınlandığından beri, sabah akşam pazar bulmacası çözüyor. Akli sıra belgelerdeki xxxx adlı adamların kim olduğunu bulacak. Bu kız bizim Edelman'ın ne uyanık bir yanki olduğunun farkında değil hâlâ."

Saate baktım. Tam da 8. REM uykusunda olmam gereken vakitti.

"Peki, uzatma da sor bakalım!" dedim "Telefon faturası fazla gelmesin, Kongre zırt pırt Türkiye'yi arıyor diye Beyaz Saray bütçesinde kesinti yapabilir. Hem Bibi zaten bunalımda, 'Bir Obama'ya hakim olamadın' diye Dorberman'dan fırça yiyebilir."

"Doberman değil abi Liberman!" diye düzeltti güya. "Bak şimdi merak ettiğim şu: Engin Ardıç 2011'de Taksim'e çıkacak mı çıkmayacak mı?"

Allah'tan ben İngilizce küfretmeyi bilmiyorum, Obama da Türkçe bilmiyordu. Dilimle dişim arasında söylediklerimi anlasa anlasa bir tek Mossad anlardı. O da umurumda değildi. Mavi Marmara olayından beri bu konuda kulaklarının pası hayli silinmiş hatta nasır bağlamış bile olabilirdi.

"Ne ayak?" dedim kısaca. "Engin Ardıç, sen başkan seçildikten sonra bırak Taksim'e çıkmayı içinde Hüseyin geçiyor diye Kerbela ağıtları bile dinlemez oldu haberin yok mu?"

"Hadi ya!" dedi. "Ama bu adam Amerika'da adı Hüseyin olan biri başkan olursa Taksim'e çıkıp anıracığım diye okurlarına söz vermedi mi?"

"Söz mü?" dedim. "Burası Türkiye Hüseyin, burada en kolay verilen şeylerden biri söz, öteki ise candır. Bak artık dünya politikasını etkileyen bir ülkeyiz, öğren artık bunları."

Bizimkinin kafası hâlâ basmıyordu:

"Olur mu ama?" dedi. "Bir yazar okurunu nasıl aldatır? Bak Ertuğrul Özkök'e hiç yalan söylüyor mu? Yanlış da yapsa yanlış yaptım diyor, inkar etmiyor, üstüne yatmıyor?"

Kahkahayı patlattım:

"Yahu sen ne biçim Amerikalısın?" dedim. "Bedenin Amerika'da ama ruhun hâlâ Kenya'da. Warner Bross diye bir şirketten haberin yok galiba. Ertuğrul Özkök, hiçbir zaman Engin Ardıç'la kıyaslanamaz. Engin Ardıç elle tutulur, gözle görülür biri. Sen damarına basarsan, o da kalayı basar. Halbuki Özkök öyle biri değil. Neresine basarsan bas, ne yaparsan yap, hiçbir sonuç alamazsın. Çünkü o bir Bugs Bunny!"

"Bugs Bunny mi?" diye sordu bizimki. "O da ne demek?"

Hadi buyur burdan yak. Kenya'nın en küçük kabilesinden çıkıp Amerika Birleşik Devletleri başkanı olmuş birine Bugs Bunny'nin Tavşan Kardeş demek olduğunu anlat bakalım kolaysa.

Anlatamadım tabii. Çünkü tam o sırada Hillary içeri girmiş, Obama'yı benden tüyo alırken yakalamıştı. Duyduğum kadarıyla feci bir şekilde kavgaya edip, mızıkçılık yaptı diye Hillary, Obama'yı karısına şikâyet etmiş. Bizim Hüseyin de Hillary'nin kocası Bill'den yeni tüyolar almak için onun çiftliğine gizli bir ziyaret gerçekleştirmiş.

Şayet suçüstü yakalanmasaydık, Barack Hüseyin Obama'ya Tavşan Kardeş'in üstünden silindir geçse bile canlı kalabilen bir çizgi film kahramanı olduğunu, Engin Ardıç ile Hıncal Uluç literatür farkını, Robenson Cruse'deki Cuma ile Ahmet Hakan arasındaki 7 benzerliği anlatacaktım.

Olmadı.

Şimdi fırsat kolluyorum. İlk kıstırdığım yerde kenara çekip müstakbel ABD başkanları için hazırladığım 100 Karede Türk Basını isimli çizgi-bilm kitabını eline tutuşturacağım.

Okursa kendisine fayda, okumazsa umurumda değil.

Onlar hâlâ Türkiye'de gerçekten bir medya var zannedip, satın almak için milyarlarlarını Aydın Doğan'ın kapısına gönderebilirler.

Para onların, dert mi bana?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Muhteşem Yüzyıl'ı bırak, Fiilin Çatısı'na bak! Durum vahim!

Ahmet Tezcan 2011.01.16

Farkında bile değilim. Kızımın odasına daldığım an yedim paparayı:

"Heey dostum n'aptığını sanıyorsun sen? Kapıyı vurmadan nasıl girersin? Kanuni Sultan Süleyman'ın yatak odası mı burası?"

Tepem attı!

Babasına "Hey dostum" diye hitap eden 14 yaşındaki bir kız çocuğunun, seyrettiği Amerikan filmlerinin Türkçe seslendirmelerinden etkilenmesi doğal bir şeydir. Bunu anlarım! Tepemi attıran "hey dostum" değil, kızımın öp-öz Türk dizi filmlerini seyrediyor olmasıydı.

"Bana bak!" dedim. "Benden ya da annenden izin almadan nasıl Türk dizisi seyrederdin sen? Fatmagül olayında yasak koymamış mıydık?"

Bizimki tınmadı bile. Twilight roman serisine nazire olarak yazdığı hikaye defterini bırakıp yüzünü buruşturdu:

"Çok çağdıışsın baba!" dedi bu sefer. Ben yaşlılığımın hatırlatılması gereken durumlarda baba olarak algılanıyordum sanırım. Ya da bu hitap biçimi annesinden tevarüs ettiği bir dişil intikam biçimi olmalıydı. Neticede uyumlu, kanı ılık bir koca olarak son ucu karısına dayanacak bir tartışmanın odağında olmak işime gelmediği için üstünde durmadım.

Fakat karşımdaki 14 yaşında da olsa bir dişiydi nihayet ve çene aksamı sıkı çalışıyordu.

"Yasaklarla bir yere varılmaz bir kere!" diye devam etti. "Üstelik Fatmagül'ün Suçu Ne meselesinde sen baştan çuvallayıp romantik bir şekilde ağlamaya kalkarken, ben problemi rasyonel olarak çoktaaan çözmüştüm unuttun mu?"

Haklıydı. Dizi filmi seyrederken Fatmagül'e yapılanlara yüreğim dayanamamış, gözlerim yaşarmıştı. Tam o sırada mutfaktan gelen karım, elindeki köfteyi yuvarlarken "Fatmagül'ün suçu neymiş anlayabildiniz mi?" diye sorduğunda bizim bücür dişi lafı patlatmıştı:

"Ne olacak, gece yarısı açık saçık tek başına dağ bayır dolaşmak!"

Doğrusu bu hiç aklıma gelmemiştir. Üstelik bu cümleyi söyleyebilen kişi geleneksel pratikler açısından ben olmalıydım. Lafzen olmasa bile resmen baba olan bendim.

"Ama o gezmeye çıkmamıştı ki, nişanlısını karşılamaya gidiyordu!" diye itiraz etmek gafletinde bulunmuştum bu yüzden ve derhal ağzımın payını almıştım:

"O da yanına yengesini alsaydı, tek başına çıkarsa olacağı bu! O kız nerde yaşadığının farkında değil bir kere! Üstelik bu filmin sinema versiyonunda Hülya Avşar daha iyi oynamıştı! O yüzden başına gelene kıl kadar üzülmedim. Oh oldu!"

Nutkum tutuldu. Fatmagül sorunsalının bir de sinema versiyonu olduğunu, o filmin kızım doğmadan önce çekildiğini, başrolünde Hülya Avşar'ın oynadığını bilmiyordum. Cehalet diz boyu idi. İşte buna katlanamazdım.

"Bir daha bu evde benden ya da annenden izinsiz Türk dizisi seyretmeyeceksin tamam mı!" diye fırlamıştım yerimden. "Bu filmler senin terbiyeni bozuyor!"

Ana-kız sessizce bakışmışlardı. Ben de bunu itaat olarak algılamıştım. Oysa sektörel bir dayanışma imiş meğer. Geçen akşam kızımın odasına dalıp "Kanuni'nin yatak odası mı burası?" diye paparayı yiyene kadar da öyle zannetmeye devam etmiştim.

"Fatmagül'ü geç bi kere!" dedim. "Kanuni dizisi yanında Fatmagül, Rahibe Teresa gibi kalır. Seyretmeyeceksin tamam mı, sey-ret-me-ye-cek-sin? Bu bir emirdir. Emir demiri keser."

Klasik büluğ çağındaki kız üff'lemesiyle ödev defterine uzandı bizimki:

"Sen istediğin kadar yasakla!" dedi. "Okulda o dizilerden ödev bile veriliyor."

"Ne!" diye bağırdım. "Ödev mi? Yani sizin okulda öğrencilerden biri Fatmagül, öteki Kanuni mi oluyor? Ya da biri Bihter, beriki Hürrem rolünü mü oynuyor?"

Birden ciddileşti, İşaret parmağını kaldırdı.

"Bu bir espriyse bayım, tek kelimeyle iğğğrenç!" dedi. "Değilse, senin adına üzgünüm dostum!"

Allah'tan düşündüğüm gibi değilmiş. Türkçe dersinde veriyorlarmış ödevi. Uygulamalı değil, sözel imiş. Mesela; öğretmen Aşk-ı Memnu disizindeki Bihter ile Behlül arasında geçen bir diyalogu yazdırıyor, sonra da "Bu cümledeki fiilin çatısını Özne-Yüklem ilişkisi Açısından ve Nesne-Yüklem ilişkisi Açısından açıklayınız" diye soruyormuş. Özne-Yüklem ilişkisi Açısından Fiilin Çatısı ancak "Etken, Edilgen ya da Dönüşlü" olabilirmiş. Nesne-Yüklem ilişkisi Açısından ise Fiilin Çatısı daha da vahim; "Geçişli, Geçişsiz, Oldurgan ya da Ettirgen" imiş.

Bu son "Ettirgen ve Oldurgan" çatı durumundan bir hayli işkillensem de soru "Bihter ve Behlül ilişkisi Açısından Fiilin Çatısı" olarak sorulmadığı için, gözümün önünde hiçbir şey canlanmadı. Üstelik ders Türkçe de olsa biraz Almanca havası verilmiş gibi geldiği için zırnık kadar anlamadım.

"Nasıl olacakmış o?" dedim. Cehaletim kızımın anaç güdülerini harekete geçirdi.

"Bak babacık!" dedi. "Fiilin çatısını öğrenmek için soru sormamız lazım. Örneğin Neyi ya da Kimi sorularına cevap alabiliyorsak Fiilin Çatısı Geçişli demektir. Geçişli x 2 = Ettirgen demektir."

Olduğum yere yığılıverdim.

En az 52 yıldır konuştuğum Türkçe'nin başına gelenler Fatmagül'ün başına gelenlerden daha beterd. Biz Kanuni Sultan Süleyman'ın yatak odasına girilir mi, girersek Kanuni'yi içki içerken mi Hürrem Sultan'ın dansını seyrederken mi yakalarız diye tartışırken, birileri, hatta isim bile verebilirim Thales denilen alçak herif, geçişli ve dönüşlü koridorlardan sızıp uğrunu uğrunu Türkçe'nin yatak odasına girmiş, anadilimizi Oldurgan ve Ettirgen hale dönüştürüvermişti. Bunu nasıl becerdiğini anlatsam, siz bile anlamazsınız.

Uzun süre kendime gelemedim. Hâlâ da gelebilmiş değilim. Bakmayın burada cümleler kurduğuma. Yazarken de konuşurken de seçtiğim her kelimedeki Özne-Yüklem yahut Nesne-Yüklem ilişkisi Açısından Fiilin Çatısı başıma çökecek ve elimde olmadan Bihter-Behlül ilişkisi durumu oluşacak diye korkuyorum.

Siz bırakın Muhteşem Yüzyıl'ı da Perişan Yüzyıl'a bakın beyler!

Fatmagül'ü alan Estergon'u geçmiş haberiniz yok!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sedat Ergin neden istifaya kalkıştı? Kim bu Teflon Tavacılar?

Ahmet Tezcan 2011.02.06

Üst kat komşum Bekir Bey, ofisime daldığı an buharlaşıp yok olmak ya da Maldiv Adaları'na ışınlanmak isterdim.

En son bir yıl önce asansörde selamlaştığınız komşunuz aniden odanıza dalarsa, "Kim bu adam?" sorusu Uğur Dündar haber spotu gibi beyninizde yanıp sönmeye başlar, siz cevabı bulamadan komşunuz zihninizde derin bir boşluk bırakarak bir sonraki asansör buluşmasına kadar küsüp gider. O boşluk hissi Guantanamo'ya rahmet okutturacak bir işkencedir ve siz Necip Fazıl'ın Apartman şiiirinin mücessem timsali olarak bir yıl utanmak zorunda kalırsınız.

Bekir Bey üst kat komşumuzdu. Şayet ofisime girmeden bir üst kattaki büroya çıkıp öksürecek yahut sırtını kaşıyacak olsaydı kendisini hemen tanıyabilirdim. Büfelerdeki tost kaşarı kalınlığına sahip apartman duvarları sayesinde komşularımızı yüzleriyle olmasa da çıkardıkları seslerle tanıyabiliyorduk.

O gün şanslıydım. Bekir Bey odama öksürerek girdi de kendisini hemen tanıdım. Sevinçle fırlayıp "Hoşgeldin komşu! Bu ne güzel sürpriz?" diye yanaklarından öptüm.

Bekir Bey bu sıcaklığı beklemiyor olmalıydı. Endişeye kapıldı.

"Şey... Siz Ahmet Bey'siniz değil mi?" dedi. "Hani şu alt katta oturan, her gece 03.00'te dış gıcırdatmaya başlayan komşumuz?"

"Evet!" dedim. "Ben o gıcırtıyım işte! Ta kendisi!"

Bekir Bey derin bir oh çekti. Çalışma masamın önündeki koltuğa komşu rahatlığıyla oturdu.

"Vaktinizi almayacağım!" dedi. "Size, benim için ne yapabilirsiniz diye sormaya geldim."

"Bilmem!" dedim. "Sorunuzla ilgili hiçbir fikrim yok! Şayet sizin için ne yapabilirim diye soruyorsanız, bunu konuşabiliriz. Unutmayın ki ben what can I do for you kalıbına alışmış bir yazarım."

Bekir Bey, Halk Ekmek pişkinliğinde gülümsedi:

"İşte bu!" dedi. "Yakın komşuluğun candan şaka tarzına bayılıyorum. Ben de çok samimiyim: Sahi, what can you do for me kuzum?"

O an "Zzzzt Erenköy!" demek isterdim. Ne yazık ki karşımdaki adam komşumdu, geleneksel olarak yakın akraba sayılırdık. Gelenek ise, gelecek demektir.

"Buyur?" dedim zönk edasında. Komşum edama aldırmadı.

"Acilen 32 yıl yatacağım sekiz-on hapis yahut toplam bir buçuk milyon liraya çarptırılacağım tazminat davasına ihtiyacım var! Siz bunu temin edebilir misiniz?"

Ona gözlüğümün üstünden dik dik baktım. Gözlüğümün altından da baksam sonuç değişmeyecekti. Bekir Bey delirmiş olmalıydı. Komşumu banyoda gırtlığını temizlemesinden yahut sifon çekişinden tanıyordum sadece. Delirmiş haline ilk kez tanık olacaktım. Bu yüzden sonucu kestirmek zordu.

Korka korka "Niye?" diye sordum.

Cevap bir deliden umulmayacak kadar mantıklıydı:

"Uluslararası bir ödül almak yahut milletvekili olmak istiyorum!"

Zekamla bu kadar oynanmasına hiç alışık değilim. Sadece girift meselelere adanmış entelektüel beynim, bu basitlik karşısında dumura uğramak üzereydi. Bekir Bey yüzümün aldığı şekle bakıp "İnanmıyorum! Bunu bilmiyor olamazsınız!" dedi ve anlatmaya başladı.

Aslında olay çok basitti.

"Bir kitap yazdım azizim!" dedi Bekir Bey. "Kitabın adı; Teflon Tava Kurbanları ve Derin Devlet Yapılanmasındaki Bir Numara. Müthiş bir kitap! Herkesin Ergenekon örgütü ve Balyoz darbe planı dediği hadisenin, aslında Teflon Tavacılar denilen uluslararası çetenin uydurmasından ibaret bir masal olduğunu kanıtladım. Kitap basıldı. Piyasaya 5. baskı olarak sürülmeye hazır. Geriye yayımlandıktan sonra açılacak hapis ve tazminat davaları kaldı sadece. Siz bunu temin edebilir misiniz? Siz de bir eş ve babasıınız Ahmet Bey, beni anlarsınız, lütfen bana yardım edin!"

O zaman anladım ki üst kat komşum uzun süredir işsizdi. Karısının ve kızlarının gözünde hızla itibar kaybediyordu. Bu itibar kaybının bir erkeği sokacağı hale hiç yabancı değildim.

"Tamam!!" dedim. "Siz gazetelerdeki eleman aranıyor ilanları yerine internetten medya sitelerini okumuşsunuz!"

"Evet!" dedi Bekir Bey. "Bir medya sitesinde okudum: Gazeteci Nedim Şener yazdığı kitaplar sayesinde mahkemelerde sürünürken Uluslararası PEN Ödülü'nü de kazanmış. Aynı durumdaki gazeteci Şamil Tayyar da yüzlerce yıllık hapis cezasından kurtulmak için milletvekili olacakmış. Bunları okuyunca kafamda bir ışık yandı: Neden olmasın diye bağırdım! Ve bu kitabı yazdım. Şimdi söyleyin; bana yardım edecek misiniz?"

Bekir Bey'in sorusu Fatih Altaylı'nın "Ne zaman adam oluruz?" kriterleri gibiydi. Duyarsız kalmak ile adam olamamak arasında seçim yapmalıydım.

"Derhal!" dedim ve onu Hürriyet Gazetesi'ndeki bir yönetici arkadaşşıma gönderdim.

Gölcük Donanma Komutanlığı'nda yeni Balyoz Belgeleri ortaya çıkarıldığından beri Altı Nokta Körler Derneği üyesi gibi davranan Hürriyetçiler, Ergenekon ve Balyoz'un masal olduğunu anlatan kitap yazdığını öğrenince komşumu hemen işe almışlar. "Kim bu Teflon Tavacılar birader, ne ayaksın sen?" diye sormamışlar bile. Hatta işi abartıp Oktay Ekşi'den boşalan başyazarlığa Bekir Bey'i getirmeye kalkmışlar. İşte o zaman müstakbel başyazar Sedat Ergin dayanamayıp, isyan etmiş.

"Ben o kadar yazdım, her şeyin masal olduğunu anlattım. Bana inanmadınız da ne idüğü belirsiz, gitar bile çalamayan bu adama mı inandınız?" diye tavır koyup istifaya kalkmış. Bu yüzden Bekir Bey'in başyazarlığını şimdilik askıya almışlar.

Oysa Bekir Bey ne idüğü belirsiz bir adam değildi ki. Benim üst kat komşumdu. Evet, belki gitar çalmayı bilmiyordu, fakat hiç kimse Bekir Bey kadar senfonik horlayamazdı! Sedat Ergin'in bilmediği de bu idi.

Siz olsanız Sedat'ın bu kıskanç cehaleti karşısında ne yaparsınız?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hazır, bir lider boşluğu varken Mısır'a mı gitsem acaba?

Ahmet Tezcan 2011.02.13

Başım belada. Ne yapsam kurtulamıyorum. Adam Hüsnü Mübarek'ten beter, yapıştı, bırakmıyor.

Daha seçim takvimi belirlenmemiş, süreç başlamamış, bizimki aylar öncesinden musallat.

Telefonla başladı önce:

"Yahu kardeşim sen ne vefasız adamsın, insan hiç özlemez mi birader, bir kere alo demez mi?"

"Alo, kimsiniz?" dedim. Demez olaydım. Telefonunu rehberimde tutmadığım için yaşamam gereken utanç konusunda doktora tezi hazırlamış gibiydi karşımdaki. Sonunda tanıttırabildi kendisini. 1998 yılında medya direktörü olarak çalıştığım holdingde tekstil grubu başkanı Mustafa Bey'in odasında oturup çay içmişiz meğer. O günden beri arayıp sormamışım. Halbuki o beni ne kadar özlemiş imiş.

"İtiraz istemem yarın bürona gelip o gül yanaklarından öpecem" dedi. "Bu arada genel seçimler için benim adaylık meselesini de konuşuruz."

1998'de içtiğim çayın şirketten olduğunu sanıyordum, faturasının bu kadar ağır olacağını hiç hesap etmemiştim.

"Hangi büroya? Ne seçimi?" dedim aptalca. Kastettiği büronun Başbakanlık'taki ofisim olması, benim yaklaşık üç yıl önce başbakan danışmanlığından ve memuriyetten ayrılmış olmam gibi konuların, 1998'de içilmiş çaydan daha önemsiz ayrıntılar olduğunu hesaplayamamak gibi bir aptallığım vardı işte.

"Olsun, sen bir telefon etsen Başbakan milletvekili listesine alır beni!" dedi. "Yarın geliyorum her neredeyse ve nerede yaşıtılıyorsan?"

Reha Muhtar'ı tanımasam o işletiyor der geçerdim. Fakat Reha Muhtar'ı ne kadar tanıyorsam, karşımdakini de o kadar tanıyıordum. Nerede olduğumu ve nerede yaşatıldığımı öğrenmişti adam. Ertesi sabah evden çıkarken asansörde burun buruna geldik.

"Hey aslanım!" deyip boynuma sarıldı. "Beni kapıda karşılayacağını biliyordum, vefalı dostum benim!"

Kırk yıllık hatır meselesinin sadece bir fincan kahve ile sınırlı olduğunu, bir bardak çayın hatır süresinin henüz hesaplanmadığını anlatmaya çalışmak anlamsızdı. "Bir dakika, sen beni aşağıda bekle, paltomu alayım!" dedim ve eve girip kapıyı kilitledim. Bir dakika sonra aşağı indiğimde ben ben değildim artık. Apartman girişinde bekleyen milletvekili heveslisi, kendisiyle bir kez bile çay içmemiş Serdar Turgut ile karşılaşmıştı. Başbakanlık'ta çalışırken iş takibi, memuriyet talebi, tayin isteği gibi sarkıntılıklar yüzünden sık başvurduğum kılık değiştirme yeteneğim her zaman işe yaramıştı. Fakat ilk kez yaramadı.

"Ooo Serdar Bey!" dedi karşımdaki. "Demek Ahmet Bey'le aynı apartmanda oturuyorsunuz. Ben de onu bekliyordum. Milletvekili olabilmem için Başbakan'a ricada bulunacaktı. Size de rica etsem, Başbakan'a bir de siz söyleseniz! Ne de olsa Ahmet Bey'le aynı televizyondasınız."

Adama öyle bir bakış fırlattım ki, zavallı nereye baktığımı bile anlayamadı.

"Rana'ya bir şey söylemem lazımdı unuttum!" diye tersleyip geri döndüm. Aslında Serdar Turgut kılığına girdiğim zamanlarda kimseye karşı bu kadar kaba olmam. Fakat adam hem sırnaşık hem nezaketsizdi. Bir Serdar Turgut olarak benim sadece Ahmet Tezcan'la aynı televizyonda çalışıyor olmamdan dolayı Başbakan nezdinde itibarlı olabileceğim imasını hazmedemezdim. Bu yüzden derhal yeniden kılık değiştirmem gerekiyordu.

O gün sanırım 7 defa kılık değiştirdim. Başbakan hazzetmez diyerek Ertuğrul Özkök, Yılmaz Özdil, Ahmet Hakan kılığına girdim, olmadı. Bizimki milletvekilliği için o kadar hevesliydi ki karşısına Doğan Grubu yazarlarından hangisi olarak çıksam, AK Parti'den vazgeçip CHP'den aday gösterilmesi için aracı olmamı istiyordu. Üstelik o kadar yapışkandı ki en çok Tufan Türeñç kılığına girdiğimde zorlandım. Güya Özkök ile Ahmet Hakan, Kemal Kılıçdaroğlu'nun bir söylediği ötekini tutmayınca desteklerini çekmişler ama Tufan Türeñç garip bir direñçle onu desteklemeyi sürdürüyormuş, bu yüzden Kılıçdaroğlu Türeñç'e hayır diyemezmiş. Türeñç olayından sonra Can Ataklı kılığına girmek daha büyük aptallık olacaktı. Ama en büyük hatayı, Ruhat Mengi kılığıyla çıktığımda yaptım.

Bıyıklarımı kesmeyi unutmuştum!

Bir milletvekili aday adayı iseniz ve bütün hayatınızı buna endekslemiş iseniz, karşınızdaki Ruhat Mengi'nin bıyıklı ya da bıyısız olması sizi asla ırgalamaz. Hatta sırf bu bıyıklardan ve TV programlarındaki ayet yorumlarından yola çıkarak Ruhat Mengi'yi Nihat Hatipoğlu ile karıştırmak gibi bir hakka da sahip olabilirsiniz. Sizi kimse bu nedenle ayıplayamaz.

Bu adamdan kurtulmanın sadece iki yöntemi olabilirdi: Ya hemen oracıkta ölür ya da öldürürsünüz!

Ben daha zorunu seçtim. Hevesli vekil, hazır Ruhat Mengi ile Nihat Hatipoğlu'nu birbirine karıştırmışken "Bu mesele Biat Kültürü'ne girer, bunun için Kütübü Sitte'ye bakmam lazım." deyip sıvıştı. Üç gün evden çıkmadım. Ne zaman perde arkasından bakacak olsam adamı apartman önünde beklerken görüyordum.

En son meseleyi kökten çözmeye karar verdim. Malzemelerimi alıp aynanın karşısına geçtim, Başbakan kılığına girdim.

Dışarı çıktığımda az daha heyecandan ölecekti.

"Aman Tanrım!" diye bağırdı. "Sayın Başbakan'ım 5 gündür Ahmet Bey'i bekliyorum. Milletvekili olmam için size ricada bulunmasını istemiştım. Ama o hep kılık değiştirip beni atlatıyor. Onu görürseniz kendisine çok kırıldığımı söyler misiniz? Hem artık gerek de kalmadı. Size doğrudan söylesem ayıp olur mu?"

Zeki kerataydı vesselam. Daha önceki kılık değiştirmelerimi yutmamıştı ama Başbakan'ı iyi tanıyordu. Onun karşısına çıkıp "hayatım buna bağlı" diye yalvaran hiç kimsenin teklifine hayır diyemediğini biliyordu. Onu en zayıf noktasından yakalamıştı.

Başbakan olarak ona söz verdim. İstanbul 3. Bölge'den aday göstereceğimi söyledim. Şimdi partiye kayıt işlemleri için evraklarını tamamlamaya çalışıyor. Ben de burada oturmuş, foyam meydana çıkarsa hangi ülkeye kaçarım diye Google Uydu Haritası'na bakıyorum.

Mısır'a gitsem mi acaba? Hazır, orada bir lider boşluğu varken, işe yarar mı dersiniz? a.tezcan@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Haklısın Reis! Vademiz doldu, gülümüz soldu bizim!

Ahmet Tezcan 2011.02.27

Gözüm adamı bir yerden ısıırıyordu ama tam emin değildim. Beşiktaş-Üsküdar motorunun havadar üst mekânında karşılıklı oturmuş birbirimizi kesip duruyorduk.

Onun da siyah bir yün başlığı vardı, benim de. O da deri montunun yakasını çenesine kadar kaldırmıştı, ben de. Onun elleri de cebindeydi, benim ellerim de. Birbirimizi tanıyorduk bir yerden ama nerden? Kılanmamız için sayısız sebebimiz vardı. Sağ işaret parmağımızın bir tetiği okşaması boşuna değildi.

Motor Üsküdar'a yanaştı. Son yolcu inene kadar yerimizden kıpırdamadık. İlk kalkan, sırtını bir görünmez namluya dönecekti. Kimse kalmayınca işaret verilmiş gibi kalktık. Gözlerimizi ayırmadan iki yandan yürüdük. Çatışma an meselesiydi. Ne siz bunun farkındaydınız ne de polis farkındaydı. Öylesine dramatik bir yanımız da vardı ve bu durum beni de, onu da daha çok tahrik eder gibiydi.

Birbirimize sırt dönmemek için iki ayrı merdivene yöneldik aynı anda. Bir anlığına gözden kaybolmamız heyecan uyandırıcı bir fırsat olacaktı.

"Al Pacino'yu az seyretmedin yavrum!" dedim kendi kendime. "Şimdi Al Pacino sensin, üstelik Jack Gramm rolündesin, 88 dakika değil 88 saniyen var, hadi göster kendini!"

Fakat ne yapayım ki karşımdaki Hannibal Lecter kılıklı Antony Hopkins manyağı çıktı. Merdivenden indiğimde yok olmuştu. Etrafa baktım. Hiçbir işaret yok. Motoru baştan aşağı tarasalar parmak izine bile rastlamayacaklarından emindim. Kendime kızarak "88 Dakika'yı 88 defa seyredeceğine Kuzuların Sessizliği'ni hatırlasan şimdi kazanan sen olurdun salak!" diye söylenip yürüdüm.

Fakat Üsküdar Motor İskelesi önündeki parkta kırılan bir dal çıtırtısı beni kendime getirmeye yetti. Kendimi aşan bir çeviklikle tabancamı çekerek döndüm ve aynı anda alnıma dokunan namlunun çelik soğukluğunu hissettim. Karşımdaki de benimle aynı duygular içindeydi şükür ki! Geç kalmamıştım.

"Söyle!" dedim en az namlu kadar soğuk ve biraz da boğuk bir sesle. "Söyle, ben kimim?"

"Önce sen!" dedi karşımdaki. "Tabancasının emniyeti açık olan ben olduğuma göre, önce sen söyleyeceksin, ben kimim?"

Hey Allah'ım! Niye bu filmlerde hiçbir yönetmen bir tabancanın önce emniyet kilidinin açılacağına dair tek plan çekip göstermez ki?

Çaresiz aklıma gelen ilk ismi attım:

"Toramanoğlu Mürsel Bey'sin!"

Karşımdaki yarım gülümseyerek silahını indirdi.

"Bildin gasteci!" dedi. Biz kucaklaştık. Çevrede kendisini yere atan, ağaç ya da bankların arkasına sinenler ortaya çıkabildi.

"Gel!" dedi Toramanoğlu. "Şurda bir çay içelim."

Dilim tutuldu. Şurda dediği SSK Misafirhanesi'ydi. Toramanoğlu gibi bir zamanlar memleketin dört büyük vilayetini titretmiş bir kabadayının SSK Misafirhanesi'nin halka açık tarifesinden çay ısmarlayacak durumda olması, dilimin tutulması için yeter sebepti.

"Ne oldu da bu duruma düştün?" dedim incitmemeye çalışarak.

"Sayenizde!" dedi. İşte o zaman tepem attı:

"Yapma Toramanoğlu!" dedim. "Sen de mi Başbakan'ın yanında 5 yıl çalıştım diye 30 yıllık gazeteciliğimin 25 yılını çöpe atıyorsun? Benim şu anda hükümetle bir alakam yok bilmiyor musun?"

Gülüşü Şener Şen modunda buruk acıydı.

"Yok!" dedi. "Hükümeti kastetmiyorum. Kastım o 25 yıla, gasteciliğine yani? Hükümetle mükümetle bi işimiz olmaz bizim, bilirsin."

"Yani?" diye tekrarladım son kelimesini.

"Yanisi şu ki, sizin gasteciliğiniz yüzünden bizim mafya, çete işlerinin tadı kaçtı be gülüm. Racon bozuldu. Ayar tutmadı. Ben de kendimi emekliye ayırdım."

İyi bir gazeteci iseniz, karşınızdakini konuşturmak için salağa yatarsınız. Allah'tan bunun için ayrıca çaba göstermeme gerek yoktu. Üstelik ben doğal olandan yanaydım. Gazetecilikte bile.

"Alakaya çay demle!" dedim. "Amma da attın ha?"

"Çayı demleyen demlemiş zaten gasteci!" dedi. "Demlemiş amma çay karbonatlı! Sen beni tanırsın biraz, boş sıklamadığımı bilirsın."

Biliyordum. Aramızda farklı alanlarda olsak da saygıya ve racona uygun bir tanışıklık vardı. Sözü de, kurşunu da yere düşmezdi Toramanoğlu'nun.

Meğer ne çok derdi varmış. Aslında Dünder Kılıç, İnci Baba gibi kadim racon ehlinin sarkık bıyıklı genç çek-senet tahsilatçıları yüzünden piyasadan silinmesi hiç koymamış ona.

"O bir süreçti!" dedi. "Zamanı gelmişti. Hatta biz onları tezgahattan geçirip biraz yontmuştuk biliyor musun? Toydular moydular ama edep erkândan nasip alabiliyorlardı. Sizinkilerin ne edepten haberleri var ne de erkândan be gasteci."

"Nasıl yani?" dedim.

"Nasılı var mı?" dedi. "Görmüyor musun, gastecilikteki eski kara düzen kalktı, ne usta kaldı ne çırak. Bir zamanlar bize benziyorlardı, habere değilse bile adama kıymet veriyorlardı. Biz kimseyi sırtından vurmazdık, sizin eskiler de kimseye bel altı çalışmazdı. Şimdi öyle mi ya? Baksana etrafına, ortalık çeteciden, tetikçiden geçilmiyor. Üstelik kim kimin bostanında hıyar belli değil. Bizimkilerde Reis dendi mi iş biterdi, ölene kadar bir Reis tanırdık. Sizinkiler fırlıdaktan beter! Reis diye yazanlarınız bile kime Reis, kime Fedai bilen yok. Bugün burda, yarın orda. Çıfıt çarşısına döndürdünüz işi. Bulamaça çevirdiniz aşı. Böyle işin zevki, böyle aşın lezzeti mi olur gasteci, ha, söyle bakayım?"

Söyleyemedim. Önüme sürülen SSK çayından bir yudum aldım. Karşı tepelere kaçırdım gözlerimi. Beşiktaş Stadı'nın arkasındaki Hilton Oteli bana pis pis sırtıyor gibi geldi bir an. Başımı salladım hüzünle iç çekerek:

"Haklısın Reis!" dedim. "Ne desen haklısın! Vademiz doldu, gülümüz soldu bizim!"

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Akıl sağlığınız için sabaha karşı çalan telefonu açmayın?

Ahmet Tezcan 2011.03.06

Sabaha karşı telefonum çaldığında "Eyvah!" dedim. "Bizim oğlan gene dellendi herhalde!"

Bizim oğlan dediğim, çok iyi bir gazeteci olmasına rağmen söylenmesi gereken en son lafı şarjöründeki tek kurşun gibi dank diye söylediği için yıllarca işsiz kalan arkadaşım Köksal idi. Bazı gazete ve dergilerle internet sitelerine parça başı işler yapan Köksal, tepesi attığı zaman cebindeki son parayla kafayı çeker, demini aldıktan

sonra saat kaçıtır diye bakmadan telefon açıp kontürü bitene kadar sövüp sayardı. Köksal'ın 250 promillik küfürlerinden nasibime düşenleri sineye çekerek kontürün bitmesini yahut güneşin doğmasını beklemek zor bir sınavdı. Bazen sınavı geçemem korkusuyla telefonu açmayıp anlar olduğunu da itiraf etmeliyim.

Sanırım o gece insanlığım üstümdeydi. Telefonu açtım. Karşımdaki üslubu benzese de Köksal olamayacak kadar dışıydı. Yıllar önce izini kaybettiğim, sesini, yüzünü unuttuğum ama ismi benim hafızamdan bile silinmeyecek kadar şanlı olan şarkıcı arkadaşım Tekkaset Hüsniye idi. Hüsniye; tıpkı Arabesk Mustafa, Kuzu İsmail gibi Dolmabahçe'deki çay bahçesinde sabahladığım gecelerde tanıdığım suyuna ters ağaçlara benzeyen birkaç kişiden biriydi. Güzel sesi vardı. İyi arabesk okurdu. Fakat en az Arabesk Mustafa kadar harbi delikanlı olduğu için piyasaya kendisini kabul ettiremiyor, kabul için gelen namusa dokunur tekliflere ise sille tokat cevap veriyordu. Attığı tokatların sesi kendi sesinden daha büyük bir şöhret sağlamıştı ona. Eşten dosttan aldığı borçlarla bir kaset doldurmuş, hiçbir müzik radyosunda yayınlamamış, bu yüzden adı Tekkaset Hüsniye'ye çıkmıştı.

Telefonda "Abi ben Hüsniye! Tekkaset Hüsniye! Unuttun değil mi?" dediğinde hop diye zıpladım. Hüsniye'nin 20 yıldır yayınlamadığı kasetini CD'ye çevirip TRT'de yayınlatayim diye aradığını zannettim. Yüreğim ağzıma geldi.

"Aşkolsun Hüsniye!" dedim kekeleyerek. "Seni unuttur muyum? Buyur, emret!"

Emretmedi, ricası oldu. Lafını bitirdiğinde "Keşke aklıma gelen başıma gelseydi" dedim içimden.

Çünkü Hüsniye, "Gasteci" olmak istiyordu!

"Alooo abi orda mısın?"lara cevap verebilir hale geldiğimde kendimi mutfakta musluktan su içerken buldum. Bir elimle enseme ıslatarak "Burdayım." dedim. "Ben burdayım da sen neredesin? Akıl Hastanesi'nde falan değilsin değil mi?"

Kahkahayı patlattı:

"Allah canını almasın e mi?" dedi. "Akıl Hastanesinde bana uygun koğuş bulamazlar ki! Oranın en azılsı bile benim yanımda Jean Paul Sartre gibi kalır!"

Az daha çığlık atacaktım. Benim adını yazarken dahi zorlandığım filozofu Tekkaset Hüsniye'den Fransız aksanıyla işitmek zihnimi çökertmeye yetti.

"Hayırdır Hüsniye?" dedim aptal aptal. "Sartre'ı nerden tanıyorsun?"

"Nerden tanıyacam abi?" dedi. "Ben daha bebeyken adam ölmüş zaten. Üstelik ben Adanalıyım, herif Fransız. Üç beş kitabını okudum, ordan biliyom."

Gece sürprizlerle doludur. Oysa bu kadarı benim için bile fazlaydı. Karşımda Sartre'ın 3-5 kitabını okuduğunu söyleyen Tekkaset lakaplı bir arabesk şarkıcısı vardı. Onun karşısında ise Sartre'ın BULANTI kitabını bile mide asiti gideren ilaçlar eşliğinde zor bitirebilmiş bir yazar... Ne yazık ki o yazar bendim.

Karımın yıllar önce bana söylediği "Okur-yazar sıfatının sadece ikinci yarısını kullanarak köşe sahibi olmuş tek gazeteci sen değilsin bu ülkede" lafı geldi aklıma. Hemen o lafa sığındım.

"Bi dakika bacım orda dur!" dedim. "Sen üç-beş şarkı okuyup şarkıcı olabildin mi ki, üç-beş kitap okuyunca gazeteci olacaksın? Yaptığın baştan yanlış bir kere. Bu memlekette Sartre okuyarak gazeteci olunmaz, hatta kitap okuyan gazeteci olmaz. Ya duyar yazarsın yahut uydurur yazarsın. Okur olmayı bırak, yazar olmaya bak!"

"Ben de ona bakıyom zaten!" dedi. "Ama yazmak için nerden cümle bulacam? Çene bende çatır çatır ama dilim kütük elim tutuk. O heriflerin kitaplarını okudum ki üç-beş laf çalayım. Zaten sizin yaptığınız da bu değil mi?"

Satrançı bilmem ama o gece Tekkaset Hüsniye Nasıl Mat Olunur'u öğretti bana. Bu kızın zekasından zaten emindim ama gazeteciliğe, köşe yazarlığına bu analitik bakış beni çuvallatmaya yetti.

"Afferim işte bu!" dedim. "Senden şahane bir gazeteci olur... da... niye? Ses tellerinde arıza mı oldu, kanser falan mısın?"

"Yok abi hamdolsun bomba gibiyim!" dedi. "Ama sen de biliyon beni piyasaya sokmadılar. Ben de gasteci olup hapse gireyim dedim. Napayım başka çarem yok!"

Ve anlattı:

"Bak şimdi güzel abim. Sen bana bi yerde, internet falan da olur, bi köşe yazarlığı ayarla. Ben sekiz-on yazı yazayım. Ergenekon, Balyoz falan. Atar tutarım işte. Sonra bi gün gelip beni alırlar nasıl olsa. Şayet kendimi tutuklatabilirim kapağı Silivri'ye atarım!"

"Eeee?":

"Dinle bak abi! Şimdi ben sekiz-on yazı yazıp Silivri'ye atılırsam, koğuştaki falan olmasa da duruşmalarda Tuncay Özkan'la, Doğu Perinçek'le, Mehmet Haberal'la falan tanışırım. Belki Soner Yalçın da oraya gelir. Bu adamların hepsinin televizyonu falan var. Tuncay televizyonu satmış ama parası var, çıkınca gene kurar elbet. Onlarla mapusane arkadaşı olursam, tahliye olunca beni televizyonlarına çıkartıp müzik programı yaptırırlar, işte o zaman 20 yıldır elimde kalan tek kasetime klip bile çekerim. Nasıl ama? Hesabım sağlam değil mi?"

Hüsniye'nin hesabı sağlamdı. Fakat o gecedan beri ben bir tuhafım. Psikiyatrim Çağman bey başucumdan ayrılmıyor, elektroşoklardayım! Lütfen rahatsız etmeyin!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bazen medyatik hafızayı gıdıklamakta fayda var!

Ahmet Tezcan 2011.03.13

Bugün ironi yok. Bir hafta ara... Bugün olup bitenlerin niçin olup bittiğini daha iyi anlamak için sizi zaman makinesine sokmak, 14 yıl öncesine götürmek ve 28 Ekim 1997'de Akşam Gazetesi'nde yayınlanmak üzere kaleme aldığım bir yazıyı okutmak istiyorum.

Hafızam kaşındı ne yapayım?

Akşam Gazetesi'nde 29 Ekim 1997'de yayınlanan yazımın başlığı "Tek Kelimeyle Dehşet" idi. O gün yazdığım bu yazıyı, şu sıralar köşesini tek cümleyle kapatan hafızaya hediye ediyorum:

TEK KELİMEYLE DEHŞET!

Sabah ve Zaman gazetelerinin manşetinde, askerler tarafından 163'ten daha beter bir kanun tasarısının hükümete verileceği yolundaki haberlerden çıkan sonuç bu.

Tek kelimeyle dehşet!

Kendi halkına bu kadar düşmanca nazarlar atfeden bir zihniyetin varlığını değil, varolabileceğini düşünmek bile insanı çıldırma noktasına getirebilir. Kimbilir, belki de yapılmak istenen budur. Çevremdeki en makul ve itidal tavırlı insanların bile artık çileden çıkmaya başladığını görüyorum. Üstelik bu ülkede kimin nereye hizmet ettiğini anlayamamanın verdiği ruh burkuntusu da her şeyin üstüne tüy diyor.

Nazlı Ilıcak yazdı iki gün önce. Ordu içindeki dindar insanları tesbit edebilmek için, sadece ordu mensuplarının değil, ailelerinin de istihbarat yapması ve rapor hazırlaması mecburiyeti koymak, nedir? Toplum içinde bir ajan sınıfı oluşturmak değil midir? Komşuların birbirlerine hal hatır sormak için değil, evinde resim var mı yok mu, Astsubay Mehmet Bey'in karısı, komşu Süheyla Hanım'ın Teğmen kocası Burhan Bey'le tokalaşılıyor mu yoksa elini mi kaçırıyor, kim namaz kılıyor, oruç tutuyor diye casusluk yapmak için misafirlige gitmesi "emrediliyor".

Tek kelimeyle dehşet!

Bunları düşünen, planlayan ve yazılı emir haline getiren paşalar, eğer yaptıklarının sonuçlarının nereye varacağını göremeyecek kadar tefrik kabiliyetinden yoksun değilseler, amirleri bu emirlere sevk eden amillerin ne olduğunu ve nereden kaynaklandığını araştırmak gerekir.

Askerlik yaptığım günlerde tanıdığım astsubayların neredeyse tamamı bugün ordudan ihraç edildi. Bunların tamamı amiyane bir tabirle sapına kadar askerdi. Görevlerinden bir gün olsun kıl kadar taviz verdiklerini görmedim. O günlerde biz tezkere için gün sayarken, mecburi hizmetin biteceği günü gözleyerek yıl sayan ve bir an önce kurtulabilmek için yüz kızartıcı disiplin suçu işlemeyi bile göze alacak kadar sırtındaki üniformadan nefret eden astsubaylar da tanıdım. Fakat onlar hâlâ nefret ettikleri üniformayı giyerek yıl saymaya devam ediyorlar. Ancak Peygamber Ocağı olduğuna inandığı kışlasını günde beş kez secde için yöneldikleri Kabe ile bir tutan ve askerliği dini kadar kutsal sayan astsubaylar, namaz kıldıkları ve dindar oldukları için ordudan atıldılar. Bunlardan birinin babası, oğlu ihraç edildikten iki ay sonra kahrından ölmüştü.

Yıllar önce bu astsubaylarla yeniden bir araya geldiğimde hepsi de beni dehşete düşüren bir hadise anlatmışlardı. Disiplin soruşturması için gözaltına alındıklarında, kendilerini gözleri bağlayarak sorgulayanların, alınan ifadeleri anında İngilizceye çevirdiklerini anlattılar. İnanamadım. Bunu, o yıllarda çalıştığım Güneş Gazetesi'ni bir gün ziyaret eden dönemin Milli Savunma Bakanı Nevzat Ayaz'a anlatıp sordum:

"Yapılan her şeyi anlayabilirim ama bu ifadelerin niçin İngilizceye çevrildiğini anlamam mümkün değil, siz bunun gerekçesini bana anlatabilir misiniz?"

Ayaz "Anlatamam" dedi ve bu konuda yapabilecekleri çok fazla şey olmadığını söyledi.

Bunları gazetede yazdım ve sorumu tekrarladım. Sanırım 6 yıl geçti ve hâlâ bir cevap veren olmadı. Yazdıklarım, yalandan olsun, tekzip dahi edilmedi.

Bugün Nazlı Ilıcak ve birkaç gazeteci dışında kimsenin eleştirmeye cesaret edemediği dayatmaların temel sebebini birilerinin açıklaması gerekiyor. Hiç kimse bu yapılanlara "Atatürk ve onun devrimleri" kılıfını uydurarak Atatürk'e iftira etmesin. Önceki sorumdan vazgeçtim. Bana sadece şunun cevabını versinler yeter:

Atatürk, Diyanet İşleri Başkanlığı'nın çatısını bizzat kendi eliyle kurarken, Diyanet'in İslam'ın hangi itikat ve akaidini esas alarak çalışmasını öngörmüştü?

Hadi bakalım, önce bunun cevabını verin ve bir daha da Atatürk'e ve onun halkına zulmetmeyin.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bilen bilsin, bilmeyen de, nemiz var!

Ahmet Tezcan 2011.03.27

Okuyun hayatını, yemekler içinde en çok yoğurda ekmek banmayı seven bu insan, bu hazret-i insan, karşısındaki Selçuklu Sultanı'na "Sen sahibini ısırın bir köpeksin!" diyecek kadar celallendiğini göreceksiniz!

Bir insana dalağı yok diye "dalaksız" demek ayıp mıdır?

Evet ayıptır! Velez ki o insan dalağını gerçekten askere gitmemek için aldırış olsun!

Bana "dalaksız" diyen bir insana "sen de beyinsizsin" demek ayıp mıdır?

Evet ayıptır! Velez ki öfke o insanın beyin fonksiyonlarını yok etmiş olsun!

İki insandan söz edeceğim. Mesnevi'si olan iki hazret-i insan.

İlki; sevdiği yemeğe kadar hayatı bütün açıklığıyla bilinen, 6 ciltlik Mesnevi'si ile bütün dünyaya hâlâ rehberlik eden, toprağa gömüldüğü 1273 yılından bugüne kadar hemen her insanın genetik kodlarına nüfuz edecek kadar canlı olan Mevlânâ Celaleddin Rumi.

Şu günlerde son kitabı Elif ile Türkiye'de de satış zirvesine oturan romancı Paulo Coelho, yıllardır özünü Mesnevi'den aldığı kitaplarıyla, tıpkı Robin Sharma ve muadili yazarlar gibi ülke ülke dolaşarak verdiği konferanslarda Mevlânâ'yı anlatıyor.

İşte o Mevlânâ bir gün Konya sokaklarında yürürken iki kişinin ağız dalaşı yaptıklarına şahit olur. Kavgacılaran biri ötekine hakaret için ağızını açtığında diğeri bağırır:

"Bana bir tane söylersen benden bin tane işitirsin ona göre!"

Mevlânâ kireç gibi bir yüzle panik halde atılıp arasına girer kavgacıların. Sövecek olana döner;

"Ne söyleyeceksen bana söyle!" der. "Bin tane de söyleyen vallahi benden bir tane bile işitmezsin!"

Dedim ya hayatı sevdiği yemeğe kadar bilinen diye...

İşte o insan, o hazret-i insan hayatı boyunca kendisine edilen hakaretlere ve iftiralara, ağızını açıp tek sözle karşılık vermemiştir. "Sövene dilsiz!" olmuştur.

Ve fakat; değerlerine ve değer verdiklerine edilen hakaret ve iftiralara karşı ise ağızındaki baklayı çıkarmaktan hiç çekinmez.

Açın Mesnevi'yi, sohbetlerinden oluşan Fihi Mafih kitabını değerlerine ve değer verdiklerine hakaret edenlere neler neler savurur!

Okuyun hayatını, yemekler içinde en çok yoğurda ekmek banmayı seven bu insan, bu hazret-i insan, karşısındaki Selçuklu Sultanı'na "Sen sahibini ısırın bir köpeksin!" diyecek kadar celallendiğini göreceksiniz!

Makalat'ını okuduğunuzda aynı tavrı Hazret-i Şems'te de bulursunuz.

Mesnevi'si olan diğer insan, öteki hazret-i insan ise Bediüzzaman Said Nursi.

Onun da bütün hayatı, hapisanede tanelerini "Cumhuriyetçidirler" diyerek paylaştığı karıncalara ikram ettiği pirinç çorbasına varıncaya kadar biliniyor.

Böceğinden çiçeğine, otundan ağacına kadar her nesneye "Gardaşım!" diye hitab eden Said Nursi, bir soruya "Gavura gavur denmez, köre hey kör denmeyeceği gibi." cevabını verir.

O kadar işkenceye, hakarete, sürgüne, hapsedilmelere karşı yapıp edenleri bu millet ve bu milletin kutsalı hesabına affettiğini söyleyerek "Dilerim Allah da affeder!" duasında bulunur.

O insan... O hazret-i insan...

Ve fakat açın Tarihçe-i Hayat'ını... Mesnevi-i Nuriye'sini... Lahikalar'ını.. Lem'alar'ını... Mektubat'ını... Velhasıl Risale'lerini... Okuyun...

Değerlerine ve değer verdiklerine saldırıldığında nasıl bir arslan kesildiğini, sözünü özünden sakınmadığını göreceksiniz!

Tıpkı "Üç üstadımdan biri" dediği Mevlânâ gibi tepeden tırnağa Celal kesildiğine şahit olacaksınız!

O insan... Saltanat döneminde, devr-i istibdatla "Cumhuriyetçidirler" diyerek çorbasının pirinçlerini karıncalarla paylaşan o hazret-i insan; tıpkı yoğurda ekmek banıp yemeyi Sultan Sofrası'na değişmeyen Mevlânâ ile Şems ile aynı candan, aynı tenden, aynı tinden, aynı damardan biri olarak değerlerine ve değer verdiklerine hakarete kalkışanlara haddini bildirmekten çekinmez, sofralarına oturmaz, semtlerine uğramaz!

Bana sövseler aldırmmam, söveni de severim.

Beni dövseler gocunmam, döveni de severim.

Beni kovsalar gücenmem, kovanı da severim.

Ve fakat...

O iki insandan... O iki hazret-i insandan birine yahut ikisine, onların değerlerinden ve değer verdiklerinden herhangi birine hakaret eden, saldıran, söven kim olursa olsun...

Makamına, mevkiine, parasına puluna, köşesine bucağına aldırmmam, saldırırım!

Dalağı olmayana "dalaksız" demeyi ayıp sayarım!

Beyni olmayana "beyinsiz" demeyi ayıp sayarım!

Ve fakat hayatını Mesnevi sahibi o iki insanın, o iki hazret-i insanın yolunu sürmeye, izinden gitmeye, benzeri olmaya adanmış bir babayı, zengin sofralarında siftinmek için inkar etmeye kalkacak olana payını vermekten çekinmem, sofrasına oturmam, semtine uğramam!

Babamdan utanırım, selam dahi vermem!

O iki insana.. O iki hazret-i insana da aşık, sevdalı, hasret olduğunu adım kadar bildiğim dostumu, sevdiğimi, "gardaşım" dediğimi; sırf yediği naneler görülmesin, ettiği haltlar bilinmesin, yaptığı ihanet açığa çıkmasın diye uzaklaştırmak, işinden ve aşından etmek için, öfkelenisin de olay çıkarsın, kahrolsun da lanet olsun diyerek çekip gitsin diye, onlarca insanın önünde aşağılayan, hakaret eden, hesabı tutmayınca Hazret-i Mevlânâ'ya ve Hazret-i Şems'e alenen iftira edene...

Aldırmazlık edemem... Aldırırım...

Makamına, mevkiine, yaşam tarzına, çevresine, çiftine çubuğuna, köşesine bucağına, darda kalıp pişman görünüşüne, zora düşüp yavaşmalığına bakmam...

Ne sofrasına otururum... Ne elini sıkarım.. Ne semtine uğrarım... Ne yüzüne bakarım!

O iki insandan... O iki hazret-i insandan, onların değerlerinden ve değer verdiklerinden utanırım!

"Yahu boş ver gitsin, görmeyiver, duymayıver!" diyen olur ise şayet...

"Bilen bilsin, bilmeyen de, nemiz var!" der geçerim!

Bu kadar!

Buraya kadar!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)